

РАНДЕВУ

А
М
А
Н
Д
А
К
У
И
К

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И
В
Р
Е
М
Е
Н
А

2

КА-ПАЗАНОВ

АМАНДА КУИК РАНДЕВУ

Превод: Любов Георгиева

chitanka.info

Това е предизвикателен разказ за една свободомислеща красавица, кабинетен учен лорд и луда, необуздана любов, която не се подчинява на никаква логика. Любов, за която се говори в елегантните салони на най-скандалния лондонски клуб и във величественото провинциално имение в сърцето на Дорсет.

Аугуста Болингър е уверена, че всичко това е просто една ужасна грешка. Не е възможно безчувственият и надут граф Грейстоун да иска да се ожени за нея. Носят се клюки, че търси годеница, която трябва да бъде истински пример за добродетел. А Аугуста от рода на безразсъдните Нортъмбърланд-Болингър е жена, която не се подчинява на обществените правила. Затова една нощ смелата красавица посещава графа, за да го убеди, че ще бъде лоша съпруга. Но когато се промъква през прозореца на тъмния му кабинет, Аугуста постига обратното — затвърждава решението на Хари да целуне сладките ѝ устни и да научи тази лудетина на истинско поведение! Графът не подозира, че този, който се нуждае от урок, е самият той... Когато неговата безразсъдна годеница решава да спечели сърцето му, се появява един стар и хитър враг, който заплашва тяхната любов, честта и живота им.

ПРОЛОГ

Войната свърши.

Човекът, известен под името Немезида^[1] стоеше до прозореца на кабинета си и слушаше глъчката от улицата. Цял Лондон празнуваше разгрома на Наполеон при Ватерло така, както само англичаните могат да празнуват, фойерверки, музика и шум на хиляди богато облечени хора изпълваше улиците.

Войната свърши, но Немезида не беше убеден в това. Струваше му се, че никога няма да има край. Самоличността на изменника, наречен с прозвището Паяка, все още беше загадка. Последната тайна си остана неразгадана. Много хора бяха несправедливо убити от ръката на Паяка.

Немезида знаеше, че е дошло време да уреди личния си живот. Той имаше отговорности и задължения, които трябваше да осъществи, и, разбира се, най-сетне да си намери подходяща съпруга. Ще се заеме с решаването на тази задача така, както винаги бе пристъпвал към всичко останало — с логика и с точна мисъл. Беше направил списък на кандидатките и трябваше да избере една от тях. Искаше съпруга, която да отговаря на неговата титла и име. Тя би трябвало да бъде добродетелна жена, на която можеш да се довериш, жена, която познава значението на верността.

Немезида бе живял дълго в сянка, научил се беше да цени верността и доверието и знаеше, че тези две качества са безценни.

Улиците бяха шумни. Войната свърши. Никой не бе тъй благодарен за края на тази ужасяваща и пагубна война, както човекът, наречен Немезида.

Но дълбоко в себе си винаги щеше да съжалява, че не е имало последна среща между него и мръсния предател, наречен Паяка.

[1] Немезида — в гръцката митология богинята на възмездието и отмъщението. — Б.пр. ↑

1

Вратата на библиотеката се отвори безшумно. От лекия полъх пламъкът на свещта затрептя. Свита в мрака, в другия край на дългата стая, Аугуста Болингър се вцепени. Точно в този миг се мъчеше да пъхне фиба в ключалката на писалището. Както бе коленичила зад широкото дъбово писалище, тя се втренчи уплашено към единствената свещ, която ѝ служеше за осветление. Пламъкът затрептя още веднъж. Някой беше затворил вратата. С нарастващ страх Аугуста надникна зад ръба на писалището и огледа стаята.

Мъжът, влязъл в библиотеката, стоеше тихо в тъмното край вратата. Бе висок, облечен в тъмен халат. Тя не виждаше лицето му в мрака. Въпреки това, свита и със стаен дъх, Аугуста изпита обезпокояващото чувство, че той дебне. Само един мъж имаше такова влияние върху нея. Нямаше нужда дори да го вижда ясно или да рискува да се покаже заради някой, който се таеше като хищник в тъмнината. Беше абсолютно сигурна, че това е Грейстоун. Той не вдигна тревога в къщата, което беше огромно облекчение за нея.

„Странно, как необезпокоявано се появи в тъмнината, сякаш всичко му е добре познато“ — каза си Аугуста. После си помисли окуражително, че може би не е видял нищо подозрително. Просто е слязъл долу, за да потърси някоя книга, и ще предположи, че тази свещ е запалена от някой, който е дошъл тук преди него.

За момент Аугуста дори си помисли, че той даже не я е забелязал как тревожно наднича иззад писалището. Все пак тя беше чак в другия край на стаята. Бързо скри глава зад ръба на тежкото, покрито с резба дъбово писалище.

Върху дебелия персийски килим не се чуваха стъпки, но не след дълго гласът на мъжа се чу само на няколко стъпки от нея.

— Добър вечер, госпожице Болингър. Вярвам, че тук, долу, зад писалището на лорд Енфилд, сте намерили нещо подходящо и възвишено за четене. Но там действително светлината е много слаба.

Аугуста позна веднага ужасяващо спокойния, безчувствен глас и изстена, защото нейните предположения излязоха верни. Това беше Грейстоун. Имаше лош късмет. От всички гости, посетили вилата на лорд Енфилд през този уикенд, я откри точно човекът, който беше най-добрият приятел на чичо ѝ — Хари Флеминг, граф Грейстоун. Единственият, който не би повярвал на нито една от нейните така добре скроени лъжи.

Аугуста се притесняваше от Грейстоун по няколко причини. Объркваше я начинът, по който я гледаше право в очите, сякаш надничаше в душата ѝ и настояваше за истината. А освен това той беше изключително умен.

Тя тутакси започна да подбира най-подходящите измислици от тези, които бе предвидила за случаи като този. Трябваше да бъде нещо умно скроено. Грейстоун не бе глупак. Реши, че няма избор и че трябва да излезе от неудобната ситуация. Помъчи се да се усмихне весело, като погледна нагоре с престорено учудване:

— О, здравейте, господине. Не очаквах да срещна някого тъй ненадейно в библиотеката по това време. Търсех фибата си. Вероятно съм я изпуснала някъде тук.

— Изглежда, че фибата ви се е завряла в ключалката на писалището.

Аугуста го погледна със същия учуден израз и се изправи.

— О, господи! Ето я. Паднала е на необичайно място.

Пръстите ѝ се разтрепериха, докато изваждаше фибата от ключалката. Тя я пусна в джоба на тънкия си халат.

— Слязох долу да потърся нещо за четене, защото не мога да заспя, и открих, че съм си изгубила фибата.

Грейстоун сдържано разглеждаше усмивката ѝ на светлината на свещта.

— Учуден съм, че не можете да спите, госпожице Болингър. Имахте доста изтощителен ден. Надявам се, че днес следобед сте участвали в състезанията по стрелба, които бяха организирани специално за дами. После имаше разходка до Римските развалини и пикник. Всичко завърши тази нощ с много танци и музика... Би трябвало да сте доста уморена.

— Да, така е. Но това може би се дължи на смяната на обстановката. Вие знаете, господине, как се чувства човек, в друго

легло.

Студените му сиви очи, които винаги караха Аугуста да ги сравнява с хладно зимно море, леко проблеснаха.

— Какво интересно изказване! Имате ли навика да спите в чужди легла, госпожице Болингър?

Аугуста го погледна. Не знаеше как да приеме въпроса му. Склонна бе да вярва, че в забележката му вероятно имаше определен намек. Все пак това е Грейстоун и той не би казал нищо неуместно в присъствието на дама. А може би той не я смяташе за дама.

— Не, господине, нямам възможността да пътувам, така че не съм свикнала да сменям често леглата си. А сега, ако позволите, най-добре ще е да се върна горе. Братовчедка ми може би се е събудила и е забелязала, че ме няма. Ще се тревожи.

Аугуста потръпна. Стана ѝ ясно, че е паднала много ниско в очите на графа. Надяваше се, че той не би я сметнал за крадла.

— Не бих искала да тревожа Клаудия. Довиждане, сър.

Тя изправи глава и го заобиколи. Графът не помръдна и Аугуста бе принудена да спре точно пред него. Забеляза, че беше доста висок. Близо до него тя се почувства обладана от твърдата му, непоколебима сила. Аугуста събра кураж.

— Вие искате да ми попречите да се върна в стаята?

Грейстоун леко повдигна вежди.

— Не бих желал да се върнете в стаята си без това, за което бяхте дошли.

„Той не може да знае за дневника на Розалинд Морис“ — помисли си тя.

— Много ми се спи, господине, и не мисля, че ще се нуждая от нещо за четене.

— Дори и от това, което се надявахте да намерите в писалището на Енфилд?

Аугуста се опита да прикрие смущението си, като каза възмутено:

— Как смееете да ме обвинявате, че съм искала да отворя писалището на Енфилд! Казах ви, че моята фиба съвсем случайно се е закачила в ключалката.

— Ще ми разрешите ли, госпожице Болингър? — Грейстоун извади от джоба си дълга жица и леко я пъкна в ключалката на

чекмеджето.

Чу се слабо, но ясно щракване. Аугуста учудено наблюдаваше как той с лекота отвори горното чекмедже и започна да изучава съдържанието му. После я повика с ръка и я подкани да потърси това, което искаше. Тя предпазливо погледна графа, прехапа долната си уста, стоя напрегната няколко секунди, после се наведе бързо и започна да рови в чекмеджето. Под свитъците намери малка, облечена с кожа книга и я грабна.

— Господине, не зная какво да кажа. — Аугуста стисна дневника и вдигна очи, за да срещне погледа му.

На светлината на свещта строгите очи на графа изглеждаха още по-мрачни. Той не беше красив, но тя го намираще някак странно неопределим още от онзи момент, когато чичо ѝ го представи в началото на сезона. Имаше нещо в тези сиви очи, което я караше да поглежда дълбоко в тях, макар и да знаеше, че той нито ще иска, нито ще ѝ благодари за това. Усещаше, че в него има една затворена врата, която тя копнееше да отвори. Не беше нейният тип мъж. И все пак тя го смяташе за опасна загадка.

Грейстоун имаше гъста прошарена коса. Беше около четиридесетгодишен. Лицето му изразяваше твърдост и сериозност, които говореха за доста жизнен опит и познания. Лице, необичайно за учен-класик. Това беше другата страна на загадката.

Халатът очертаваше ясно широките рамене и стройните и здрави форми на тялото му. Той излъчваше скрита мъжка привлекателност, която я караше странно да настръхва. Никога досега не бе срещала мъж, който да има такова въздействие върху нея. Не можеше да разбере защо толкова я привлича. Те бяха напълно противоположни по темперамент и обноски. Тръпка на вълнение и възбуда вибрираше вътре в нея, докато стоеше близо до графа. Завладяваше я чувство на безпокойство и копнеж, когато разговаряше с него. Тя беше напълно убедена, че Грейстоун преживяваше загубата така, както и тя. Нуждаеше се от смях и любов, които да победят пустотата и студенината в очите му. На всички беше известно, че си търси съпруга, но Аугуста знаеше, че той няма да намери жена, която да промени неговия стриктно направляван живот. Ще избере съвсем друг тип жена. Беше чула клюките и знаеше каква графът предпочита за съпруга. Носеше се слух, че стриктен и систематичен, Грейстоун си е съставил

списък от имена. Знаеше се също и за неговите високи изисквания. Всяка жена, която би искала да бъде в този списък, би трябвало да е образец на добродетелност, пример за съвършенство. Сериозна, изискана в маниерите и поведението си, напълно неопетнена дори и от най-дребни клюки. Накратко казано, съпругата на Грейстоун би трябвало да бъде идеал за благоприличие. „Такава жена, която никога не би се решила посред нощ да пребърква писалището на домакина си“ — помисли си Аугуста.

— Бих предположил — измърмори графът, като погледна книгата в ръцете ѝ, — че колкото по-малко се говори, толкова по-добре. Вероятно притежателят на този дневник е ваш близък приятел.

Тя въздъхна. По-нататъшните опити да доказва своята невинност бяха напълно излишни. Грейстоун очевидно знаеше много повече за тази нощна авантюра.

— Да, господине. — Аугуста вдигна глава. — Моята приятелка направи глупава грешка, записвайки в този дневник някои сърдечни неща. По-късно тя трябваше да се разкайва за чувствата си, когато научи, че този мъж не е бил искрен.

— Този мъж Енфилд ли е?

Тя сви устни.

— Отговорът е ясен. Дневникът е в неговото писалище, нали? Лорд Енфилд може да е приет в най-изисканите салони заради титлата и показания героизъм през войната, но се боя, че е един презрян грубиян, що се отнася до жените. Дневникът на приятелката ми беше откраднат непосредствено след като тя ми каза, че не го обича повече. Ние смятаме, че е подкупил прислужницата.

— Ние? — повтори тихо Грейстоун.

Аугуста нарочно подмина въпроса му. Нямаше намерение да му разказва всичко. По-скоро само да го осведоми какво бе направила, за да попадне в имението на Енфилд точно през този уикенд.

— Енфилд каза на моята приятелка, че възнамерява да поиска ръката ѝ и че ще използва съдържанието на дневника, за да бъде сигурен, че тя ще приеме.

— Защо Енфилд ще я изнудва? Той е доста популярен сред жените.

— Те всички изглежда са полудели по него заради героизма му при Ватерло. Моята приятелка е наследница на голямо богатство,

господине — сви рамене Аугуста. — Ключките говорят, че Енфилд е проиграл на континента по-голямата част от своето наследство. Под влияние на майка си той е решил да се жени за пари.

— Разбирам. Не съм и предполагал, че новините за загубите на Енфилд ще се разпространят толкова бързо сред нежния пол. Той и майка му доста добре прикриват това.

Аугуста се усмихна.

— Да, когато мъжът започне да преследва по-особен вид съпруга, слуховете за неговите намерения го изпреварват и поинтелигентните от набелязаната плячка вземат мерки.

— Да не намекувате за моите намерения, госпожице Болингър?

Аугуста усети как се изчервява, но не отвърна на неговия студен и неодобрителен поглед. Той ѝ изглеждаше все така подозрителен, докато разговаряше с нея.

— След като ме питате, мога да ви кажа. На всички е известно, че вие търсите особен вид съпруга. И дори се знае, че имате списък — каза строго Аугуста.

— Заше метяващо. А знаете ли кой е в този списък?

— Не. Чу се само, че не е много дълъг. Но мисля, че това е напълно разбираемо, ако разгледаме вашите изисквания, за които се говори, че са абсолютно стриктни, определени и строги.

— Заинтригувахте ме. Какви са по-точно моите изисквания за съпруга?

Аугуста искаше да премълчи. Но в характера на един Болингър от рода Нортъмбърланд благоразумието никога не е било свойствена черта.

— Слуховете говорят, че вашата съпруга, подобно онази на император Цезар, трябва да бъде извън съмнение във всяко отношение. Една сериозна жена с изключително изтънчени чувства и маниери. Образец на благоприличие. С други думи, вие търсите съвършената жена. Желая ви успех.

— От тона ви личи, че няма да бъде никак лесно да намеря истинската добродетелна жена.

— Зависи какво разбирате под добродетелност — троснато отвърна тя. — От това, което чух, съдя, че вие сте доста строг в изискванията си. Много малко жени могат да бъдат истински примерни. Знаете ли, много е отегчително да бъдеш образец,

господине. Наистина трябва да направите един доста дълъг списък и да подберете най-подходящата, както лорд Енфилд например, който търси богата наследница. А ние знаем, че те са съвсем малко.

— Това зависи от гледната точка и ситуацията. Не търся богата наследница. Може би имам други изисквания. Слуховете за моите лични намерения ме учудват. Изглежда, че сте добре информирана. Мога ли да ви попитам как стигнахте до тези подробности?

Тя, разбира се, нямаше намерение да му разказва за женския клуб „Помпея“, бездънен кладенец на клюки и информация.

— В града винаги се носят мълва и слухове, господине.

— Да, наистина. — Грейстоун присви очи и я изгледа подозрително. — Ключките са нещо обикновено и често срещащо се явление, както калта из лондонските улици. Нали? Вие сте напълно права, че предпочитам неопетнена и порядъчна съпруга.

— Вече казах. Желая ви успех, господине. Надявам се, че няма да съжалявате, щом имате толкова високи изисквания. Бихте ли ме извинили, искам да се кача в стаята си.

— О, разбира се. — Грейстоун се поклони сдържано, отстъпи встрани и направи място.

Аугуста се възползва от възможността да избяга, заобиколи тежкото писалище и профуча покрай графа. Осъзнаваше напълно деликатността на ситуацията. Облечен спортно или официално, Грейстоун винаги беше привлекателен. Буйната ѝ натура нямаше да издържи дълго, гледайки го така по халат.

Беше стигнала средата на стаята, когато си спомни, че забрави нещо много важно. Спря се и обърна лице към него.

— Господине, трябва да ви задам един въпрос.

— Да?

— Ще сметнете ли за свое задължение да споменете нещо за този неприятен инцидент пред лорд Енфилд?

— Какво бихте направила вие на мое място, госпожице Болингър? — попита сухо той.

— О, аз бих постъпила тъй, както би постъпил един джентълмен. Бих си замълчала. Подобна случка би опетнила репутацията на една млада дама.

— Да, наистина. Вашата също бе подложена на риск тази нощ. Нали, госпожице Болингър? Вие си играете с нещо, което е много

ценно. Добрата репутация е като скъпоценен камък в короната на всяка жена.

„Проклет да е! Наистина се държи като арогантно животно. Много е надменен“ — помисли си Аугуста.

— Да, вярно е, че рискувам тази вечер, господине. Но трябва да помните, че аз съм Болингър от рода Нортъмбърланд, а не Болингър от Хемпшир — студено отвърна тя. — Жените от моя род никога не са зачитали общественото мнение.

— Не разбирате ли, че нормите за поведение са измислени заради вас, жените, за да ви предпазват?

— Ни най-малко. Нормите за поведение са измислени за улеснение на мъжете.

— Нека се разберем, госпожице Болингър. Има случаи, когато правилата за поведение не са никак лесни за един мъж. И ви казвам, този е един от тях.

Тя се намръщи и реши, че трябва да реагира на забележката му.

— Господине, зная, че сте приятел на чичо ми и ние не трябва да бъдем врагове.

— Напълно съм съгласен. Уверявам ви, че не бих желал да бъда ваш враг.

— Благодаря ви. И все пак трябва да ви кажа съвсем чистосърдечно, че между нас няма нищо общо. Напълно се различаваме по предпочитания и темперамент. Сигурна съм, че ще го разберете. Вие сте мъж, който винаги ще е обвързан с нормите на поведение, които управляват обществото.

— А вас какво ви обвързва, госпожице Болингър?

— Нищо, господине. Възнамерявам да живея живота си неограничавана от никакви норми и правила. Аз съм последната Болингър от Нортъмбърланд. Така че един Болингър винаги би предпочел да рискува, отколкото да живее под тежестта на някакви глупави норми.

— Госпожице Болингър, вие ме разочаровате. Чувала ли сте да казват, че честта е нашата най-голяма награда?

Тя си помисли, че Грейстоун нарочно я дразни. След малко разбра, че не беше права.

— Бихте ли отговорили на моя въпрос? Ще кажете ли на лорд Енфилд, че ме намерихте в библиотеката му тази нощ?

Той я погледна с премрежени очи и пъхна ръце в джобовете си.

— А вие как мислите?

Тя бавно се усмихна.

— Мисля, че вие добре сте се впримчил в нормите на поведение пред обществото. И за да го направите, просто трябва да изневерите на себе си.

— Напълно сте права. Няма да кажа и дума на Енфилд. Има обаче друга причина, която вие не е нужно да знаете.

— Причината за мълчанието ви се крие в това, че сте близък на чичо ми и не искате да видите най-добрия си приятел притеснен и огорчен заради мен.

— Близко сте до истината, но това не е всичко.

— Каквото и да е, много съм ви благодарна. — Аугуста се усмихна. Тя бе в безопасност, а също и Розалинд Морис. След това в съзнанието ѝ изплува друг въпрос.

— Откъде знаехте какво бях запланивала тази вечер?

Сега беше ред на Грейстоун да се усмихне. Тръпки на безпокойство побиха Аугуста.

— Оставям ви да мислите цяла нощ по този въпрос. Може би за вас ще бъде добре да разберете факта, че женските тайни са винаги благодатен източник за клюки и слухове. И една млада дама трябва да внимава, когато поема рискове като този.

— Най-добре е да не ви задавам въпроси от този род. Очевидно такъв изключително умен човек като вас не престава да чете своите поучителни лекции при всеки отдал му се случай. Аз обаче ви прощавам, защото съм ви благодарна за помощта и мълчанието.

— Вярвам, че ще продължавате да ми бъдете благодарна.

— Надявам се. — Аугуста бързо се върна и спря точно пред него. Надигна се на пръсти и леко го целуна по бузата. Грейстоун стоеше като вкаменен. Тя знаеше, че бе събудила нещо в него.

Възбудена от смелостта си, тя се завъртя на пръсти и се спусна към вратата.

— Госпожице Болингър!

— Да, господине. — Тя се спря и се обърна към него, като се надяваше, че той няма да забележи зачервеното ѝ лице.

— Забравихте да вземете свещта. Ще ви бъде необходима — той взе свещта и ѝ я подаде.

Аугуста се подвоуми, после тръгна към него, грабна я и излезе бързо от библиотеката.

Докато се изкачваше по стълбите, тя си мислеше колко е щастлива, че не е в списъка на Грейстоун. Момиче от рода Нортъмбърланд-Болингър не би могло да свърже живота си с такъв старомоден и строг господин. Освен в темперамента, те се различаваха и в друго. Грейстоун беше изключителен историк и лингвист. Занимаваше се с историята на Древна Гърция и Рим, както и чичо ѝ, сър Томас Болингър. Освен това графът пишеше трактати и книги, които се приемаха добре в научните среди. Ако Грейстоун беше някой от съвременните поети, известни с горещото си перо и гневен поглед, Аугуста може би щеше да разбере влечението си към него. Но той не беше такъв. Пишеше отегчителни книги със заглавия като „Дискусии върху някои части от историята на Тацит“ или „Дискусии върху някои съчинения на Плутарх“. И двете бяха публикувани наскоро с успех. Аугуста, по необясними за нея причини, беше прочела и двете от начало до край. Тя загаси свещта и влезе тихо в стаята си. Отиде на пръсти до леглото и съблече халата си. Тънък лунен лъч се прокрадна през процепа на драпираните пердета и освети лицето на братовчедка ѝ.

Клаудия имаше светлоруса коса, като повечето представители на рода Болингър от Хемпшир. Върху възглавницата се открояваше нейният римски профил. Миглите ѝ бяха дълги и закриваха половината от очите ѝ. Наричаха я Ангела. Това прозвище ѝ бе измислено от младите мъже, които я ухажваха.

Аугуста имаше лична заслуга за успеха на братовчедка си в обществото. Двадесет и четири годишната Аугуста беше тази, която въведе Клаудия в него. По този начин тя искаше да се отблагодари на чичо си и на братовчедка си, задето след смъртта на брат ѝ я прибраха да живее при тях.

Сър Томас Болингър, потомък на рода Хемпшир-Болингър, беше богат и щедър човек. Не жалеше пари нито за дъщеря си, нито за племенницата си. Останал вдовец, той отбягваше контакти с жени, които биха му помогнали при представянето на Клаудия през сезона. Липсваше му също усет за мода и елегантност. Хемпшир-Болингър бяха много богати, докато пък Нортъмбърланд-Болингър знаеха как и какво да облекат.

Аугуста беше привързана към братовчедка си, но двете бяха твърде различни, както деня и нощта. Клаудия например никога не би и помислила да влиза със свещ в ръка в кабинета на своя домакин. Тя не се интересуваше от клуба „Помпея“. Би се чувствала неудобно да стои по халат и да разговаря с един известен учен като Грейстоун. Клаудия имаше чувство за благоприличие.

Аугуста смяташе, че името на братовчедка ѝ е в списъка на графа.

Хари дълго стоя до прозореца долу в библиотеката, загледан в градината, обляна от лунна светлина. Нямаше желание да приема поканата на Енфилд за този уикенд. Обикновено отбягваше такива тържества, които му се струваха отегчителни, и той смяташе, че само си губи времето, като присъства. Но през този сезон той си търсеше съпруга, а жената, която си бе набелязал, се появяваше точно там, където най-малко я бе очаквал. Тази нощ Хари не скучаеше. Неговата задача беше да предпази от опасност своята бъдеща съпруга и, разбира се, да се разсее малко извън града. Чудеше се колко ли такива срещи трябва да изживее, докато най-после се ожени.

Тя беше такава лудетина! Би трябвало да се ожени преди година-две за някой мъж със здрав разум. Нуждаеше се от съпруг с яка ръка. Макар че той трудно би се справил с нейния буен нрав.

Аугуста Болингър беше на двадесет и четири години, все още неомъжена по няколко причини, една от които бе смъртта на нейните роднини. Сър Томас му беше казал, че тя е загубила баща си и майка си, преди да навърши осемнадесет. Бяха загинали при катастрофа. Бащата на Аугуста карал каретата и се надбягвал с друга. Съпругата му настояла да го придружи. Безразсъдството, бе признал сър Томас, за нещастие е нещо типично за Нортъмбърланд-Болингър. Родителите на Аугуста бяха оставили в наследство на нея и брат ѝ Ричард малко пари. Ричард разпродаде останалата част от наследството си, за да си откупи военния чин. Остана им една селска къща, където живееха с Аугуста.

Брат ѝ беше убит не в битка, а от разбойник, когато се връщал от Лондон, за да посети сестра си. Убийството бе станало в една тиха и тясна уличка.

Според сър Томас Аугуста била смазана от смъртта на Ричард. Тя беше съвсем сама на света и чичо ѝ бе настоял да живее при него. Няколко месеца Аугуста беше в дълбока меланхолия. Темпераментът и очарованието ѝ, така характерни за рода ѝ, сякаш бяха изчезнали. Тогава на сър Томас му дойде гениална идея. Той я помоли да представи дъщеря му в настоящия сезон. Клаудия — млада, привлекателна и образована дама, навършила двадесет години, не бе имала възможността да се появи в града поради смъртта на майка си.

Клаудия заслужаваше да се покаже в обществото, но като потомка на интелектуалните среди нямаше представа как да стане това. Аугуста имаше усет към тези неща, а беше и приятелка със Сади — лейди Арбътнот, на която държеше много. Тя прие отначало с неохота предложението на чичо си, но по-късно се втурна да урежда всичко със сърце и душа като истинска Нортъмбърланд-Болингър. Работеше от сутрин до вечер за успешното представяне на Клаудия. Резултатите бяха неочаквани. Добре възпитана, скромна и красива, тя бе незабавно приета и наречена Ангела. Но и Аугуста пожъна големи успехи. Сър Томас бе споделил с Хари, че е много доволен. Очакваше и двете дами да получат подходящи предложения.

Хари обаче знаеше, че няма да е лесно. Подозираше, че Аугуста няма никакво намерение да си търси съпруг. Тя просто се забавляваше. С тази буйна кестенява коса и живи, немирни очи с цвят на топаз Аугуста Болингър можеше да си намери стотина кандидати, но само ако наистина желаше да се омъжи. Графът беше абсолютно сигурен в това. Нестихващият му интерес към нея го учудваше. На всичкото отгоре тя не отговаряше на неговите изисквания за съпруга.

Въпреки това Аугуста не излизаше от ума му още от мига, в който лейди Арбътнот му предложи да впише името ѝ в своя списък. Той беше омагьосан от нея. Завърза дори лично приятелство със сър Томас само за да бъде по-близо до бъдещата си съпруга, макар че тя не подозираше какво се крие зад новата дружба между нейния чичо и Хари. Много малко хора се досещаха за ловкия му ход и истинските причини. От разговорите си със сър Томас и лейди Арбътнот Хари научи, че упоритата и безразсъдна Аугуста притежава чувство за вяръност към семейството и приятелите си. Той знаеше, че верността е най-голямата добродетел. През последните няколко седмици стигна до заключението, че макар да преживява моменти на душевна борба, ще

се ожени за Аугуста. Към нейната вярност можеше да се прибави и това, че тя бе главозамайващо непредсказуема. Хари, който винаги бе завладяван от всякакви загадки, нямаше да пропусне и тази.

Той бе омагьосан. Аугуста беше неговата съдба. В близост до нея цялото му тяло се изпълваше с напрежение. Тя излъчваше женственост и енергия и магнетично го привличаше. Мисълта за Аугуста го преследваше. Когато разговаряше с нея или я гледаше, той усещаше как очите му се плъзгаха по очертанията на гърдите ѝ, които се подаваха от скандално дълбоките ѝ деколтета. Тънката ѝ талия и движението на бедрата ѝ възбуждаха тялото му. Тя не беше красива, той си повтаряше това за стотен път. Не беше класически тип. Признаваше обаче, че в нейните очи се криеше необяснимо очарование и жизнерадост. Беше обхванат от неудържимия глад да вкуси аромата на устните ѝ. Хари се задъхваше...

Тя не притежаваше изключителна красота, но чарът и присъствието ѝ бяха омайващи. Без съмнение той беше полудял, щом искаше да се ожени за нея. Тръгнал бе да търси съвсем различен тип жена — сериозна, благоразумна и възпитана. Някоя, която да бъде добра майка на дъщеря му Мередит, да бъде привързана към дом и семейство. Най-вече жена, която да не бъде въвличана в интриги и клюки.

Съпругите от рода Грейстоун са носели винаги нещастие и това се предаваше от поколение на поколение. Хари не възнамеряваше да продължава тази тъжна традиция. Следващата Грейстоун трябваше да бъде изключителна. Като жената на Цезар.

Беше тръгнал да търси онова богатство, което всеки интелигентен мъж винаги смяташе за по-ценно от всичко друго — добродетелна съпруга, а вместо това намери едно безразсъдно, твърдоглаво, непостоянно същество, наречено Аугуста. Тази жена несъмнено щеше да направи живота му ад. Хари осъзна, че трябва да зачеркне всички други имена в списъка.

2

Аугуста спря пред вратата на лейди Арбътнот. Къщата ѝ беше една доста внушителна сграда в Лондон. Дневникът на Розалинд Морис вече бе на сигурно място в плетената чантичка на Аугуста.

— Няма да се бавя дълго, Бетси — каза тя на младата си прислужница, докато се изкачваха по стълбите. — Трябва да се върнем бързо, за да приготвим Клаудия за вечерята у семейство Бърнет. Това ще бъде много важна вечер за нея. Там ще присъстват най-отбраните мъже на Лондон. Сигурно ще намерим най-подходящия.

— Да, мадам. Госпожица Клаудия е хубава като ангел и вярвам, няма да изглежда по-различна и тази вечер.

— Така е, наистина — усмихна се Аугуста.

Вратата се отвори тъкмо когато Бетси се готвеше да почука. Шръгс, възрастният прегърбен иконом на лейди Арбътнот, погледна новодошлите, докато изпращаше други две дами.

Аугуста позна Белинда Ренфю и Фелисити Отли, които тръгнаха надолу по стълбата. Двете бяха чести гости на клуба, както и много други изискани дами. Съседите отбелязаха, че болнавата лейди Арбътнот не се оплаква от липса на гости.

— Добър ден — поздрави ги весело Аугуста.

— Изглеждаш много добре тази сутрин.

— Да, наистина — промърмори Белинда и изгледа завистливо Аугуста, която беше наметнала над светлосинята си рокля модна тъмносиня пелерина, гарнирана с кожи. — Много се радвам да те видя, лейди Арбътнот те очаква.

— Няма да я разочаровам — отвърна Аугуста и ги отмина с усмивка. Тя знаеше, че Белинда и Дафни са се обзаложили на десет лири за връщането на дневника.

— Всичко ли мина добре у Енфилд? — изгледа я остро Белинда.

— Разбира се. Надявам се, че ще се видим по-късно тази вечер.

— Естествено, Аугуста. А също така ще видим и госпожица Норгров. Довиждане — усмивката на Белинда се изкриви в гримаса.

— Довиждане. Здравей, Шръгс. — Аугуста поздрави червендалестия мустакат иконом, който затвори вратата зад нея.

— Госпожице Болингър, лейди Арбътнот ви очаква.

— Разбира се. — Тя не се смущаваше от раздражителния възрастен човек, изправен до външната врата. Шръгс беше единственият мъж сред прислугата на лейди Арбътнот и се ползваше с голямо уважение. Той беше новоназначен и никой не можа да разбере защо Сали е избрала точно него. Може би от съжаление, защото възрастният човек едва се справяше с повечето от задълженията си. Не се появяваше по цели дни, тъй като вследствие на ревматизма си боледуваше често. Шръгс непрестанно се оплакваше — това му доставяше удоволствие. Оплакваше се от всичко — ставите си, времето, задълженията в домакинството, липсата на помощ, малката заплата. Но мнението на дамите от клуба беше, че Шръгс придава завършен, вид на всичко наоколо. Той беше ексцентричен, оригинален и много приказлив. Те изцяло го възприемаха такъв и се отнасяха с него като с ценна придобивка на заведението.

— Как е ревматизмът ти днес, Шръгс? — попита Аугуста, докато сваляше гарнираната си с кожи шапка.

— Не разбрах. Говорете по-високо, ако искате да ме питате нещо. Не мога да разбера защо дамите мърморят под носа си. Трябва да се научите да говорите по-високо.

— Питам те как е ревматизмът ти, Шръгс?

— Много е изострен, благодаря, госпожице Болингър. Но понякога е и по-лошо. — Шръгс говореше дълбоко и дрезгаво, толкова дрезгаво, че гласът му звучеше като тропот на конска кола. — Всички в тази къща ме влудяват, скоро ще постъпя в лудницата.

Аугуста се усмихна снизходително и извади от плетената си чантичка малко шишенце.

— Донесла съм ти лекарство и искам да се намажеш. Приготвено е по рецепта на майка ми. Тя лекуваше с него баща си и той го намираще за много ефикасно.

— Така ли? И какво се случи по-нататък с дядо ви?

— Почина преди няколко години.

— От въздействието на лекарството ли?

— Не, беше на осемдесет и пет години. Носеше се мълвата, че го намерили умрял в леглото на младата прислужница.

— А, значи това е бил ефектът. Ще се намажа веднага щом ми се отдаде случай.

— Непременно. Знаеш ли, иска ми се да дам подобно нещо и на лейди Арбътнот. Как е тя днес?

Шръгс само повдигна вежди. В сините му очи се прокрадна сянка на тъга. Аугуста беше запленена от тези очи — погледът му беше остър и някак си необяснимо младежки, не подходеше на това старо и сбръчкано лице.

— Надявам се, че този ден ще бъде добър за нея. Тя очаква с нетърпение вашето пристигане.

— Няма да я карам да ме чака. — Аугуста погледна Бетси. — Иди и изпий чаша чай с приятелите си в кухнята. Ще кажа на Шръгс да те повика, когато съм готова да тръгна обратно.

— Да, мадам. — Бетси направи реверанс и побърза да се присъедини към другата прислуга, придружаваща господарката ѝ. В кухнята на лейди Арбътнот винаги имаше весела компания.

Шръгс тръгна с бавна рачешка походка към салона. Отвори вратата, като се мръщеше от болки. Аугуста прекрачи прага и сякаш влезе в друг свят.

Това беше светът, който ѝ принадлежеше изцяло, макар и само за няколко часа на ден. Тя копнееше за това чувство, особено след убийството на брат ѝ. Аугуста знаеше, че сър Томас и Клаудия правеха всичко възможно, за да се чувства като у дома си. На свой ред тя искаше да повярват, че това е така. Те бяха сериозни, замислени и трезви интелектуалци, типични представители на рода от Хемпшир. Сър Томас и Клаудия никога нямаше да разберат душата на Аугуста. В къщата на лейди Арбътнот тя се чувстваше като в собствен дом, между свои. Намираше се в „Помпея“ — един от най-новите, най-странните, най-изключителните клубове в Лондон. Членовете му бяха подбрани, а външните хора изобщо нямаха представа какво става в къщата на лейди Арбътнот. Онези, които не членуваха в него, мислеха, че това е моден салон, но „Помпея“ беше нещо повече. Той беше създаден по образ и подобие на мъжките клубове. В него се събираха всички жени със съвременни разбирания. Носеше името на съпругата на Цезар, с която той се развел, защото имала добра репутация. Името подходеше на членуващите. Всички дами бяха високообразовани и

възпитани, ползваха се с добро име в обществото, но им казваха „оригиналните“.

„Помпея“ наистина приличаше на мъжки клуб, но не изцяло. Наредбата и украсата бяха чисто женски. Стените бяха боядисани в топло жълто. Навсякъде висяха картини, на които бяха изобразени жени. В края на стаята се виждаше картина с образа на лечителката Пантея. До нея висеше портрет на майката на Филип Македонски. Над камината беше окачена картина с образа на Сафо, а в другия край на стаята — на Клеопатра. Имаше картини и статуи на Артемида, Деметра и Ирис. Мебелите бяха в класически стил. Колони, пиедестали и урни бяха изкусно подредени из салона, и му придаваха вид на гръцки храм. Подобно на известните мъжки клубове, „Помпея“ предлагаше на членовете си всички удобства. В една от големите ниши имаше нещо като кафене. Разполагаха и със стая за игра на карти. В по-късните часове членките на клуба, които обичаха да играят вист, можеха да се видят насядали около покритите със зелено сукно маси, облечени в най-елегантните си дрехи. Залаганията на големи суми бяха забранени, тъй като лейди Арбътнот не желаше по вратата ѝ да тропат разгневени съпрузи. В клуба се получаваха много вестници и списания като „Таймс“ и „Морнинг пост“. Имаше и студен бюфет, където сервираха чай, кафе, шери и бадемов ликьор.

Аугуста влезе в салона и веднага се потопи в неговата приятна и успокояваща атмосфера. Пълничка руса млада жена, седнала зад едно писалище, я погледна и ѝ кимна.

— Как върви поезията, Лусинда? — попита Аугуста.

Напоследък у всеки член на клуба се забелязваше амбиция към писане. Тя все още не беше вдъхновена от такава муза. Предпочиташе да чете романи.

— Благодаря, върви. Изглеждаш хубава тази сутрин. Носиш ли добри новини?

— Благодаря, Лусинда. Може би да.

— Много добре ти се е отразил уикендът на открито.

— Успях да спася и нечия репутация.

Аугуста се насочи към края на салона, където две жени пиеха чай пред камината.

Лейди Арбътнот — патрон на „Помпея“, наричана от всички Сали, беше облечена в елегантна роба с дълги ръкави. Беше седнала

близо до камината, наметната с топъл индийски шал. От това място обхващаше с поглед целия салон. Стойката ѝ бе изискана и грациозна, косата ѝ — прибрана нагоре в модна прическа. Чарът ѝ беше известен в цял Лондон. Богата жена, овдовяла много скоро след женитбата си, Сали пилееше парите си за тоалети. Но и най-скъпата коприна и муселин не можеха да скрият отслабналото, болно тяло. Болестта бавно я унищожаваше.

Аугуста с мъка понасяше страданието ѝ. Знаеше, че ще преживее загубата на нейната приятелка така, както на собствената си майка. Двете жени се бяха запознали в една книжарница, където търсеха исторически книги. Веднага помежду им се завърза приятелство, което с времето се задълбочаваше. Въпреки голямата разлика в годините те имаха еднакви интереси, бяха ексцентрични и обичаха приключенията. Сали я прие като своя дъщеря и изпълняваше ролята на настойник, тъй като имаше много връзки в обществото. Тя проправи път на Аугуста, която изяви способностите си и утвърди личния си авторитет. По цели месеци двете се разхождаха и забавляваха из Лондон. Но по-късно Сали започна да се уморява лесно. Скоро стана ясно, че е сериозно болна. Оттегли се у дома си и създаде „Помпея“, за да я развлече. Независимо от тежката болест Сали не загуби чувството си за хумор и интелигентността си. Очите ѝ грейнаха от щастие, когато видя Аугуста.

Младата дама, която седеше до лейди Арбътнот, вдигна поглед, изпълнен с безпокойство. Розалинд Морис беше не само наследница на голямо богатство, но и привличаше със своята светлокестенява коса и подчертано едър бюст.

— Ах, мила Аугуста! — каза с явно доволство Сали, докато Аугуста се навеждаше да я целуне. — Нещо ми подсказва, че всичко е приключило успешно. Горката Розалинд беше много разтревожена през тези няколко дни. Сега трябва да я отървем от тази беда.

— С най-голямо удоволствие. Ето, вземи си дневника, Розалинд. Естествено, без комплиментите на лорд Енфилд.

— Ти си го намерила?! Не мога да повярвам! — Розалинд прегърна Аугуста. — Какво облекчение! Как мога да ти се отблагодаря? Имаше ли проблеми? Опасности? Енфилд знае ли това?

— Разбира се, не всичко вървеше точно по плана — призна Аугуста, докато се наместваше срещу Сали.

— Какво се случи? Да не би да са те открили? — попита заинтригувана Сали.

Аугуста сбърчи нос.

— Бях обезпокоена в момента на акцията от лорд Грейстоун. Но кой можеше да предположи, че именно той ще се мотае по това време там? Всеки би решил, че е зает с писането на трактат върху някоя отвлечена тема за стара Гърция. А той беше в библиотеката.

— Грейстоун? — Розалинд ужасена се отпусна на стола. — Той те разкри? Видял е и моя дневник?

— Не се притеснявай, Розалинд. Той не знаеше, че това е твоят дневник. — Тя се обърна и погледна сериозно Сали. — Трябва да ви кажа, че всичко това ми изглежда странно. Очевидно той е знаел, че ще бъде там и ще търся нещо в писалището. Дори носеше тел, за да отвори ключалката. Отказа да каже откъде е информиран за това.

Розалинд сложи ръка на устата си и черните ѝ очи се разшириха от ужас.

— Господи, между нас има шпиони!

— Той ми даде честната си дума, че няма да каже на никого за случилото се и аз съм склонна да му вярвам — бавно каза Аугуста. — Вие всички знаете, че той е близък приятел на чичо ми и според мен мисли, че му прави услуга, като ме държи под око у Енфилд.

— Това е едно от качествата на Грейстоун — рече Сали. — На него може да се разчита — умее да пази тайни.

— Сигурна ли си? — тревожно я погледна Розалинд.

— Напълно. — Сали вдигна чашата чай към бледите си устни и отпи глътка, после я постави бавно на масата. — И така, мои млади смели приятелки, ние успяхме да се измъкнем невредими от тази неприятна каша благодарение на смелостта на Аугуста.

— Въпреки че и лорд Грейстоун ми прочете дълга лекция, аз научих един урок от Розалинд — никога да не оставям следи, заради които после да бъда преследвана.

— Нито пък аз. — Розалинд Морис притисна дневника към гърдите си. — Какъв звяр е бил този мъж!

— Кой? Енфилд? Да, той наистина се проявява като негодник към жените. Но това не заличава героизма му, проявен във войната — каза Сали.

— Не зная какво толкова харесвах в него — призна Розалинд. — Предпочитам компанията на лорд Лъвджой. Какво мислиш за него, Сали? Твоята информация е била винаги много точна, макар и да не напускаш дома си.

— Не е нужно да пътувам далече, за да зная много. Рано или късно новините почукват на вратата на „Помпея“. Що се отнася до Лъвджой, едва напоследък дочувам за неговия чар. Знам само, че имал добри качества. Ти сигурно можеш да потвърдиш това. Нали, Аугуста?

— Танцувах с него на бала у Лофенбах миналата седмица — отговори тя и си спомни за веселия барон с русо червеникава коса и зелени блестящи очи. — Мисля, че е вълнуващо да се играе валс с него. Но никой не знае подробности за Лъвджой.

— Той е последен от своя род. Някои ми каза, че имал имение в Нортфолк — сви устни Сали. — Но нямам представа колко са плодородни земите му. Внимавай да не станеш пак жертва на друг търсач на зестра, Розалинд.

— Често става обратното. Но понякога най-интересните мъже попадат на истински жени, които ги впечатляват — каза Аугуста.

— Мисля, че отново става дума за Грейстоун, нали? — Сали погледна Аугуста.

— Ами, да. Знаеш ли, той си призна за списъка с набелязаните кандидатки. Избира подходящи за титлата „графиня Грейстоун“.

— Аз също чух за този списък — кимна с глава Розалинд. — Която и да е тя, няма да отговаря на качествата на първата му съпруга Катрин. Тя почина при раждане година след сватбата. Но за малкото време успя да остави своето присъствие в имението „Грейстоун“.

— Тя е била изключителна — каза Аугуста.

— Образец на женска добродетел, така поне казват — отбеляза Розалинд. — Достатъчно е да поразпиташ. Моята майка познаваше семейството и често ми даваше Катрин за пример. Срещала съм я няколко пъти, когато бях малка, и да си призная, намирах, че е доста дребнава. Беше обаче много красива. Приличаше на мадона. Казват, че добродетелната жена струва повече от скъпоценен камък. Но често мъжете трудно намират подобна добродетелност, тя е като красотата — можеш да я откриеш в очите на тези, които ѝ се възхищават. Напълно възможно е обаче този път Грейстоун да не търси втори такъв образец.

— О, той действително търси нещо изключително — потвърди Аугуста. — Понякога ми се струва, че той би бил нетолерантен, противен съпруг за жена със спонтанен и непокорен характер като моя...

— Кога те обземат такива мисли? — прекъсна я Сали.

— Когато изпадна в депресия, вземам Херодот и Тацит. Забравям изобщо за правата на жените, решавам да сменя гардероба си с рокли, които нямат никакво деколте. Но след като изпия чаша чай, лудостта ми ме напуска и ставам пак нормална.

— Боже мой! Естествено. Не бих могла да си представя Аугуста като образец за женско поведение. — Сали избухна в неудържим смях, който накара присъстващите да се спогледат. Младите дами се усмихнаха една на друга. Беше им приятно да видят своята домакиня в добро настроение. Шръгс, който отвори вратата на залата, очевидно дочу смеха. Аугуста го съзря случайно и видя, че той гледа господарката си. Имаше нещо твърде особено в погледа му. Неговите живи сини очи срещнаха нейните. Икономът наведе глава, преди да се оттегли. Аугуста долови, че той безмълвно ѝ благодари, задето разсмя Сали.

След няколко минути, излизайки от клуба, Аугуста се спря да погледне в книгата за облози, поставена до прозореца върху пиедестал в йонийски стил, и прочете, че Л. С. се обзалага с Д. П. на десет лири за това, че лорд Грейстоун до един месец ще поиска ръката на Ангела.

Аугуста се ядоса.

— Кълна ти се, Хари, че в книгата на „Помпея“ има вписан облог. Това е най-интересното.

Питър Шелдрейк се отпусна в коженото кресло и погледна Грейстоун през чашата си с портвайн.

— Радвам се, че го намираш за интересно. Аз — не. — Хари пусна перото в мастилницата и взе своята чаша.

— Между другото, за теб няма нищо интересно и вълнуващо в това да си търсиш съпруга. Облози има в книгата на всеки клуб в Лондон. Учудващото е това, че и в „Помпея“ има книга за облози. С колекцията от ексцентрични жени Сали иска да подражава на мъжките клубове. Това е истината.

— Каква истина? — Хари намръщено погледна младия човек.

Питър Шелдрейк страдаше от скука. Това беше общо заболяване сред младите мъже, особено тези като него, които бяха прекарвали няколко години на континента като участници в опасните игри на войната срещу Наполеон.

— Недей да криеш, Грейстоун. Ще поискаш ли ръката на дъщерята на сър Томас? О, хайде, Хари, отговори ми! — Той замълча и се усмихна отново.

— Мислиш ли, че Клаудия Болингър ще бъде подходяща за графиня? — попита Хари.

— О, не, човече! Говорим за Ангела, нали? Тя е образец на добродетел. За да сме съвсем точни — тя прилича на теб. Като двойка вие двамата ще се отегчите един от друг още месец след сватбата. Питай Сали, ако не ми вярваш. Тя е на същото мнение.

— За разлика от теб, Питър, аз не обичам непрекъснатите авантюри. И не бих искал да имам жена, която да ги обича.

— Ето къде ти е грешката. Сигурен съм, че на теб ти трябва жизнерадостна, пълна с изненади жена. — Питър скочи нервно на крака и отиде до прозореца. Лъчите на залязващото слънце огряваха артистично разпилените къдрици и очертаваха красивия му профил. Както обикновено той беше облечен в тон с модата — с елегантна широка вратовръзка, риза с жабо, безупречно ушито сако и тесни панталони.

— Ти си този, който търси приключения, Шелдрейк — тихо отбеляза Хари. — Откакто се прибра в Лондон, изглеждаш отегчен. Отделяш много време за облеклото си, започна да пиеш, да играеш комар...

— Докато ти се зарови в историческите книги за древна Гърция и Рим... Хайде, Хари, признай си, че ти липсва животът, който живяхме на континента.

— Ни най-малко. Винаги съм обичал Гърция и Рим. Наполеон е вече минало, аз имам задължения и ангажименти, които трябва да свърша тук, в Англия, и то сега.

— Да, зная. Трябва да обърнеш внимание на имененията си и да се отдадеш на задълженията си. Трябва да се ожениш и да ти се роди наследник — Питър отпи голяма глътка вино.

— Не съм единственият, който трябва да се отдаде на задълженията си — натъртено подчерта Хари.

Но Питър умишлено подмина забележката.

— За бога, човече! Та ти беше един от важните хора на Уелингтън, занимаваше се с разузнавателна дейност. Ти контролираше и командваше дузина агенти като мен, които събираха информация. Ти разработи шифри, с които разбираше най-важните кодове на французите. Ти рискуваше моята и твоята глава, за да откриеш и вземеш картите на най-решаващите битки на полуострова. Само не ми казвай, че не ти липсва всичко това.

— Предпочитам да дешифрирам латински и гръцки писания, отколкото да се задълбочавам над военни писма, писани с невидимо мастило и секретни кодове. Уверявам те, че намирам историята на Тацит за много по-интересна от нещата, писани от някакви френски агенти.

— Но помисли си за тръпката и опасността, в която живеехме! Помисли за опасните игри, в които се включваше и разиграваше с противника. Например с този, когото наричахме Паяка. Действително ли това не ти липсва?

— Единственото, за което съжалявам, е, че не успяхме да го разкрием и предадем на съда. Задачите, които ми се поставяха, малки или големи, доказваха доверието към мен.

— Ти се справи блестящо.

— Изпълнявах задачите според способностите си. Но сега войната свърши. А единствен ти все още търсиш приключения, Шелдрейк. И трябва да ти кажа, че ги намираш на най-необикновени места. Харесва ли ти да играеш ролята на иконом?

Питър направи гримаса. В погледа му просветна тъжен хумор.

— Ролята на Шръгс, разбира се, се различава от тази на прелъстител сред жените на френските офицери или на крадец на секретни документи. Но тя има своите достойнства и добри страни. А и Сали се забавлява, това ѝ доставя удоволствие... Мисля, че скоро ще я загубим.

— Да, тя е галантна жена. Информацията, която събираше тук, в Англия, беше безценна. Рисува, но направи много за родината си.

Питър поклати глава и погледна замислено.

— Сали, като мене, винаги е обичала интригите. Между нас има нещо общо. Затова ми прави удоволствие да бъда иконом в „Помпея“. Клубът е нещо много важно за нея. Той ѝ носи удоволствие. Трябва да благодариш на твоята мъжкарана за това.

Устата на Хари се изкриви от недоумение.

— Сали ми каза, че идеята клубът да бъде по подобие на нашите мъжки клубове, е била на Аугуста Болингър — поясни Питър. — Това не би учудило никой, който я познава. С нея винаги се случват интересни неща. Разбираш за какво става дума.

— Да, за жалост — промърмори Хари.

— Убеден съм, че госпожица Болингър е стигнала до идеята за женския клуб съвсем сама, за да забавлява Сали. Тя е много любезна дори и с прислугата. Днес ми донесе лекарство против ревматизъм. Има дами от клуба, които никога не биха се разтревожили за ревматизма на един стар иконом.

— Не знаех, че страдаш от ревматизъм.

— Не аз, а Шръгс.

— Пази добре „Помпея“, защото не бих искал госпожица Болингър да си навлече някаква беля с този смешен клуб.

— Ти се притесняваш за нейната репутация, защото си приятел на чичо ѝ?

— Не напълно. — Хари запрехвърля в ръце перото за писане и добави тихо: — Имам и друга причина, поради която не желая да бъде замесена в скандал.

— Зная. Ти ще последваш нашия съвет със Сали и ще я впишеш в списъка си, нали? Признай си — Аугуста Болингър ще влезе в списъка ти за подходящите кандидатки за графиня Грейстоун.

— Това ме кара да се замисля защо цял Лондон се интересува от моите намерения.

— Предизвика интерес с начина, по който си подбиращ съпруга. Всички знаят за списъка. Казах ти, че има и облози.

— Да. Каза ми. И какъв точно беше облогът в книгата на „Помпея“? — Хари се загледа в чашата си с вино.

— Десет лири, ако поискаш ръката на Ангела до края на месеца.

— Между другото, възнамерявам да поискам ръката на госпожица Болингър още днес следобед.

— За бога, човече! Надявам се, че не на Клаудия? Зная, че ти искаш да намериш наистина достойна жена, която да носи с чест титлата графиня. Но трябва да ти кажа, че жена-светица не ти е нужна. Ти се нуждаеш от нещо съвсем друго. А Ангела се нуждае от друг тип съпруг. Не бъди глупак, Хари!

— Някога да съм бил глупак?

— Не, господине, никога не сте бил. И това е прекрасно. Прекрасно! Няма да съжالياвате.

— Не съм много сигурен — каза мрачно Хари.

— Хайде да погледнем въпроса от другата страна. Ако послушаш съвета ми, никога няма да скучаеш. Днес следобед ще поискаш ръката на Аугуста, нали?

— Не, господине. Нищо няма да предлагам на Аугуста. Днес следобед ще поискам ръката ѝ от сър Томас.

— Но защо не от Аугуста? Та тя е на двадесет и четири, не е ученичка — Питър го погледна учудено.

— Ние двамата установихме, че не съм глупак, нали, Шелдрейк? Няма да оставя в ръцете на един Нортъмбърланд-Болингър толкова важно и съдбоносно решение.

— Разбирам те напълно. Желая ти успех. — Питър прихна да се смее. — Сега искам да посетя няколко клуба и да поставя моя облог в книгите. Няма нищо по-интересно от едно разузнаване, нали?

— Така е — съгласи се Хари, който се замисли колко пъти неговият живот и животът на другите е зависел от разузнаването. За разлика от своя приятел, той бе доволен, че тези дни са зад гърба му.

В три часа следобед Хари влезе в библиотеката на господин Болингър.

Сър Томас беше все още запазен и енергичен човек. Времето, през което се беше посветил на своите научни изследвания, не бе променило якото му, широкоплещесто тяло. Косата му, някога руса, беше посребрена и леко оредяла на темето. Носеше очила, и сега погледна над тях, за да види новодошлия. Усмихна се, като съзря Хари.

— Грейстоун, радвам се да те видя. Тъкмо щях да пратя да те повикат. Попаднах на интересни преводи — Цезар на френски. Мисля, че ще те заинтересуват.

Хари се усмихна и взе един от столовете до камината.

— По друга работа съм дошъл днес, сър Томас.

— И каква е тя? — попита той с изострено внимание, докато наливаше бренди в две чаши.

Хари взе питието си и седна обратно на стола. Известно време наблюдава изучаващо домакина.

— Ние с вас сме старомодни в някои неща.

— Много може да се говори по този въпрос, ако питате мен. Нека да прием за гърците и римляните — отговори на тоста му Хари. Отпи глътка бренди и постави чашата на масата. — Дошъл съм да искам ръката на госпожица Болингър, господине.

Сър Томас повдигна дебелиите си вежди. На лицето му се изписа замислено изражение.

— Не, господине — продължи графът. — Не съм говорил с нея по този въпрос. Както вече казах, доста съм старомоден. Искам вашето мнение и решение, за да продължа нататък.

— Разбира се, господине, напълно правилно. Радвам се да ви дам съгласието си. Клаудия е интелигентна и добре възпитана млада дама. С маниери като майка си. Дори възнамерява да пише книга, както жена ми навремето. Знаете ли, моята съпруга пишеше книги за обучението на младите дами и имаше доста голям успех.

— Зная за тези способности на госпожа Болингър. Моята дъщеря се образова по нейните книги.

— Да, сигурен съм, че Клаудия ще бъде прекрасна графиня. Ще се гордея, ако вие влезете в моето семейство.

— Благодаря, господине. Но не съм дошъл да моля за ръката на вашата дъщеря.

— Не сте дошъл за Клаудия? — учудено попита сър Томас. — Недоумявам. Какво искате да кажете?

— Имам намерение да се оженя за Аугуста, ако тя желае.

— Аугуста?! — Очите на сър Томас се разшириха. Той отпи от брендито и едва не се задави, почервеня и започна да маха с ръка. Изглежда не знаеше как да реагира — да се учуди или да се засмее.

Хари спокойно се надигна от стола и потупа леко домакина по гърба.

— Зная какво говоря, господине. И аз в първия момент реагирах като вас, но сега вече свикнах с тази мисъл.

— Аугуста!?

— Да, сър Томас. Аугуста. Ще ми дадете ли вашето съгласие или не?

— Разбира се, господине. Тя няма никога да получи по-добро предложение от вашето — каза бързо сър Томас.

— Точно така. Струва ми се, че ще имаме много по-голям проблем за този брак с Аугуста, отколкото с Клаудия. Защото от Аугуста всичко може да се очаква.

— Тя е ужасно непредсказуема — съгласи се сър Томас. — Тази черта идва от страна на рода Нортъмбърланд, господине. Но вие сам си го пожелайте.

— Разбирам. След тази характеристика не ни остава нищо друго, освен да поставим Аугуста пред свършен факт. Може би така ще бъде по-добре.

Сър Томас хвърли бърз поглед към Хари.

— Ако ви разбирам правилно, искате да кажете, че трябва да дам съобщение във вестниците.

— Да, сър. По-добре ще бъде, ако Аугуста изобщо не взема решение.

— Много умно. Чудесна идея, Грейстоун. Чудесна идея!

— Благодаря ви. Това е само началото. Нещо ми подсказва, че ако имаме малко преднина пред Аугуста, ще успеем.

3

— Изпратил си съобщение до вестниците? Не мога да повярвам, чичо Томас! Не, не мога! Това е ужасно. Очевидно е станала грешка.

Аугуста се разхождаше напред-назад из библиотеката, зашеметена от съобщението на чичо си.

Беше пламнала от ярост и размишляваше с намръщено лице върху ужасната ситуация. Тя тъкмо се връщаше от следобедната си езда в парка и бе облечена в моден рубиненочервен спортен костюм, обточен със златни нишки. Носеше шапка с червени пера и сиви кожени ботуши. Един прислужник ѝ беше казал, че сър Томас има да ѝ съобщава нещо и тя се запъти право към библиотеката, за да посрещне най-неочаквания удар в живота си.

— Как можа да направиш това, чичо? Как можа да направиш такава грешка?

— Не мисля, че съм направил грешка — каза сър Томас. После наведе глава и отново се задълбочи в книгата си, в която се беше зачел, преди Аугуста да се появи. — Грейстоун много добре знае какво прави.

— Но трябва да е станала грешка! Той никога не би направил предложение на мен. — Аугуста премисляше всичко това и се разхождаше напред-назад. — Ето какво вероятно се е случило — той е пожелал да се ожени за Клаудия, а ти просто не си разбрал.

— Напротив — каза той и се задълбочи още повече в книгата.

— Чичо Томас, понякога си много разсеян. Често бърка името на Клаудия с моето, особено когато работиш върху някоя книга, както сега.

— А как не, като и двете сте кръстени на римски императори. Понякога греша, но това е чиста случайност.

Аугуста изстена. Познаваше добре чичо си. Когато работеше върху някоя книга, беше невъзможно да привлечеш вниманието му. И може би, когато Грейстоун му е направил предложението, той пак е бил погълнат от някое гръцко или римско четиво и така се е объркал.

— Не мога да повярвам, че без да ме попиташ, си направил нещо, което ще повлияе изключително много на бъдещето ми.

— Той ще бъде добър и здрав съпруг, Аугуста.

— Не искам нито здрав, нито добър съпруг. Не желая никакъв съпруг, най-малко добър и здрав. Какво искаш да кажеш с това „добър и здрав“?

— Това, моето момиче, че по-добро предложение никога няма да имаш.

— Може би си прав, но, разбираш ли, чичо Томас, предложението не е било за мен! Абсолютно съм сигурна. — Аугуста развя рубиненочервената си пола, като крачеше широко с ботушите си. — О, чичо Том, не искам да съм рязка с теб! За бога, зная, че си бил винаги мил и щедър с мен и съм ти дълбоко признателна за това.

— Мила моя, аз също съм ти признателен за всичко, което направи за Клаудия през този сезон. Ти я накара да излезе от черупката си и да се превърне от малко мишленце в сензация. Майка ѝ щеше да се гордее с нея.

— Това е нищо, чичо. Клаудия е красива и много женствена. Тя просто се нуждае от съвети за облеклото и от контакти.

— Но всичко това направи ти.

— Наследство от майка ми. Ти знаеш, че тя събираше много гости, обичаше да се развлича и ме научи на всичко това. Много дължа и на лейди Арбътнот, която има доста познати. Така че заслугата не е изцяло моя. Зная, че ти ми повери Клаудия, за да мога да изляза от състоянието на меланхолия. Беше много мило от твоя страна. Благодарна съм ти.

— Доколкото си спомням, просто те помолих да придружиш Клаудия на една вечеря. Това беше твоето задължение. Оттам нататък ти планира нещата, а когато имаш план, просто всичко се урежда.

— Благодаря ти, чичо Том. Но сега за Грейстоун...

— Не се тревожи за Грейстоун. Както вече ти казах, той ще бъде добър и здрав съпруг. Здрав е като скала и има ум и много пари. Какво повече може да иска една жена?

— Ти не разбираш нищо, чичо.

— Просто си много развълнувана. Вие от Нортгъмбърланд винаги сте били по-емоционални.

Аугуста погледна чичо си. Душата ѝ негодуваше. Тя бързо излезе от стаята и се разрида.

Аугуста едва обуздаваше яда си и по-късно тази вечер, докато се обличаше за вечерната сбирка, вече не плачеше. Това беше криза, която я тласкаше към действие, а не към емоции.

Клаудия гледаше намръщеното ѝ лице с мълчаливо съчувствие. Тя наля чай в две чаши и ѝ предложи едната.

— Успокой се, Аугуста. Всичко ще се оправи.

— Дявол знае каква грешка е станала. Господи, Клаудия, не разбираш ли? Нещо ужасно се е случило. Чичо Томас е разпратил съобщения по вестниците. Утре сутринта ще бъде съобщено, че аз и Грейстоун ще бъдем официално сгодени. Няма да бъде честно от наша страна. Той не би могъл да откаже годежа, след като съобщенията са вече отпечатани.

— Разбирам.

— А ние си седим тук и пием чай. — Аугуста остави чашата върху чинийката и скочи на крака. Завъртя се, сбърчи вежди и започна да се разхожда из стаята. Мислите ѝ бяха объркани. Камериерката Бетси беше приготвила червена рокля с голямо деколте, гарнирано по края с рози от сатен. Беше подбрала сатенени пантофки и ръкавици до лактите и бе направила прическата на Аугуста в гръцки стил. Господарката ѝ мятеше букли и къдрици, крачейки нервно из стаята.

— Не виждам никакъв проблем — прошепна Клаудия. — Имам чувството, че си дълбоко привързана към Грейстоун.

— Това не е вярно!

— Хайде, Аугуста, не ставай смешна. Дори татко забеляза симпатията ти към графа.

— Просто исках да прочета някои от последните трактати на Грейстоун. И това ти наричаш дълбока привързаност?

— Нека е така, както казваш. Но не се учудвам, че татко е приел предложението на Грейстоун. Той е сигурен, че ти ще бъдеш доволна, и действително ще е така. Това е добър избор. Не можеш да откажеш.

Аугуста спря и погледна ядосано Клаудия.

— Но не разбираш ли, че това е грешка? Грейстоун никога не би ме поискал за жена. Никога! Той ме смята за мъжкарана, необузdana

хаймана, която винаги е на ръба на скандална ситуация. Не съм подходяща за него и от мен няма да излезе достойна графиня. И той е напълно прав.

— Глупости. Ти ще бъдеш прекрасна графиня.

— Благодаря ти — ядосано отвърна Аугуста. — Но ти напълно грешиш. Грейстоун вече е бил женен за подходяща съпруга, а аз не желая да живея по стандартите на предшественицата си.

— О, да! Той е бил женен за Катрин Монроуз. Да, спомням си. Майка ѝ е почитателка на книгите на мама и е възпитавала дъщеря си в този дух. Мама. Винаги казваше, че Катрин е пример за приложението на нейните книги.

— Колко интересно! Ние с Грейстоун сме напълно противоположни. Нямаме нищо общо. Той не обича свободомислещите жени, дори не знае за нещата, които правя.

— Защо Грейстоун трябва да знае всичко? И защо смяташ, че държанието ти е непристойно?

— Повярвай ми, Клаудия, Грейстоун вероятно не иска да се жени за мен.

— Тогава защо е поискал ръката ти?

— Не вярвам да го е направил — отвърна мрачно Аугуста. — Сигурна съм, че не е. Станала е грешка. Той е поискал твоята ръка.

— Моята? — Ръката на Клаудия се разтрепери и чашата затрополи в чинийката. — О, небеса! Това е невъзможно!

— Как невъзможно! Аз мислих върху това и зная точно как е станало. Грейстоун е дошъл тук днес следобед и е поискал ръката на госпожица Болингър. Чичо Томас е помислил, че графът иска моята ръка, защото съм по-голямата, и е станала грешка. Той е поискал твоята.

— Не е истина, Аугуста. Татко не би направил такава фатална грешка.

— Напълно е възможно. Чичо Томас винаги обърква нещата. Знаеш, че е разсеян и ни бърка имената. Толкова е задълбочен в науката, че понякога забравя изобщо, че съществуваме.

— Това му се случва рядко, Аугуста.

— Трябва обаче да се съгласиш, че все пак се случва — настоя Аугуста. Чичо Томас иска въпреки всичко да ме омъжи и така е станала грешката. Бедният Грейстоун!

— Бедният Грейстоун? Чух, че бил доста богат. Имал имения в Дорсет.

— Не говоря за това. Важното е, че когато види обявленията във вестниците, ще се ужаси. Ще се почувства измамен. Трябва да се направи нещо и то веднага.

— Какво ще правиш, за бога? Минава девет часа. Трябва да отиваме у Бентли. Соарето ще започне след малко.

— Трябва непременно да разговарям с лейди Арбътнот още тази вечер.

— Ти ще ходиш отново в „Помпея“? — с укор я попита Клаудия.

— Да. Ще дойдеш ли с мен?

Аугуста винаги я канеше, но тя отказваше всяка нейна покана.

— За бога, никога! Чудя се как прекарваш цялото си време в този клуб!

— Моля те, Клаудия, недей да ме упрекваш поне тази вечер.

— Зная колко си привързана към това място и към лейди Арбътнот. Но се боя, че клубът ще засили някои черти у теб, които са характерни за Нортъмбърланд-Болингър. Например безразсъдството и импулсивността ти. А така от теб няма да стане добра графиня.

Аугуста присви очи. Понякога Клаудия приличаше изцяло на майка си Прудънс Болингър. Лелята на Аугуста беше авторка на няколко книги за възпитанието на младите дами, между които „Наръчник за поведението на младите дами“ и „Наръчник за нужните познания на младите дами“. Клаудия се стараеше да следва съветите на майка си от тези книги и дори се опитваше сама да пише подобни.

— Каж ми, Клаудия, ако успея да оправя навреме тази каша, ще бъдеш ли щастлива да се омъжиш за Грейстоун?

— Татко не е допуснал грешка — отговори тя. После се изправи и спокойно тръгна към вратата. Роклята ѝ бе подбрана от Аугуста и подчертаваше красотата ѝ. Действително приличаше на ангел в светлосинята коприна. Русата ѝ коса, подредена в стил „мадона“, беше украсена с малко диамантено гребенче.

— Станала е грешка. Убедена съм в това, Клаудия.

— Ако е станала грешка, ще се подчиня на бащината воля. Но съм сигурна, че няма грешка. Ти ми помогна много през този сезон с твоите съвети, Аугуста. Позволи ми сега и аз да ти дам един съвет: направи усилие да угодиш във всичко на Грейстоун. Постарай се също

да обуздаеш характера си. Вярвам, че графът ще се държи с теб толерантно. Трябва да прочетеш непременно някоя от книгите на майка ми преди сватбата.

Последните думи отегчиха Аугуста и тя побърза да затвори вратата след братовчедка си. Да живееш с хора от рода Хемпшир понякога бе досадно. Представи си как братовчедка ѝ седи срещу графа и на закуска обсъждат програмата за деня. Нямаше съмнение, че и двамата ще си омръзнат още на втората седмица. Но това беше техен проблем. Аугуста се огледа в огледалото, направи гримаса и се досети, че не си е сложила бижутото за вечерта. Отвори малка позлатена кутийка с две скъпи за нея неща — един внимателно сгънат лист хартия, съдържащ стих с доста неприятно съдържание, написан с кръвта на брат ѝ преди смъртта му, — и една огърлица. Тя беше наследство на жените от рода Нортъмбърланд-Болингър и се предаваше от поколение на поколение. Последно бе принадлежала на майка ѝ. Представляваше наниз от диаманти и кървавочервени рубини. В центъра блестеше най-големият рубин. Аугуста окачи внимателно огърлицата на шията си. Носеше я често. Това беше единственото ценно нещо, оставено от майка ѝ. Всичко останало бе продадено от брат ѝ Ричард. Трябваша му пари, за да си купи военно звание.

Когато си сложи огърлицата, най-големият рубин се намести между гърдите ѝ. Аугуста се обърна към прозореца и започна да крои планове си за вечерта.

Хари се прибра от клуба малко след полунощ. Изпрати прислугата да си легне и се запъти към кабинета си. Имаше писмо от дъщеря му, в което тя разказваше за времето в Дорсет и за успехите си в училището.

Наля си чаша бренди и седна да прочете още веднъж старателно написаното писмо. Той се усмихна. Мередит беше деветгодишна, сериозна и прилежна в уроците си, готова да угоди на баща си и да му се подчинява. Той се гордееше с нея, лично бе изготвил програмата ѝ за обучение. От нея бяха изключени такива занимателни неща като четене на книги и рисуване. Хари беше убеден, че това е излишно и само възбужда романтични мисли в женското въображение. Не искаше Мередит да се занимава с подобни неща. Обучението бе поето от

гувернантката Клариса Флеминг. Тя се оказа много подходяща, защото, макар да беше негова обедняла роднина, имаше много опит в дисциплините, които преподаваше, и беше интелигентна и образована.

Хари остави писмото върху писалището и си помисли какво ли би се случило с дома му, ако Аугуста се грижеше за него. „Може би съвсем ще се побъркам“ — помисли си той. Нещо изшумоля зад прозореца. Хари се намръщи и погледна навън, но не видя нищо. След малко се чу пращане. Той въздъхна и взе абаносовия си бастун, който винаги беше близо до него. Лондон не беше континентът. Войната беше свършила, но светът беше все така неспокоен. Опитът му го доказваше. Той се изправи с бастуна в ръка и загаси лампата. Застана от едната страна на прозореца. Щом светлината угасна, шумът се засили. Някой се прокрадваше през хрусталаците край къщата. Малко по-късно се почука по стъклото. Хари погледна надолу и видя фигура, облечена в пелерина и покрита с качулка. Лунната светлина освети малка, нежна ръчица, която се опитваше да почука отново. Познаваше отнякъде тази ръка.

— По дяволите! — Той се отмести, постави бастуна на писалището, после отвори прозореца бързо и ядосано, опря двете си ръце на рамката и се наведе надолу.

— Слава богу, че сте тук, господине! — каза Аугуста, отмятайки назад качулката си. Луната огря лицето ѝ. — Видях светлината на лампата, но когато угасна, помислих, че сте излезли. Щеше да бъде истинско нещастие, ако не ви бях намерила тази нощ. Чаках около час при лейди Арбътнот вашето завръщане.

— Доколкото разбирам, ме е чакала дама.

— О, защо с тази ирония!

— Какво ви дава основание да мислите така? — Хари се протегна, хвана я за ръцете и я изтегли през прозореца. В това време съзря как друга фигура се промъква зад храстите.

— За бога, кой е това?

— Това е Шръгс, господине. Икономът на лейди Арбътнот — рече Аугуста запъхтяно и започна да оправя пелерината си, щом той я пусна. — Лейди Арбътнот настоя той да ме придружи.

— Шръгс? Разбирам. Почакай тук, Аугуста. — Хари постави единия си крак на прозореца, после другия, скочи долу и извика към приведената фигура, скрита в храстите.

— Ела тук, добри човече!

— Да, Ваша милост. — Шръгс излезе от храстите. Очите му се смееха. — Мога ли да помогна с нещо, Ваша милост?

— Мисля, че направи доста — процеди през зъби Хари. Предполагаше, че Аугуста ще го чуе от прозореца, и снижи гласа си: — Ти винаги ли придружаваш дамата в авантюри като тази? Ще ти дам да разбереш! Ясно ли ти е?

— Да, господине. Разбрах ви много добре — Шръгс наведе глава, поклони се и закуцука обратно.

— Ще чакам тук на студа госпожица Болингър. Няма значение дали е студено или не и дали това ще се отрази на ревматизма ми. Не се притеснявайте за ставите ми, господине.

— Изобщо не искам да се занимавам с твоите кости. Един ден ще ти ги измъкна една по една, да знаеш! Връщай се при Сали. Аз ще се погрижа за госпожица Болингър.

— Сали иска да я изпратя до къщи с кола — тихо каза Питър вече със собствения си глас. — Не се притеснявай, Хари. Никой, освен лейди Арбътнот и мен не знае какво става тук. Ще чакам Аугуста в градината на Сали. Ще бъде на сигурно място.

— Е, успокой ме, Шелдрейк!

— Идеята не е моя, а на госпожица Болингър. — Питър се усмихна през изкуствените си мустаци.

— Вярвам, че е така. За нещастие.

— Не успяхме да я спрем. Тя помоли Сали да я преведе през градината, а Сали пък помоли мен.

— Отивай си, Шелдрейк. Престани с твоите обяснения.

Питър отново се усмихна и се скри в тъмнината. Хари се върна до отворения прозорец и видя Аугуста да наднича в тъмното.

— Къде отиде Шръгс? — попита тя.

— Върна се обратно — отговори Хари, прекрачи рамката, влезе и затвори прозореца.

— Беше много любезно от ваша страна да го изпратите обратно, господине — усмихна се Аугуста. — Много е студено и не бих искала да стои навън на влагата. Той страда от ревматизъм.

— Няма да е единственото, от което ще страда, ако това се случи отново! — промърмори Хари, докато палеше лампата.

— Моля ви, не трябва да обвинявате Шръгс за появяването ми тази нощ тук. Идеята беше моя.

— Разбирам. Разрешете ми да ви кажа, че това е напълно безразсъдна постъпка. Съвсем идиотска и необмислена идея. Но щом сте тук, моля да ми обясните защо беше необходимо да рискувате репутацията си, като идвате при мен през нощта.

— Това е трудно обяснимо, господине.

— Несъмнено.

Тя се обърна към камината и разтвори пелерината си. Отразена от големия червен рубин, светлината на огъня запламтя върху гърдите ѝ. Хари погледна огромното ѝ деколте. „Господи, толкова е дълбоко, че още малко и ще се покажат зърната ѝ“ — помисли си той. Представи си твърдите, узрели розови пъпки, поднесени към устните му. Усети възбудата в тялото си. Опита се да се пребори с това състояние и да се контролира.

— Надявам се, че ще ми дадете някакво обяснение. Става много късно.

Той се облегна на писалището с ръце, кръстосани на гърдите. Единственото нещо, което искаше да направи, бе да сложи Аугуста на килима и да я обладае. Въздъхна дълбоко. Тя го беше омагьосала.

— Дойдох при вас тази вечер, за да ви предупредя за една неприятност.

— Мога ли да попитам каква, госпожице Болингър?

— Станала е грешка, господине. Вчера вие сте посетили моя чичо.

— Да, посетих го — каза той и си помисли: „Тя сигурно е дошла да отхвърли предложението ми“.

— Чичо Томас не ви е разбрал, сър. Помислил е, че вие искате моята ръка, а не ръката на Клаудия. Зная, че той би искал това. Тревожеше се, че ще остана стара мома, и смята за свое задължение моето задомяване. За съжаление той вече е поместил съобщението във вестниците. И трябва да ви кажа, че вестта за нашия годеж ще се разгласи утре сутринта.

Хари отмести поглед от деколтето ѝ, украсено със сатенени рози, и сведе очи надолу към обувките си. Сдържаше вълнението си.

— Разбрах.

— Моля, повярвайте ми, господине, това е било едно чисто недоразумение. Разпитах го внимателно и той е убеден, че вие сте предложили на мен. Той например си спомня имената на всички известни гърци и римляни, но нашите с Клаудия бърка. Разбирате ме, нали?

— Хм...

— Мисля, че ще ме разберете. Естествено, ще имате проблеми. Но нищо не е загубено. Ще ни бъде трудно и на двамата утре, когато новината е вече разгласена. Не се притеснявайте, аз имам план за действие.

— Бог да ми е на помощ! — измърмори Хари.

— Не чух какво казахте?

— Не, нищо, госпожице. Споменахте за някакъв план?

— Точно така. Чуйте ме сега. Зная, че не разбирате много от тези неща, защото сте учен, но ви моля да ми обърнете внимание.

— Абсолютно съм сигурен, че вие имате повече опит от мен в тези неща.

— Разбира се, нямам опит точно в тези неща, но искам да ви помоля да действаме заедно. Трябва да бъдем твърди и да се правим, че нищо необикновено не е станало. Разбирате ме, нали?

— Надявам се. Защо накратко не ме запознаете с плана си?

— Много добре. Това, което не трябва да правите, е да си оттегляте предложението.

— Това е истина. Нямам намерение да го правя.

— Да, вие съвсем сте се оплел. Какво да направя аз?

— Госпожице Болингър...

— О, зная, че ще има клюки, че ще ме наричат с какви ли не имена, но аз ще откажа годежа, ще напусна града, ще ви изоставя и вие ще можете спокойно да се ожените за братовчедка ми. — Аугуста чакаше реакцията му.

— И така, това ли е целият ви план, госпожице?

— Боя се, че да — каза тя тревожно. — Струва ми се осъществим, нали? Може да помислите и да го направите по-добър, но съм убедена, че колкото един план е по-прост, толкова е по-лесен за изпълнение.

— Може би сте по-добра от мен в тази област... Много ви се иска да не се омъжвате, а?

— Това не е така, сър. Работата е там, че вие не сте имали предвид да се ожените за мен, поискали сте ръката на Клаудия. И никой не може да ви вини, разбирам ви напълно. Но мисля, че това няма да бъде добър брак, защото и двамата безкрайно много си приличате. Разбирате какво искам да кажа, нали?

Хари вдигна ръка да я спре.

— Искам да кажа нещо, преди да отидем по-нататък с вашия план.

— Какво е то?

Той се усмихна леко и загадъчно, защото бе любопитен да види реакцията ѝ.

— Чичо ви не е направил никаква грешка. Аз поисках вашата ръка. Поисках вас за съпруга, госпожице Болингър!

— Мен?!

— Да.

— Вие сте ми поискали ръката? — Тя го погледна удивено.

Хари не можеше повече да ѝ устои. Той застана между нея и писалището. Спря пред Аугуста и взе ръката ѝ. Поднесе я към устните си и я целуна.

— Поисках вашата ръка, Аугуста.

Пръстите ѝ бяха студени. Тя трепереше. Без да каже дума, Хари бавно я притегли към себе си. Беше изключително нежна. През роклята почувства очертанията на заоблението ѝ ханш.

— Господине, нищо не разбирам.

— Всичко е ясно. Сега ще ти обясня.

Хари се наведе и я целуна. За първи път той я прегръщаше. Не броеше нежната ѝ целувка в кабинета на Енфилд. Сега я целуна истински. Ноци наред в леглото си мечтаеше за тази целувка. Искеше му се да я обладае, а се стремеше да я запази чиста. Бореше се със себе си и от тази борба главата му се замайваше. Той постави ръката ѝ на рамото си, пръстите ѝ се впиха в плътта му. Целуна я още по-страстно. Ароматът на устните ѝ беше неповторим — сладко ухаещ. Възбуждащ, чисто женски. Езикът му срещна нейния. Ръцете му я стискаха здраво през кръста. Той чувстваше как сатенените рози се притискат към него. Усети през ризата си малките твърди зърна на гърдите ѝ. Аугуста тихо изстена и обви ръце около шията му. Пелерината ѝ се смъкна малко и откри деколтето ѝ. Хари се опи от възбуждащото ухание на тялото и

парфюма ѝ. Всичко в него се изопна. Той плъзна надолу един от ръкавите ѝ и разголи лявата ѝ гръд. Беше малка, но добре оформена. Той я стисна в ръка и започна да гали розовото зърно.

— О, господи, Хари! Пардон, господине.

— Наричай ме Хари! — Той отново я погали на същото място и тялото ѝ се изви, изпълнено с желание.

Отражението на огъня играеше върху лицето и огърлицата ѝ и Хари забеляза възбудата в погледа ѝ.

— Ти си моята Клеопатра — прошепна той.

Аугуста се вцепени. Искаше ѝ се да избяга, но той отново я погали нежно и възбуждащо, докато целуваше шията ѝ.

— Хари! — простена Аугуста, потрепери и се отпусна в прегръдките му. Ръцете ѝ го обвиха и тя започна да го целува по шията.

Този изблик на страст възбуди в него всички мъжки инстинкти. Нейното желание го накара да забрави обещанията, които беше дал пред себе си. Стискайки гръдата ѝ в ръката си, той повали Аугуста на килима. Тя се подчини. Гледаше го с премежен поглед. Очите ѝ бяха пълни с копнеж и очакване, но и с някакъв страх за това какво ще се случи по-нататък.

Хари изстена, докато лягаше до нея и развързваше корсажа ѝ.

— Не, господине — прошепна Аугуста.

— Хари — поправи я той, като целуваше гърдите ѝ. Бавно повдигна роклята и откри коленете ѝ.

— Моля те, Хари, трябва да ти кажа нещо важно. Не искам да се почувстваш измамен, когато се ожениш за мен.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да си била с друг преди мен? Тя премигна и страните ѝ се покриха с лека руменина.

— О, не, господине, не става дума за това.

— Отлично. — Хари се усмихна и си отдъхна. Разбира се, че не е била с никого преди. Той го чувстваше инстинктивно. Нямахше никой преди него. Аугуста му принадлежеше изцяло.

— Работата е там, че аз ще бъда лоша съпруга. Опитвах се да ти обясня това още онази вечер в библиотеката на Енфилд по повод на друг разговор. Помни, че съм от Нортъмбърланд-Болингър. За разлика от моята братовчедка, у мен няма нищо ангелско. Ти напълно ли си сигурен, че искаш да се ожениш за мен?

Хари вдигна още по-нагоре роклята ѝ. Пръстите му се плъзнаха по вътрешната страна на бедрата ѝ.

— Мисля, че ще те направя такава съпруга, каквато искам.

— Не съм съвсем сигурна, сър. Не е лесно да промените темперамента ми.

— Аз не искам да правя това.

— Не искате? Вие ме харесвате такава, каквато съм?

— Да, много. Мисля, че от теб ще излезе чудесна графиня.

— Разбирам. — Тя прехапа устни и събра краката си. — Хари, обичаш ли ме?

Той въздъхна и задържа ръка между бедрата ѝ.

— Аугуста, ти като всяка млада дама вярваш, че любовта е нещо тайнствено и омайно, а не рационално явление, което може да се обясни. Но аз имам свое собствено мнение по този въпрос.

— Разбира се. Мисля, че вие изобщо не вярвате в любовта. Вие сте учен, поклонник на Платон и Аристотел. Но трябва да ви предупредя, господине, че рационалността и логиката понякога увреждат мозъка.

— Ще го запомня. — Той целуна гърдите ѝ. Никога през живота си не беше желал жена така, както нея през тази нощ. Беше нетърпелив, цялото му тяло пулсираше от страст и желание. Хари усещаше възбудата на Аугуста. Тя също го желаше. Той внимателно разтвори краката ѝ и плъзна ръката си по-навътре.

— Хари! — Аугуста изохка и се притисна към него.

— Харесва ли ти това? — Той обсипваше гърдите ѝ с целувки, докато прокарваше пръсти по мекия хълм, към влажните, нежни като листенца устни, които пазеха нейното тайнство.

— Не съм сигурна. Чувството е странно.

Часовникът удари. Хари изведнъж дойде на себе си.

— Боже господи, какво правя?! — Той седна и покри краката ѝ с роклята. — Погледни колко е часът! Лейди Арбътнот и твоят приятел Шръгс ще те чакат.

Помогна ѝ да се изправи. Аугуста се усмихна, гледайки го как оправя роклята ѝ.

— Не се притеснявайте, господине, лейди Арбътнот е жена със съвременни разбирания. А Шръгс няма да каже нищо.

— По дяволите, ще каже.

Мърморейки, Хари ѝ наметни пелерината и поправи сатенените рози около деколтето ѝ.

— Проклетата да е тази рокля! Та ти си почти гола! Първото нещо, което ще направя след сватбата, е да сменя изцяло гардероба ти.

— Хари...

— Бързай, Аугуста. — Той взе ръката ѝ, за да ѝ помогне да излезе през прозореца. — Трябва да те заведе при лейди Арбътнот без нито минута закъснение. Не искам никакви клюки по твой адрес.

— Наистина, господине. — В погледа ѝ имаше раздражение, но Хари не го забеляза. Той се покатери на прозореца и помогна на Аугуста да слезе от него. Тя се почувства сигурна в ръцете му. Хари все още беше възбуден. Искаше му се още сега да я отведе в спалнята си, вместо да я придружава при Сали. Но беше невъзможно. „Скоро, много скоро ще го направя — обеща си той. — Този брак трябва да стане колкото се може по-бързо. Какво направи с мене тази жена!“

— Хари, след като се страхуваш от клюки и не вярваш в любовта, защо тогава искаш да се ожениш за мен? — попита Аугуста. После се загърна в пелерината и скочи от прозореца.

Въпросът ѝ го учуди и в същото време го ядоса, макар да знаеше, че бе съвсем уместен. Аугуста не беше човек, който се предава лесно.

— Има много причини, за които сега не мога да разговарям — каза той рязко, докато проверяваше дали улицата е чиста.

Наоколо нямаше никой. Прозорците на Сали светеха в края на тясната улица.

— Сложи качулката на главата си!

— Да, господине. Ние действително не трябва да рискуваме.

Той долови студената, предизвикателна нотка в гласа ѝ и се намръщи.

— Прости ми, че не съм толкова романтичен.

— Така е.

— Не те е грижа за репутацията ти, госпожице Болингър. Но аз се боя за нея.

Хари искаше тя да пристигне у Сали невредима. Вратата беше отключена и той бутна Аугуста вътре. Близо до къщата забеляза сянка, която тръгна към тях с рачешка походка. Шръгс беше все още в униформата си.

Грейстоун погледна годеницата си. Искаше да види изражението на лицето ѝ, но то бе закрито с качулката. Ясно му беше, че той не е мъжа на нейните момински мечти.

— Аугуста?

— Да, господине.

— Ние стигнахме до споразумение, нали? Ти нямаш намерение да откажеш годежа. Защото, ако това стане, предупреждавам те, че...

— За бога, не, господине. Ако вие сте съгласен да се ожените за жена, която носи скандално дълбоки деколтета, защо и аз да не се омъжа за такъв сух и неромантичен учен като вас. На моите години трябва да бъда благодарна и за това. Но имам едно условие.

— И какво е то?

— Настоявам за дълъг годеж.

— Колко дълъг? — попита той предпазливо.

— Година.

— Боже господи, нямам намерение да губя една година, госпожице Болингър. Най-много три месеца за подготовка на сватбата.

— Шест.

— По дяволите! Четири. Това е последната ми дума.

— Много благородно от Ваша страна, господине.

— Да. Наполовина. Хайде, влизай в къщата, госпожице. Докато не съм забравил благородството си и не направя нещо, за което и двамата много ще съжаляваме.

Хари се обърна и се запъти надолу по улицата, като си мислеше, че се спазари за годежа си като търговец. Учуди се, че постъпва с Аугуста така, както Антоний с Клеопатра. Сега Антоний му стана симпатичен. Той винаги бе смятал, че великият римлянин е станал жертва на собствената си похот. Но сега разбираше как една жена може да накара мъжа да загуби контрол над себе си.

Няколко часа по-късно Аугуста лежеше в леглото си и гледаше към тавана. Все още усещаше топлината на Хари и вкуса на устните му. Помнеше всяко местенце по тялото си, което той бе докосвал, и бе изпълнена с желание. Той беше запалил огъня на плътта ѝ.

Осъзна, че иска Хари още сега, в тази минута. Да бъдат заедно и той да довърши това, което бе започнал на пода в библиотеката. „Може

би това разбират хората под думата «страст»?“ — мислеше Аугуста. Именно тя се възпяваше в стихове и романси. Хари искаше да се ожени. Изведнъж я обзе паника. Да се омъжи за Хари? Това беше невъзможно. Няма да стане никога. Тя реши, че трябва на всяка цена да сложи край на годежа.

Аугуста гледаше отраженията на огъня, които играеха по тавана, и си казваше, че трябва да бъде много внимателна и безкрайно умна.

4

Хари облегна рамо върху стената на балната зала и отпи замислено глътка шампанско, докато наблюдаваше как годеницата му танцува в ръцете на друг.

Облечена в тънка копринена рокля с кораловочервен цвят, Аугуста се усмихваше на своя висок и красив червенокос партньор и танцуваше валс. Не можеше да се отрече, че двамата правеха впечатление в пълната с гости зала.

— Какво знаеш за Лъвджой? — обърна се Хари към Питър, който стоеше до него с отегчена физиономия.

— По-добре попитай някоя от дамите. — Погледът на Питър шареше из залата. — Зная, че си е извоювал име сред нежния пол.

— Очевидно. Той танцува с най-изисканите дами тази вечер. И досега нито една от тях не му е отказала.

— Зная. Даже и Ангела — изкриви устни Питър. Погледът му се насочи към скромната русокоса красавица, която танцуваше с един възрастен барон.

— Нямам нищо против да танцува с Клаудия Болингър, но ще го накарам да престане да танцува с Аугуста.

— Ти смяташ това за подвиг? — Питър подигравателно вдигна вежди. — Аугуста Болингър е достатъчно умна и това, мисля, ти е известно.

— Тя е сгодена за мен. Време е да се научи да се държи прилично.

— Избра си жена и веднага искаш да я направиш такава, каквато мислиш, че трябва да бъде твоята съпруга, нали? Това е интересно. Имай предвид, че Аугуста Болингър е потомка на доста своенравен и необуздан клон от рода Болингър. Доколкото знам, за тях думата „благоприличие“ е непозната. Родителите ѝ навремето са скандализирани обществото, като избягали и се оженили. Сали ми го каза.

— Това е стара история и сега не засяга никого.

— Добре. Ето ти тогава по-пикантни и по-пресни новини — братът на Аугуста е бил убит по тайнствен начин преди две години.

— Бил е застрелян от разбойник край Лондон, на път за къщи.

— Там е работата, че нещата около убийството са прикрити и според Сали се говори, че младежът е бил замесен в някакви тайни афери.

— Това са само клюки и слухове. Всеки знае, че Ричард Болингър е бил луда глава като баща си.

— А като говорим за бащата — той има славата на мъж, който обичал да се дуелира заради склонността на жена си да прави лошо впечатление. Не се ли страхуваш, че този проблем ще продължава при следващите поколения? Казват, че Аугуста приличала твърде много на майка си.

Хари усети, че Питър се заяжда с него.

— Болингър е бил безразсъден идиот. Сър Томас ми е разказвал, че той влудявал жена си. Смятам, че аз няма да допусна Аугуста да се дразни от поведението ми. Само един глупак може да се дуелира заради жена.

— Жалко. Зная, че се дуелираш много добре. Навремето имах чувството, че във вените ти тече студена вода. Толкова беше хладнокръвен. Но всички знаят, че хладнокръвните мъже се предпочитат пред буйните глави. Особено когато става дума за дуели.

— Нямам намерение да прилагам лично теорията ти. — Хари се намръщи, гледайки как Аугуста се върти в танц с Лъвджой. — Ще ме извиниш, но мисля, че трябва да покания годеницата си на танц.

— Направи го. Можеш да я позабавляваш с някоя и друга лекция по благоприличие. Между другото смятам да проваля вечерта на Ангела. Може би, като я покания на танц. Тя просто ме пренебрегва — от пет танца един е мой.

— Опитай се да поговориш за книгата, която тя пише — каза Хари разсеяно, докато поставяше чашата шампанско върху един от подносите.

— Каква книга?

— Мисля, че сър Томас спомена заглавието ѝ — „Наръчник с практични съвети към младата дама“.

— Боже мой! Да не би всяка жена в Лондон да пише книги? — погледна го учудено Питър.

— Така изглежда. Усмихни се. И може би тази вечер ще научиш нещо практично и приложимо.

Хари си проправи път сред навалищата, като кимаше на поздравите по случай годиша си.

През последните няколко дни Хари беше уведомен, че след обявлението във вестниците обществото е много заинтригувано от това предложение за брак.

Лейди Уилоуби, едра жена в розова рокля, потупа с ветрилото си Хари по рамото.

— Значи сте записали Аугуста Болингър на първо място в списъка си? Никога не съм допускала, че вие двамата можете да се ожените. Винаги сте били много потаен, графе.

— Струва ми се, че искате да ме поздравите за годиша ми — каза хладно Грейстоун.

— Разбира се, господине. Цялото отбрано общество е щастливо да ви поздравя за това. И се надява, че вашият годиш ще поразвлече малко или много хората този сезон. Разбирате ме, нали?

— Не, мадам. Не ви разбирам.

— Хайде, графе! Годишът ви е много любопитно явление. Вие и Аугуста Болингър просто не си подходите. Не зная как ще я заведете в църквата, без да е имало преди това два или три дуела заради нея. Или се очаква нейният чичо да я прати нейде в чужбина? Тя е от Нортъмбърланд-Болингър. Какъв ужасен късмет!

— Моята годеница е дама — каза тихо Хари и задържа студения си поглед върху нея. Лицето му бе безизразно. — И се надявам, че когато хората говорят за нея, те ще помнят това. Ще го запомните ли и вие, мадам?

Лейди Уилоуби премигна и се изчерви.

— Разбира се, господине. Не исках да ви обидя, просто се пошегувах. Нашата Аугуста е една жизнерадостна млада дама. Ние всички я обичаме и ѝ желаем всичко най-добро.

— Благодаря ви. Ще ѝ предам вашите поздравя и пожелания.

Хари кимна студено и се оттегли. Вътрешно се вълнуваше. Без съмнение жизнерадостното чувство и ентусиазмът на Аугуста ѝ създаваха друг облик пред обществото. Хората я мислеха за безразсъдна. Той трябваше да я обуздае, преди да е направила някоя грешка.

Най-после се добра до нея чак на другия край на залата. Тя разговаряше с Лъвджой и се смееше. Когато усети неговото близко присъствие, спря по средата на изречението и обърна глава, за да срещне погледа на Хари. В очите ѝ се появи хитро пламъче и тя с небрежен жест разтвори ветрилото си.

— Как сте тази вечер, господине? Познавате ли се с лорд Лъвджой?

— Да, срещали сме се — кимна Хари. Не му харесваше хитрата физиономия на Лъвджой. Дори не обърна внимание, че той стоеше твърде близо до годеницата му.

— Да, разбира се. Членове сме на един и същи клуб, нали, Грейстоун? — Лордът взе ръката на Аугуста. — Мисля, че трябва да ви поверя в ръцете на вашия годеник. — Той допря устни до нейните пръсти. — Чак сега разбрах, че съм пропуснал шанса си. И се надявам, че ще ви дожалее, като разберете каква мъка ми причинихте, като се сгодихте за Грейстоун.

— Ще се оправите бързо, господине. — Аугуста дръпна ръката си и отпрати Лъвджой с усмивка. Тя се обърна към Хари, докато лордът се изгуби в тълпата. Погледът ѝ бе изпълнен с предизвикателство, лицето ѝ бе зачервено. Графът се учуди, но реши, че знае причината за това. Всеки път, когато срещнеше погледа му, тя очевидно си спомняше последната им среща — как лежах на килима в библиотеката. Явно госпожица Болингър, макар и потомка на рода Нортъмбърланд, беше ужасно впечатлена от това, което ѝ се бе случило. „Все пак има понятие от благоприличие“ — отбеляза Хари.

— Топло ли ти е, Аугуста?

— Не. Добре съм, господине. Дойдохте да ме поканите на танц или да ми прочетете поредната лекция по морал?

— И едното, и другото. — Хари взе ръката ѝ и я отведе в градината.

— О, знаех си. — Аугуста си играеше нервно с ветрилото. — Мислих много, господине.

— Аз също. — Хари спря до една мраморна пейка. — Седни, мила. Да поговорим.

— О, знаех, че ще бъде така. Знаех си. — Тя се намръщи и приседна грациозно на пейката. — Господине, от нашия брак нищо няма да излезе.

— Защо мислиш така? — Хари стъпи с единия си крак върху пейката и облегна лакът на коляното си, докато гледаше Аугуста в лицето. — Ти се съпротивляваш на годежа?

— Не съм сигурна. Много пъти премислях и реших, че наистина правите голяма грешка, като ми оказвате честта да се омъжа за вас. По-добре ще е и за двама ни. Аз ще се откажа.

— Не бих желал да го правиш — каза Хари.

— Но, господине, вие имахте достатъчно време да прецените, че от брака ни нищо няма да излезе.

— Сигурен съм, че ще излезе.

Аугуста скочи на крака, чертите на лицето ѝ се изопнаха.

— Какво си мислите, господине, че ще ми натрапвате със сила вашето мнение за женско поведение?

— Не ме карай да говоря, Аугуста! — Хари я хвана за ръката и я постави да седне обратно на пейката. — Винаги съм си представял, че като се наместят отгук-оттам, нещата сами ще тръгнат.

— Какво разбирате под „наместване на нещата“?

— Това, че след брака всеки един ще се промени по малко.

— Ясно. За да бъдем по-точни — как ще желаете да се изменя аз, господине? Каква да бъде промяната?

— Първото нещо, което искам, е да не танцуваш валс с Лъвджой. Нещо не ми харесва у този човек. Забелязах, че тази вечер той ти обръщаше изключително внимание.

— Как смеете, господине! — Аугуста скочи. — Заявявам ви, че няма да допусна нито съпругът ми, нито който и да е друг мъж да ми диктува с кого да танцувам и с кого не. Съжалявам, че трябва да ви го кажа с такъв неподходящ според вас тон.

— Разбирам. Разтревожен съм да го чуя.

— Подигравате ли се с мен, Грейстоун? — Тя го погледна гневно.

— Не, мила моя. Седни, ако обичат.

— Нямам намерение да сядам. Веднага ще отида в залата, ще взема братовчедка си и ще се приберем у дома. И когато се прибера, ще кажа на чичо, че се отказвам от годежа.

— Не можеш да направиш това, Аугуста!

— Защо? Обяснете ми.

— Заради дадените ми поводи. — Хари взе ръката ѝ и полека, но настоятелно я върна на пейката. — Аз вярвам, че ти си една честна и

достойна млада дама, независимо от буйния ти нрав. Не си от онези жени, които при някои обстоятелства дават повод на един мъж, а след това го зарязват.

— Поводи?

Хари си помисли, че е дошло времето за няколко леки заплахи. Аугуста се нуждаеше от такова нещо. Очевидно тя не искаше да се омъжи.

— Мисля, че знаеш за какво става дума и не си забравила напълно какво се случи онази вечер на килима в библиотеката.

— На килима в библиотеката? Боже господи! — Тя седна вцепенена на пейката и втренчено го погледна. — Господине, да не би да мислите, че щом ви позволих няколко целувки, това означава, че трябва да се сгодя за вас?

— Ние стигнахме до нещо повече от целувки.

— Признавам, че нещата отидоха малко по-далеч.

— Малко? Мисля, че ти беше полугола — припомни й Хари с премерена грубост. — И ако часовникът не беше ударил, може би щяхме да стигнем до крайност. Зная, че ти се гордееш с модерните си разбирания, Аугуста, но не бъди толкова жестока.

— Жестока? Няма нищо жестоко в това.

— Не говоря за себе си, говоря за теб самата. — Хари вдигна рамене. — Ние сме сгодени. Твоят чичо прие предложението ми и ти ме посети в полунощ същата вечер. Какво трябваше да си помисля аз? Всеки би решил, че ти нарочно си ми дала повод.

— Не е така. Нещата някак се объркват. Не съм ви дала повод, Грейстоун.

— Подценяваш ме, любима — каза той и се усмихна. — Ти ми даде много поводи. Няма да забравя никога прекрасните ти гърди — нежни, твърди и изпъкнали, няма да забравя розовите им пъпки под пръстите си.

— Господине! — Аугуста изкреця от ужас.

— Мислиш ли, че някога ще забравя формата на бедрата ти? — продължаваше Хари, убеден, че този разговор ще има огромен ефект върху реакциите й. Реши, че е дошло време младата дама да, получи един добър урок. — Бедрата ти, добре очертани, като на гръцка статуя. Няма да забравя, че имах тази привилегия да ги докосвам.

— Но аз не съм ви разрешавала. Вие просто ги пипнахте.

— А нима ти ме спря? Ти ме целуваше горещо и страстно.

— Не, не съм, господине. — Тя го гледаше с недоумение.

Хари повдигна вежди.

— Ти не изпитваше нищо, когато си ме целувала? Дълбоко съм разочарован. За мен това беше едно страстно преживяване. И няма да го забравя никога.

— Не съм казала такова нещо. Искях да кажа, че не съм изпитвала точно такава гореща страст. Бях изненадана от ситуацията. И се надявам, че няма да обръщате сериозно внимание на тези факти.

— Значи ли това, че ти често имаш подобни срещи и си свикнала? Затова смяташ такива интимни ситуации за несериозни?

— Не искам да кажа това. — Аугуста, вече напълно объркана, го гледаше недоумяващо. — Вие смятате, че аз трябва да се сгодя за вас само защото съм ви позволила някои волности върху килима на библиотеката?

— Мисля, че ми дадохте обещание.

— Не съм давала никакви обещания.

— Не съм съгласен с това. Вие ми позволихте тези интимности като ваш годеник. Това не е ли обещание?

— Не съм правила това.

— Повторете, моля ви, госпожице Болингър! Не мога да повярвам, че само сте се развличали онази нощ. Не можете да ме убедите, че вие просто сте се подиграли с чувствата на един мъж. Дори да сте необузdana и дива по природа, вие не сте жестока. А може би като жена държите и на честта си.

— Разбира се, че държа на честта си — процеди през зъби Аугуста. — Ние от Нортъмбърланд-Болингър дори се бием за нея.

— Тогава годежът не се разваля. Сега и двамата сме достатъчно обвързани. Не можем да го върнем назад.

Нещо изпраця и се счупи. Аугуста погледна в скута си — от напрежение беше счупила ветрилото си.

— О, боже! — възкликна тя.

Хари се усмихна и повдигна с пръсти брадичката ѝ. Клепачите ѝ се отвориха и откриха разтревожения поглед. Той се наведе и я целуна по устните.

— Повярвай ми, Аугуста. Ще ни бъде хубаво заедно.

— Не съм съвсем сигурна. Аз много мислих и стигнах до заключението, че ние и двамата правим фатална грешка.

— Нищо подобно. — Хари дочу началните тактове на валс, долитащи откъм прозорците.

— Хайде да танцуваме, мила.

— Да, разбира се — рече хладно Аугуста и рязко стана. — Май нямам друг избор. Ако ти откажа, ще ми кажеш, че благоприличието изисква, щом сме сгодени, да танцувам с теб.

— Е, познаваш ме. Доста съм стриктен — промърмори Хари. Беше сигурен, че Аугуста скърца със зъби от яд, докато той я въвеждаше в балната зала.

Късно вечерта Хари слезе от каретата си на улица „Сейнт Джеймс“ и се изкачи по стълбите на една внушителна сграда. Вратата тутакси се отвори и той прекрачи прага на луксозен мъжки клуб.

„С нищо не може да се сравни това място“ — каза си той, докато си наливаше чаша бренди, и седна до камината. Нищо чудно, че Аугуста бе решила да забавлява Сали и приятелките ѝ, като направи подобие на „Сейнт Джеймс клуб“. Един мъжки клуб приличаше на крепост, подслон, дом, далеч от дома. Място, където можеш да останеш сам, но също и да намериш компания според интересите си. В клуба мъжът може да се развлече с приятели, да спечели или да загуби цяло състояние на масите за хазарт, да осъществи контакт за лична сделка. Хари беше преживял всичко това през последните няколко години. Макар че през войната бе принуден да напусне Англия, той винаги щом се завърнеше за малко в Лондон, отделяше време, за да посети клуба си. А когато не можеше да прави това, знаеше, че един или двама от агентите му са чести гости или членове в най-известните мъжки клубове на столицата. Хари беше изумен от характера на събраната оттам информация.

Веднъж именно в този клуб узна името на човека, който беше виновен за смъртта на един от неговите най-ценни служители. Убиецът бил ликвидиран малко преди Хари да научи името му.

В друг реномиран клуб близо до „Сейнт Джеймс“ Хари се договори да откупи дневника на една куртизанка. Бяха му казали, че дамата обслужвала много френски шпиони, а те, прикрити като

емигранти, кръстосваха Лондон. Трябваше само да дешифрира един прост код, с който дамата си бе записвала мемоарите. Именно тук за първи път той среща името Паяка. Жената беше убита ден преди Хари да се срещне с нея. Камериерката ѝ обясни, че някой от нейните любовници я е убил в изблик на ревност, но не знаеше кой точно го е извършил.

Прозвището Паяка преследваше Хари през цялата война. В тихите улички с това име на уста умираха мъже. Писма от френски агенти, където се споменава тайнствената личност, бяха намирани от куриерите на английските тайни служби. Паяка бе неуловим. Хари знаеше, че срещу него, от другата страна на шахматната дъска на войната, стоеше голям противник. Бе решил много загадки, но не и тази. Какво не би дал, за да научи истината! Кой се крие под прозвището Паяка? Усещаше инстинктивно, че човекът не е французин, а англичанин. Дразнеше го фактът, че изменникът винаги заличаваше следите си. Мнозина добри агенти и честни войници бяха загинали от ръката на Паяка.

— Опитваш се да гадаеш бъдещето си по огъня, а, Грейстоун? Съмнявам се, че ще намериш нещо там.

Хари вдигна очи и видя Лъвджой, чийто глас прекъсна мислите му.

— Знаех, че ще се появиш тук рано или късно. Искам да си поговорим.

— Така ли? — Лъвджой си отсипа бренди в чашата и се облегна върху рамката на камината. Той разклати питието в чашата си и очите му придобиха злобен блясък. — Първо искам да те поздравя за годиеша ти.

— Благодаря — отвърна Хари.

— Госпожица Болингър изобщо не е твоят тип. Страхувам се, че е наследила от своята фамилия безразсъдство и неподчинение. Ще бъдете много странен съюз.

— Аз също искам да ти кажа нещо — рече студено Хари. — Не искам да танцуваш повече с годеницата ми.

Лъвджой го погледна заплашително.

— Но госпожица Болингър обича валса. Особено с мен. Защото съм изкусен партньор.

— Много ще се радвам, ако намериш някоя друга да се възхищава на твоите танцьорски способности.

— Ами ако не намеря? — каза тихо Лъвджой.

— Тогава ще взема други мерки, за да предпазя годеницата си от теб и твоето ухажване.

— Наистина ли смяташ, че можеш да направиш това?

— Да, мисля, че мога, и ще го направя. — Той взе чашата с бренди и глътна останалото на дъното питие. После, без да каже дума, се отправи към вратата.

Беше си обещал, че няма да се дуелира заради жена. А само преди минута бе на път да предизвика Лъвджой на дуел. Ако действително не си вземе бележка от това, което му каза, може би ще се стигне до изстрели и мелодрами по ранни зори.

Хари поклати глава. Беше сгоден едва от два дни за Аугуста Болингър, а започна да се чуди какъв ще бъде животът му след годежа.

Аугуста се беше свила в синьото кресло до прозореца на библиотеката и от пет минути се опитваше да чете страницата пред себе си. Но щом стигнеше до половината на първото изречение, се разсейваше и започваше отново. Напоследък мислеше само за Хари. Тя не преставаше да се чуди на бързия развой на нещата. Беше се объркала. Всеки път, щом затвореше очи, си спомняше целувките на Хари, чувстваше топлината на устните му. Споменът за близостта им я караше да се усеща слаба. „Хари настоя да се оженим“ — си помисли тя. Тъкмо в този миг вратата се отвори и тя въздъхна облекчено.

— А, ето те. Търсих те навсякъде. — В стаята влезе усмихнатата Клаудия. — Какво четеш? Роман?

— „Антикварят“ — каза Аугуста и захлупи книгата. — Романът е интересен, пълен е с приключения.

— О, да! Новата книга на Уевърли. Трябваше да се сетя. Все още не мога да разбера кой се крие зад това име.

— Вероятно е Уолтър Скот. Сигурна съм.

— Може да е някой друг. Убедена съм, че като пишеш под чуждо име, възбуждаш още повече интереса на читателя към себе си и своя роман.

— Не мисля, че е така. В книгата има чудесни истории. Епическите поеми на Байрон се продават именно по същата причина. Не можеш да им устоиш.

Клаудия я погледна остро.

— Сега вече като сгодена жена трябва да четеш нещо възвишено. Вземи например една от книгите на майка ми. Като бъдеща съпруга на сериозен и добре образован мъж, това ще ти приляга повече. Предполагам, че не би искала да разочароваш графа с празни разговори.

— Ако питаш мен, Грейстоун трябва да свикне с такива разговори. Достатъчно е тесногърд. Представяш ли си, забрани ми да играя валс с Лъвджой!

— Наистина ли? — Клаудия седна до братовчедка си и си наля чаша чай.

— Да. Нареди ми да престана.

— Може би съветът му не е чак толкова лош. Лъвджой е много екстравагантен и жените трудно му устояват.

Аугуста вдигна очи към тавана и си наложи да бъде спокойна.

— Лъвджой е истински джентълмен и умее да се контролира. — Тя прехапа устни. — Ще ми дадеш ли един съвет? Мога да се обърна само към теб, защото е много интимен.

Клаудия се намести и я погледна с внимание:

— Ще се опитам да ти помогна. Какво те притеснява?

Аугуста не искаше да продължава, но вече беше много късно.

— Мислиш ли, че щом си разрешила на някой мъж да те целуне, ти вече си му дала обещание?

Клаудия стана сериозна.

— Една млада дама не трябва да позволява такава волност на никой друг, освен на своя годеник или съпруг. Майка ми говори за това в една от своите книги.

— Да, зная — каза нетърпеливо Аугуста. — Нека да бъдем реалисти. Случва се така, че хората често се целуват в градината, без да ги види никой. И това се знае от всички. Нарича се „открадната“ целувка. Но след това никой не прави предложение за брак. Този въпрос много често се обсъжда в „Помпея“ и всички се опитваме да намерим правилен отговор.

— Ще бъде по-добре за теб да не се въвличаш в подобни дискусии.

— Разбира се — процеди през зъби Аугуста.

— Аз смятам, че откраднатата целувка не може да бъде еталон за неблагоприятие.

— Точно така — каза възбудено Аугуста. — Мъжете може и да си мислят, че щом си им позволила да те целунат, трябва да се омъжиш за тях.

— Много добре!

— Само Господ знае кое е добре... Миналата нощ след бала, когато се разхождах в градината, видях доста прегърнати двойки. И нито една от тях не влезе в балната зала да обяви годеежа си — каза Аугуста.

— Мисля, че няма да е честно от страна на мъжа да си мисли за разни обещания от една целувка.

— Никак даже. — Аугуста въздъхна облекчено.

— Но, разбира се, ако между двамата се е случило нещо повече от целувка, то нещата се променят в друга светлина. — Клаудия отпи от чая си.

— Да, в друга светлина — механично повтори Аугуста, страхувайки се от посоката на разговора.

— Ако дамата му разреши други интимни волности, тогава съвсем редно е мъжът да си помисли за обещания.

— Да, да — каза Аугуста и се престори, че чете книгата върху коленете си. Въображението ѝ полека се изпълни с видения от преживяното предишната нощ, когато лежеше на пода в обятията на Грейстоун. Бузите ѝ пламнаха и тя се молеше никой да не забележи.

— А какво ще кажеш, ако някой мъж е бил много страстен и е въвлъкъл дадена млада дама в по-интимни ситуации?

— Тя е отговорна за репутацията си — каза назидателно Клаудия и напомни на Аугуста за леля ѝ Прудънс. — Трябва да бъде много внимателна, за да може да запази своята чест и благоприличие при такава ситуация.

Аугуста сбърчи нос и не каза нищо.

— Но, разбира се, ако въпросният господин е истински джентълмен, който не желае да я опетни и ѝ предложи брак, тогава проблемът е решен.

— Може би.

— Този мъж ще очаква добро поведение от своята любима и ще се осланя на нейните обещания.

— Има нещо, за което ти завиждам, Клаудия. Цели четири години си по-малка от мен, но винаги знаеш кое е добро и кое не.

Приятелката ѝ се засмя:

— Животът ни с татко беше много скучен, преди да дойдеш в нашата къща. Сега искам аз да ти задам един въпрос.

— И какъв е той?

— Искам твоето мнение за Питър Шелдрейк.

— Но ти го знаеш. Мнението ми е добро. Много ми харесва. Напомня ми за Ричард. Аз уредих срещата ти с него.

— Това е нещо, което ме притеснява. Напоследък е станал много внимателен. В него обаче има нещо необуздало. И не зная дали да му давам аванс или не.

— Не се безпокой за Шелдрейк. Той е богат наследник и има титла виконт. С добър характер е и най-важното — с отлично чувство за хумор. Не мога да кажа същото за неговия най-добър приятел граф Грейстоун.

5

— Не зная дали съм ви споменал, че имах честта да се запозная с брат ви няколко месеца преди неговата смърт, госпожице Болингър. — Лъвджой се усмихна от другата страна на игралната маса, докато раздаваше картите.

— Ричард? Вие сте познавали брат ми? — Аугуста, която току-що бе решила да напусне стаята и да се присъедини към веселата тълпа на бала у лейди Либрук, го погледна и се вцепени. Мисълта за играта на карти бързо се изпари от главата ѝ. Напрегната очакваше какво ще каже Лъвджой. Когато се споменаваше името на брат ѝ, тя цялата ставаше слух и беше готова да се сбие с всеки, който засегне честта на Ричард.

Тя беше последната от рода Болингър и трябваше да води битка, за да защити името и честта на Ричард. Вече половин час играеше карти с Лъвджой не защото бе запалена по хазарта, а просто защото се надяваше, че Грейстоун може би се мотае из залата и ще я намери. Искаше да го ядоса първо с партньора си и второ с това, че като сгодена млада дама играе карти на такова официално място.

Това беше нейното, макар и дребно, отмъщение за снощното му поведение в градината. Ако Грейстоун ѝ направи забележка, че играе карти с Лъвджой, тя беше намислила да му отговори, че доколкото ѝ е известно, той единствено ѝ беше забранил да танцува валс с него. Тъй като графът беше човек на достойнството и честта, той щеше да я освободи от ангажимента за годеж и тя щеше да бъде свободна. Това беше единственият начин да го предизвика към разтрогване на годежа.

Но Грейстоун явно нямаше намерение да присъства на този бал и целият ѝ план щеше да пропадне. Лъвджой беше приятен за компания, но мисълта ѝ бе заета единствено от факта, че графът още го нямаше. Идеята ѝ да прекъсне играта и да се върне в балната зала беше осуетена от споменаването на името Ричард.

— Не познавах много добре брат ви, но ми се струваше симпатичен. Мисля, че се запознахме на конни надбягвания. Той

спечели, а аз загубих.

Аугуста се усмихна.

— Да, той посещаваше конни надбягвания, изобщо, обичаше спорта — тя взе отново картите и ги огледа разсеяно. Вече не мислеше за играта, а за Ричард. Той беше невинен.

— Приличал е много на баща си.

— Да, майка ми казваше, че двамата са скроени по един и същи начин. Истинските Нортъмбърланд-Болингър обичат приключенията и развлеченията.

Аугуста си помисли, че баронът няма откъде да знае за смъртта на брат ѝ, тъй като по време на войната той е бил в Европа.

— Бях неприятно изненадан, когато разбрах за неговата смърт преди две години. Приемете моите най-искрени съболезнования.

— Благодаря.

Аугуста се правеше, че играе, а изобщо не мислеше за картите. В главата ѝ изведнъж нахлуха спомени за топлия, весел смях на Ричард и за това как беше обвинен в съучастие в някаква мръсна афера. Тя знаеше, убедена беше в едно — той не бе предал родината си.

В залата настъпи тишина. Потънала в спомени, Аугуста не забеляза как започна да губи.

— Късметът ме напуска, господине — каза тя, ставайки от стола, след като разбра, че Лъвджой току-що беше спечелил десет лири.

— Съмнявам се — усмихна се той, размесвайки картите. — Наравно сме. Нека прекратим и да се върнем в залата. Дочух някакви слухове по повод смъртта на брат ви. Истина ли е всичко това?

— Лъжа. Всичко е лъжа. — Аугуста седна отново. Ръцете ѝ трепереха.

— Разбира се, никога не съм вярвал на слухове. Уверявам ви. — Той я погледна убедително.

— Благодаря. — Тя започна да се успокоява. Стори ѝ се, че Лъвджой говори истината.

Отново настъпи мълчание. Аугуста не знаеше какво повече да каже. Бяха започнали нова игра. Тя механично теглеше карти и с треперещи пръсти ги поставяше обратно на масата.

— Чух за някакви документи, които впоследствие били намерени до тялото му. Секретна военна документация.

Аугуста замръзна.

— Те са били поставени нарочно, за да го уличат в измяна, господине. Но ще дойде ден, когато аз ще опровергая всички слухове. Ще докажа на всички, че той е невинен.

— Поставили сте си благородна цел. Но как ще докажете всичко това?

— Не зная. Но се надявам, че има справедливост на този свят.

— О, моя мила госпожице Болингър. Не сте ли разбрали досега, че светът, в който живеем, е несправедлив?

— Не вярвам в това.

— Вие сте малка глупачка. Може би ще ми кажете нещо повече за случилото се с брат ви. И аз ще ви помогна, имам опит в тия работи.

— Вие?!

Той се усмихна снизходително.

— Когато бях на континента, се занимавах с разследване. Срещал съм се с хора, които са продавали и предавали информация. Това са неприятни неща, госпожице, но така е по време на война. Работата ми в полка винаги е била свързана с риск.

— Да, разбирам. — В Аугуста се породила плаха надежда. — Предполагам, че сте се справяли успешно.

— Естествено.

— Мога ли да ви помоля да ми помогнете в тази трудна задача — да докажа пред обществото, че брат ми е невинен? — Тя се задъхваше от възмущение.

Лъвджой се намръщи и отново раздаде картите.

— Не съм сигурен дали това ще ви бъде от полза, госпожице Болингър. Брат ви е бил убит две години преди абдикацията на Наполеон. Нали?

— Да, така е.

— Ще бъде много трудно да се започне разследване. Имайте предвид, че не са останали никакви следи. Или може би вие знаете откъде да започнем?

— Не. Не зная. Смятам, че е безсмислено. — Надеждата на Аугуста бавно угасна.

Тя се загледа в зеленото сукно на масата. Помисли си, че единственото нещо, останало от Ричард, беше листчето, скрито в нейната кутия за бижута — нещо като стих, написан със собствената му кръв. Но това едва ли бе улика, заслужаваща да се спомене.

Лъвджой се усмихна.

— Все пак, разкажете ми каквото знаете, пък аз може и да помисля. Разкажете ми всичко, за което се досещате.

Аугуста започна да разказва, а играта продължи. Тя отговаряше на всички негови въпроси. Опита се да си спомни и назове имената на близки и приятели на Ричард, каза му къде брат ѝ е прекарал последните месеци от живота си. Лъвджой обаче явно не виждаше нищо важно в нейната информация. Продължаваше да я разпитва и разпитва, а Аугуста играеше, без дори да погледне внимателно картите си. Когато разговорът-разпит приключи, тя хвърли око в листа с резултатите и разбра, че той я е победил с хиляда лири.

— Господи! Нямам толкова пари.

Да отиде до чичо си и да иска пари от него беше невъзможно. Сър Томас бе доста щедър към племенницата си, но на Аугуста ѝ беше неловко да го кара да плаща дълговете ѝ на карти. Това щеше да скандализира горкия човек...

— Не се притеснявайте за дълга си, госпожице Болингър. Не бързайте. Дайте ми само бележка или полица, че ми дължите пари. Ще ми платите тогава, когато ви е удобно.

Аугуста мълчеше. Осъзнала какво е направила, тя се подписа на някаква бележка и понечи да стане от масата. Краката ѝ трепереха. Струваше ѝ се, че ще припадне.

— Моля да ме извините, господине. Трябва да се върна в залата. Братовчедка ми ще се чуди къде съм.

— Добре. Уведомете ме кога ще бъде възможно да уредим дълга.
— Лъвджой бавно се усмихна.

Едва сега Аугуста забеляза святкащия му лисичи поглед.

— Господине, бихте ли ми обещали, че като истински джентълмен няма да споменавате пред никого за този дълг — нито пред чичо ми, нито пред... някой друг?

— Като казвате „някой друг“, имате предвид вашия годеник Грейстоун? Няма да му хареса това, че годеницата му играе карти и прави дългове.

Аугуста се притесни още повече. В каква каша се бе забъркала! Вината за всичко си беше нейна.

— Бъдете сигурна, че ще запазя тайната. — Лъвджой се усмихна подигравателно и се поклони. — Имате думата ми.

— Благодаря.

Аугуста бавно тръгна към залата и потъна в шума, смеха и светлината. Непрекъснато си повтаряше, че постъпи като истинска глупачка.

Първият човек, когото съзря, беше Хари. Той я бе видял и сега си проправяше път към нея. Аугуста го погледна и изпита желание да се хвърли в прегръдките му, да признае всичко, да поиска съвет.

Облечен в строг официален костюм, с красива бяла вратовръзка, Грейстоун изглеждаше изключително мъжествен. Ако му се изпречеше Лъвджой или двама-трима като него, той с лекота би се справил с тях. Аугуста едва сега осъзна, че самото присъствие на нейния годеник ѝ вдъхваше сила и твърдост. Той беше мъж, на когото можеше да се разчита дори ако си направил грешка от чиста глупост като нея тази вечер. Ала за жалост Грейстоун не понасяше човешката глупост.

Аугуста изпъна рамене. Проблемът си беше неин. Трябваше да намери начин да плати дълга си, без да намесва Хари. Един Нортъмбърланд-Болингър винаги сам уреждаше сметките си и пазеше честта си.

Аугуста наблюдаваше как Хари се промъкваше между танцуващите двойки и се насочваше към нея. Тя с ужас забеляза, че е обезпокоен и ядосан. Погледът му бе насочен към вратата на игралната зала.

— Добре ли си? — попита остро той.

— Да, добре съм. Тук е много топло, нали? — Тя разтвори ветрилото си и го размаха, докато търсеше в съзнанието си тема за разговор.

— Отдавна ли сте тук?

— Пристигнах преди няколко минути. — Той присви очи и я изгледа изпитателно. — Искаш ли да хапнеш нещо?

— Ще бъде чудесно. Бих искала да поседна за малко. — В действителност искаше да седне, преди да е припаднала. Когато Хари ѝ предложи ръката си, тя се хвана за него като удавник за сламка. Чак когато похапна от пая, пълнен с раци, и опита пунша, който Хари ѝ донесе, Аугуста се поуспокои и започна да разсъждава нормално. Единственото разрешение на проблема беше да продаде рубинената огърлица, останала от майка ѝ. При мисълта, че ще се раздели с нея,

очите ѝ се напълниха със сълзи. Но тя беше постъпила глупаво и сега трябваше да заплати за това.

— Аугуста, сигурна ли си, че нищо лошо не се е случило? — отново попита Хари.

— Да. Напълно. Паят има вкус на стърготини.

Хари вдигна вежди.

— Ако има нещо, което те притеснява, кажи ми.

— Това ще зависи от вас.

— От мен? Защо?

— Защото не зная как ще се отнесете към моите проблеми.

— Разбирам. И се страхуваш дали ще ги разбере?

— Няма да се поколебая да ги споделя с вас, господине...

Хари присви очи.

— Не забравяй, че си моя годеница.

— Не е нужно да ми го напомняте непрекъснато. Зная го със сигурност от няколко дни.

Аугуста можеше да отиде само в „Помпея“ и да поиска съвет за случилото се през миналата нощ. Когато вратата на клуба се отвори, пред нея се появи вечно мърморещият Шръгс.

— А, вие ли сте, госпожице Болингър? Знаете ли, че членовете на клуба се бяха обзаложили за годежа ви?

Радвам се да науча, че някой все пак е спечелил от тази работа — промърмори тя и прекоси коридора. Спомни си за лекарството, което му бе дала преди седмица. — Помогна ли ти моето лекарство, Шръгс?

— Действа безупречно, смесено с бренди. За жалост не мога да накарам никоя от камериерките да ми асистира, за да усетя по-добре ефекта му.

— Щастлива съм да го чуя — усмихна се Аугуста.

— Отгук, госпожице Болингър. Лейди Арбътнот ще се радва да ви види.

В клуба имаше няколко дами, които четяха вестници или пишеха по бюрата. Любовните афери на Байрон и Шели вдъхновяваха много млади дами и ги подтикваха към творчество.

Тя прекоси залата и се насочи право към камината. Сали седеше до огъня и за щастие беше сама.

— Здравей, Аугуста. Как си?

— Никак. Забърках се в ужасна каша. Дойдох при теб за съвет.
— Тя седна близо до приятелката си, наведе се към нея и заговори шепнешком: — Каж ми, как мога да заложа огърлицата си?

— О, господи! Нали не говориш сериозно? — Сали затвори книгата, която четеше. — Моля те, разкажи ми всичко отначало!

— Постъпих като първия глупак.

— Понякога всички ние постъпваме така.

Аугуста пое дълбоко въздух и разказа всичко от игла до конец. Сали я слушаше внимателно, а накрая кимна с разбиране.

— Естествено че трябва да върнеш дълга си, мила. Това е въпрос на чест.

— Така е. Нямам друг избор.

— Огърлицата на майка ти ли е единственото нещо, което можеш да заложиш?

— Боя се, че да. Всички бижута, които имам, са подарък от чичо Томас и нямам право да заложа нито едно от тях.

— Не смяташ ли за нужно да отидеш при чичо си и да му разкажеш всичко?

— Не. Ще се наскърби и ще се разочарова от мен. Хиляда лири са доста голяма сума, а той е бил твърде щедър към мен.

— Предполагам, че сър Томас ще ти даде и зестра.

— Мисля, че да.

— Надявам се да е така — каза Сали сухо.

— Не знаех, че чичо Томас трябва да дава зестра. Изобщо, защо мъжете никога не решават това заедно с жените? Те се отнасят с нас като с малоумни и искат да изглеждат в очите ни като божества.

— Права си донякъде. Но твоят годеник и чичо ти Томас са мъже на място и действат така, защото искат да се чувстват защитени.

— Глупости. Не мога да чакам дълго. Имам чувството, че Лъвджой ще започне да ме преследва заради дълга.

— Разбирам. Защо не кажеш всичко на Грейстоун?

Аугуста я погледна онемяла. Трябваша ѝ няколко минути, за да дойде на себе си.

— Да кажа на Грейстоун, че съм загубила хиляда лири на карти с Лъвджой?! Но ти си полудяла! Представяш ли си как ще реагира? Не мога дори да си помисля за това, камо ли да го преживея.

— Имаш право. Той няма да бъде очарован.

— Може би това ще го накара да се откаже от годежа. Ще ми трябват хиляда години, за да му обясня, че исках да му дам урок, а постъпих като най-големия глупак.

— Да, разбирам. Всяка жена има достойнство. Чакай да помисля малко — Сали започна да удря леко с книгата по коленете си.

— Мисля, че единственият начин е да ми донесеш огърлицата си.

— Да ти я дам? Но ти трябва да я заложеш, Сали!

— Това би трябвало да сториш ти. Но е трудно за дама като теб да заложим нещо скъпо, без да я забележи някой. Ако ми я донесеш, аз ще изпратя Шръгс до заложната къща. Той ще запази всичко в тайна.

— О, разбирам какво искаш да кажеш. Много мило от твоя страна. Как ще ти се отблагодаря!

— Аз съм тази, която трябва да благодари. Ти направи толкова много за мен — отвърна Сали и се развесели. Усмивката възвърна чертите ѝ на някогашна хубавица, за която в Лондон бяха вдигали тостове.

— Сега върви и донеси огърлицата. Довечера ще имаш твоите хиляда лири.

— Благодаря ти. Сали. Кажи ми дали Лъвджой не използва разговора за брат ми, за да ме въвлече в някоя мръсна игра? Разбира се, не искам да извиня себе си.

— Мисля, че е напълно възможно. Някои мъже са безскрупулни. Може би е усетил слабостта ти и е искал да отклони вниманието ти от играта.

— Той не каза дали ще ми помогне да докажа невинността на Ричард.

— Лъвджой няма да го направи. Трябва да бъдеш реалист. Нищо не може да върне Ричард. Ти знаеш и вярваш, че е невинен. Това не ти ли е достатъчно?

Аугуста сви юмруци.

— Трябва да намеря начин да докажа невинността му.

— Най-доброто решение е мълчанието.

— Но не е честно — възрази тя.

— Понякога става и така, мила моя. На тръгване кажи на Шръгс да помоли някоя от прислужниците да ми донесе лекарството.

Аугуста изведнъж забрави за проблемите си. Сърцето ѝ се сви при мисълта, че лекарството на Сали е приготвено с извлек от мак. И фактът, че го иска още рано сутринта, означаваше, че болките ѝ стават непоносими.

Аугуста се наведе и взе ръцете ѝ в своите. Двете мълчаха. След малко тя стана и на излизане каза на Шръгс за лекарството.

— Трябва така добре да я нашляпам по задника, че да не може да седне една седмица. Ще я заключа и няма да я пусна да излезе. Тази жена е жива болест. Тя ще направи живота ми ад — Хари се разхождаше из малката библиотека на Сали.

— Тя ще направи живота ти интересен. — Сали отпи глътка шери и се усмихна. — Не намираш ли това за очарователно?

— Намирам го доста объркващо. — Той удари с юмрук по рамката на камината.

— Хайде. Хари, успокой се! Разказах ти това, защото искаше да знаеш всичко, което става около нея.

— Ще се ожения за Аугуста и смятам, че имам пълното право да зная какво прави по всяко време. Дявол да го вземе!

— Да, сега вече знаеш всичко. Но ти не бива да се намесваш сега, разбра ли? За нея това е въпрос на чест и тя ще се разочарова много, ако ти предприемеш нещо.

— Чест? Тя нарочно флиртуваше с Лъвджой и сега се замеси в тази ужасна история.

— Аугуста съзнава, че се е държала безразсъдно. Тя не се нуждае от твоите поучителни лекции. Това е дълг от хазарт и трябва да се уреди час по-скоро. Разреша ѝ да го направи сама. Не мисля, че искаш да накърниш достойнството ѝ. Нали?

— Не е честно. — Хари погледна старата си приятелка. — Не мога да стоя със скръстени ръце. Ще уредя сметките си с Лъвджой.

— Не!

— Мъжът е отговорен за дълговете на съпругата си.

— Аугуста все още не ти е съпруга. Нека се оправи сама. Уверявам те, че тя се опари достатъчно.

— Бих искал да вярвам в това — измърмори Хари. — По дяволите Лъвджой! Той много добре е знаел какво прави.

— Да, и аз мисля така. Аугуста също е разбрала това. Тя не е глупачка. Споменаването на брат ѝ не е било случайно. Станало е точно тогава, когато тя е решила да прекрати играта и да се оттегли в залата. Въпросът за невинността на Ричард Болингър е бил достатъчен, за да отвлече вниманието ѝ.

— Явно е подходила доста прибързано към този проклет нехранимайко.

— Той е бил единственото нещо, което ѝ е останало след смъртта на родителите им. Тя го е обожавала и няма да престане да вярва, че е невинен.

— Болингър е бил див и безразсъден също като баща си.

Хари спря да се разхожда и отиде до прозореца. Минаваше полунощ. Валеше.

— Нищо чудно да се е забъркал в някоя каша. Просто заради самото приключение.

— Хората от този клон на рода Болингър са били винаги безразсъдни и необуздани, но нито един от тях не е обвиняван в измяна. Те геройски бранят честта си. Говори се, че до тялото на Ричард са били намерени някакви документи. Аугуста чула изстрела, изтичала и той издъхнал в ръцете ѝ.

— Господи!

— Документите са били намерени от мировия съдия по време на следствието. Но те нищо не са доказали. Има само слухове.

— Този кучи син!

— Кой? Лъвджой? Да, така е. Има много като него. Знаеш това по-добре от мен. Аугуста трябва да излезе с чест от тази бъркотия. Казах ти, че това ѝ беше за урок.

— Добре, ще ѝ разреши да плати дълга и, да си вземе обратно полицата и да запази достойнството си.

— И тогава?

— И тогава аз ще си поговоря с Лъвджой.

— Сигурна съм, че ще го сториш. Между другото има още нещо, което трябва да направиш за Аугуста.

— Какво е то?

Сали се усмихна и взе от масата една кадифена торбичка. Разтвори я и извади огърлицата. Червените камъни заблестяха в шепата ѝ.

— Искаш ли да откупиш тази огърлица от заложната къща?

— Ти все още пазиш огърлицата? Не си ли я пратила на бижутер?

— Аугуста дори не подозира за това. Аз ѝ дадох пари и задържах огърлицата при себе си.

— Защото не искаш тя да се разделя с нея?

— Не. Защото не струва хиляда лири. Огърлицата е фалшива.

— Фалшива?! Сигурна ли си? — Хари прекоси стаята и взе огърлицата от ръката на Сали. Поднесе я близо до светлината и започна внимателно да я разглежда. Тя беше права. Червените камъни блестяха красиво, но нямаше светлина в сърцевината им.

— Напълно съм сигурна. Аз съм добър познавач на бижута. Горката Аугуста, тя мисли, че камъните са истински. Не искам да научи истината. Все пак е спомен.

— Зная. — Хари сложи огърлицата в торбичката. — Предполагам, че с истинските рубини Ричард е купил своя чин.

— Не е така. Изработката е много стара. Правена е преди много години, преди две-три поколения.

— Ясно. Значи ти дължа хиляда лири за наниз от рубини и диаманти. Така ли?

— Точно така — разсмя се Сали. — О, Хари, всичко това е толкова забавно! Доставя ми голямо удоволствие.

— Радвам се, че все някой е доволен.

6

Аугуста стоеше като вкаменена във фойето на театъра, облечена в смарагдовозелена рокля, с ръкавици и зелено перо в косата. Беше вперила очи в Лъвджой, който стоеше до нея.

— Вие не ми разрешавате да платя дълга си?! Не говорите сериозно, нали? Заложих огърлицата на майка си, за да уредя сметките с вас. Това беше единственото нещо, останало от нея.

Лъвджой студено се усмихна.

— Не съм казал, че няма да ви разреша да платите дълга си, мила Аугуста. Напълно съм съгласен, че той трябва да се плати. Въпрос на чест. Просто ви обясних, че няма да взема пари за това. Да продадете огърлицата на майка си! Не, не мога да взема парите в никакъв случай.

Тя поклати глава. Късно следобед, преди да дойде тук, беше ходила до „Помпея“ и Шръгс ѝ даде парите от огърлицата. След това хукна към театъра, като възнамеряваше да се разплати с Лъвджой. А сега той отказваше да приеме парите.

— Разбирате ли какво правите? — простена Аугуста. Страхуваше се, че някой може да чуе разговора им в пълното с хора фойе.

— След дълги размишления реших да не вземам от вас тези хиляда лири.

— Това е много мило от ваша страна, господине, но аз настоявам да платя. — Тя го погледна разтревожено.

— Тогава трябва да разрешим този проблем другаде, в поинтимна обстановка. Тук не е най-подходящото място. — Той се огледа многозначително.

— Но аз нося сумата в себе си.

— Казах ви, че не мога да взема пари от вас.

— Много ви моля, господине, разрешете ми да платя дълга си. — Аугуста се почувства нещастна. — Трябва да ми върнете полицата.

— Искате на всяка цена да върна вашата гаранция, нали?

— Да, разбира се, господине. Моля ви! Много ми е неудобно.

Очите на Лъвджой злобно заблестяха.

— Много добре. Мисля, че ще се договорим. Ще получите полицата си обратно след два дни. Елате след единадесет вечерта. Бъдете съвсем сама и ще оправим нещата.

Аугуста се разтрепери. Разбра за какво става дума. Устата ѝ беше пресъхнала, но гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Не мога да дойда у вас сама, и то в единадесет през нощта. Знаете много добре, господине.

— Не се безпокойте за репутацията си. Уверявам ви, че няма да кажа на никого за посещенията ви. Най-малко на годеника ви.

— Не ме принуждавайте да го правя! — прошепна тя.

— Но къде изчезна чувството ви за приключения, така характерно за вашето семейство?

— Моля ви, господине, проявете малко разбиране!

— О, разбира се, мила госпожице. Ще ви чакам в единадесет часа вдругиден. Не ме разочаровайте, защото, ако не дойдете, ще обявя пред обществото, че един от рода Нортъмбърланд-Болингър не си е платил дълговете на карти. Помислете за унижението, Аугуста.

Лъвджой се обърна и се запъти към салона. Тя го проследи с поглед.

— О, Аугуста! Къде си? Ще придружим ли семейство Хейдс в тяхната ложа? — рече Клаудия, приближавайки братовчедка си.

— Да, разбира се.

Едмънд Кийн беше както винаги неповторим на сцената, но Аугуста изобщо не гледаше представлението. През цялото време тя мислеше как да излезе от тази дяволска ситуация. Както и да разсъждаваше, полицата с нейния подпис беше у този отвратителен мъж. Тя беше необузdana, но не и наивна. Много добре разбираше какво може да ѝ се случи при това нощно посещение. Беше ѝ ясно, че Лъвджой не е джентълмен и ще иска нещо повече от разговор. Не се знаеше дали той изобщо щеше да ѝ върне полицата, дали нямаше да я използва срещу нея. Аугуста затвори очи. Втресе я при мисълта, че може да отиде с тази бележка при Грейстоун. Ако това стане, подозренията на годеника ѝ за някои черти в нейния характер ще си останат верни. Ще бъде унижително. Ще трябва да разкаже всичко на Хари. Той ще се ядоса и ще се разочарова от поведението ѝ, а инцидентът ще го накара да откаже годеща. Мисълта, че годещът ще се

отмени, я успокой. Това я учуди, но тя веднага разбра, че просто не искаше да се унижава пред Хари. Все пак имаше собствено достойнство. Беше последната потомка на тази горда, безразсъдна и дива фамилия и трябваше да брани честта си.

На връщане от театъра Аугуста стигна до заключението, че трябва да намери начин да си вземе полицата, преди Лъвджой да я е унижил публично.

— Къде изчезна, Грейстоун? Ходя от приятел на приятел, от бал на бал, за да те търся. Над теб виси опасност, а ти седиш спокойно в клуба и си пиеш виното. Трябваше да те потърся първо тук. — Питър Шелдрейк се отпусна в стола срещу Хари и си наля вино от бутилката.

— Трябваше. — Графът вдигна очи. Тъкмо нахвърляше някакви бележки за военната стратегия на Цезар. — Дойдох тук с намерение да поиграя на карти. Не съм те виждал така развълнуван, откакто те бяха хванали с жената на френския офицер. Какво е станало, Шелдрейк?

— Този път проблемът не засяга мен, а теб.

Хари го погледна внимателно:

— Искаш да кажеш, че се е случило нещо с Аугуста?

— Боя се, че да. Сали ме изпрати да ти кажа, че твоята годеница има нов занаят — тя е на път да стане крадла.

— За бога! Какво говориш, Шелдрейк!

— Сали ми каза, че Аугуста е решила да влезе с взлом в дома на Лъвджой. Опитала се да изплати дълга си, но той отказал да вземе парите и да ѝ върне полицата. Поканил я да отиде при него утре в единадесет през нощта и я помолил да бъде съвсем сама.

— Кучи син!

— Да, страхувам се, че въвлича твоята Болингър в много мръсна игра. Но не се безпокой. Твоята годеница има богато въображение и много идеи. Решила е да се справи сама с проблема. Тази вечер тя ще отиде у Лъвджой, за да си вземе полицата, докато той е някъде из града.

— Този път действително ще я напердаша! — Хари скочи на крака, без да забелязва ухилената физиономия на Питър. — А след това ще се разправя с Лъвджой!

Облечена така, както го изисква случаят — в панталон и риза, принадлежали някога на брат й, Аугуста се притаи под прозореца на зимната градина и разузна обстановката.

Прозорецът на библиотеката на Лъвджой беше лесен за отваряне. Но тя се страхуваше да не счупи някое стъкло, докато минава през него. Навсякъде беше тъмно. Прислугата си бе легнала. Самият Лъвджой щеше да присъства на вечерята у Белтънови и нямаше да се върне скоро. Убедена, че цялата тази работа ще бъде лесна, Аугуста се качи на рамката на прозореца и безшумно скочи върху килима в библиотеката. Спря за малко, за да се ориентира в тъмнината и в непознатата обстановка. Тишината беше потискаща. Само от време на време през отворения прозорец долиташе тропотът на карета и тихият шум на листата отвън. Луната осветяваше писалището на Лъвджой и люлеещия се стол близо до камината. Два шкафа за книги се мерзелееха до прозореца, но на лавиците имаше само няколко тома. В ъгъла беше поставен голям глобус. Аугуста огледа още веднъж стаята и отиде да провери дали е затворена вратата. Наблюденията й върху мъжкия пол показваха, че господата крият ценните си книжа и документи в писалищата си. Брат й, баща й и чичо й заключваха нещата си все там. Точно така тя откри дневника на Розалинд Морис. Жалко, че Хари не е с нея, за да отвори чекмеджето с късче тел. Откъде ли се беше научил на това?... Аугуста пристъпи към писалището, клекна и дръпна чекмеджето. Беше заключено. Тя сбърчи нос и започна да го оглежда. Представи си как щеше да реагира Хари, ако го беше помолила за помощ. Той нямаше никакъв нюх към авантюри... В тъмното ключалката не се виждаше добре. Сети се, че ако дръпне завесите и запали свещ, никой не би забелязал светлината. Стана и започна да търси. Напипа нещо, което й заприлича на свещник, и в този миг усети нечие присъствие. „Има някой в библиотеката! Разкрита съм!“ — помисли си тя. Обзе я ужас. Без малко да извика, но нещо я давеше. В мига, когато щеше да се разнесе писъкът й, една ръка силно затисна устата й.

— Това може да се превърне в лош навик — промърмори в ухото й Хари.

— Грейстоун! О, господи, помислих си, че е Лъвджой. Много ме изплаши. — Аугуста се отпусна.

— Малка глупачке! Ти си мислиш, че ще се откажа от тебе.

Тя се обърна и видя силуета му в тъмнината. Облечен бе изцяло в черно. Беше взел абаносовия си бастун. Аугуста забеляза, че за първи път не носеше вратовръзка. Така той изцяло се сливаше с тъмнината.

— Какво правиш, тук, за бога? — попита нежно тя.

— Опитвам се да спася бъдещата си съпруга от затвора. Намери ли това, което търсиш?

— Не, дойдох току-що. Писалището е заключено. Търсех свещ, когато те усетих. Откъде знаеш, че съм тук?

— Сега това не е най-важното.

— Вие, господине, имате най-странните методи, с които узнавате къде се намирам по всяко време. Вече подозирам, че четете мисли.

— Не е никак сложно, уверявам те. Прочети и ти моите. Какво си мисля в момента?

— Много сте ядосан. Но аз ще ви разкажа всичко по-късно.

— После ще ми обясняваш. Мисля, че ще ти простя всички тези глупости. Нека първо да си свършим работата. — Той приклепна до писалището и извади от джоба си парчето тел.

— Това е чудесно, сър! — Аугуста клекна до него. — Искате ли да запаля свещ, за да виждате по-добре?

Не. Това не е първото писалище, което отварям. Вече съм свикнал. Помните ли Енфилд?

— Да, разбира се.

Чу се леко щракване и чекмеджето се отвори. Аугуста бе едновременно признателна и очарована.

— Къде сте се научили на това, господине? Кълна се, че имате изключителни умения. Аз например репетирах, като отварях чекмеджето на писалището у чичо Томас, но, уви, нямам вашия талант.

Хари я погледна с укор.

— Тази способност да си пъхаш носа из писалищата на хората не е от най-добрите.

— Не мисля, че само мъжете могат да вършат най-интересните и опасни неща на света. — Аугуста надникна в чекмеджето, но не намери това, което я интересуваше.

Ръката на Хари докосна нейната.

— Чакай, аз ще потърся.

— Нима знаеш какво точно ми трябва?

— Полицата за хиляда лири, която си дала на Лъвджой.

Той също претърси, ала не намери нищо. След това започна да отваря останалите чекмеджета. За Аугуста беше ясно, че Грейстоун знае всичко. И тя трябваше да му даде обяснение колкото се може по-рано.

— Всичко това беше грешка.

— Да, съгласен съм. Много глупава грешка. Но сега пред нас стои друг важен проблем — не мога да открия бележката.

— О, не! Бях сигурна, че Лъвджой държи документите си в писалището. Всички мъже правят така.

— Значи си познавала много мъже и си знаела тайните им? Повечето хора държат ценните си книжа и документи в сейфове.

— Сейф? Как не се сетих по-рано! Мислиш ли, че Лъвджой има сейф?

— Без съмнение. Разбира се, че има. — Хари размести няколко книги върху полиците, взе две по-дебели, разлисти ги, но не намери нищо. После ги постави обратно така, сякаш никой не ги беше пипал.

Когато видя какво прави годеникът ѝ, Аугуста се зае да преравя книгите в другия шкаф, ала напразно. Тя се завъртя и се спъна в глобуса.

— О, боже! Колко е тежък!

— Да, разбира се! Трябваше да се сетя — измърмори Хари.

— За какво говориш? — Аугуста го погледна учудено.

Той се доближи до глобуса и коленичи пред него.

— Колко сте умен, сър. Това ли е сейфът на Лъвджой?

— Може би. — Пръстите му се плъзнаха по дървената повърхност. След малко извика тихо: — А, ето къде си била! — Миг по-късно едното полукукло се отвори и в кухнята вътрешност се показаха няколко листа.

— Хари, ето! — Аугуста се протегна и извади бележката. — Взех я.

— Добре. Хайде да се махаме! — И той затвори глобуса.

— По дяволите! — Хари застина неподвижно. Чу се съвсем слаб шум от щракване на външната врата, после стъпки в антрето.

— Лъвджой се прибра. Бързо! През прозореца! — каза Аугуста.

— Нямаме достатъчно време. Той идва насам — Хари скочи, грабна бастуна си с едната ръка, с другата стисна китката ѝ и я повлече

към канапето. Скриха се зад него и затаиха дъх. Аугуста благодари на Бога, че Хари е с нея.

Стъпките спряха пред вратата на библиотеката. „Господи, каква каша. И всичко по моя вина. Щях да въвека Грейстоун в ужасен скандал. Никога нямаше да ми го прости“ — мислеше си Аугуста.

Хари не помръдваше. Ако направеше нещо, унижението пред обществото щеше да бъде огромно. Той се държеше изключително спокойно или поне така изглеждаше.

Вратата се отвори. Стъпките прекосиха килима. Звънна чаша, после някой вдигна шишето с бренди. „Сега остава да се запали и едната лампа“ — помисли си тя ужасена. Но след малко стъпките се върнаха до вратата, която се затвори безшумно и те бавно се отдалечиха към хола.

Хари изчака една-две минути, след това скочи на крака и повлече Аугуста след себе си.

— Към прозореца. Бързо!

Тя спря пред прозореца и го отвори. Хари я грабна през кръста и я сложи на перваза.

— Откъде взе тези панталони, по дяволите?

— На брат ми са.

— Нямах никакво чувство за благоприличие.

— Имам, но е много слабо. — Аугуста тупна на тревата.

— Каретата ни чака долу в уличката. — Хари затвори прозореца и я хвана за ръка. — Бързо!

Тя хвърли поглед през рамо и видя, че на горния етаж се запали лампа. Лъвджой се приготвяше за лягане. Ако той ненадейно погледнеше през прозореца, щеше да различи две тъмни фигури, бягащи към портата. Но не се случи нищо. Аугуста чувстваше болезнено здравата хватка на пръстите на Хари върху ръката си. Той я дърпаше към уличката. Задмина ги някаква двуколка, след нея се клатеше друга с двама пияни мъже. Когато стигнаха до средата на улицата, той дръпна Аугуста и двамата завиха в нещо като тясна алея. Една красива карета с познат герб буквално беше задръстила уличката.

— Но това е каретата на лейди Арбътнот!

Аугуста уплашено погледна Хари.

— Какво прави тук? Зная, че тя ти е приятелка, но как си позволяваш да я водиш тук и да я безпокоиш по това време? Много е

болна, за да пътува.

— Тя не е тук. Беше така добра да ми даде каретата си, за да не пътувам с моята, заради герба. Влизай бързо вътре!

Аугуста се подчини, но се спря, за да погледне фигурата, седяща на капрата, увита в пелерина и с нахлупена чак до мустаците шапка. Позна го.

— Шръгс? Това си ти, нали?

— Да, госпожице Болингър. Боя се, че да — проплака Шръгс. — Изкараха ме от топлото легло, току-що си бях легнал след вашето идване. Зная, че като иконом съм първокласен, но никога не съм бил кочияш. Заповядаха ми да сменя Джон, кочияша, като ми обещаха голям бакшиш.

— Не трябва да седиш на студено, не е добре за ревматизма ти — намръщи се Аугуста.

Хари отвори вратата на каретата.

— Не се тревожи за ревматизма на Шръгс. Сега трябва да гледаш себе си. — Той я хвана през кръста и ѝ помогна да се качи в каретата.

— Но, Хари... не, господине... — Аугуста се тръшна върху кадифената седалка. Докато се наместваше по-удобно, дочу, че графът и Шръгс разговаряха за нещо.

— Карай дотогава, докато не ти кажа да се връщаш при лейди Арбътнот. — Това бе гласът на Хари.

— Къде да карам, човече? — През стената на каретата гласът на Шръгс звучеше някак другояче. Беше изчезнало боботенето и дрезгавостта.

— Не ме интересува къде. Из парковете наоколо или из покрайнините. Само внимавай да не събудим любопитство. Трябва да кажа някои неща на госпожица Болингър, а това е най-доброто място засега.

Шръгс се изкашля. Пак проговори, но този път гласът му отново прозвуча различно. Беше ѝ ужасно познат.

— О, Грейстоун, не можеш ли да промениш решението си? Май не си с всичкия си тази вечер.

— Не искам съвети от теб. Когато се нуждая от съвет, ще те попитам. Ясно ли ти е? — гласът на Хари беше висок и рязък.

— Да, господине — рече сухо Шръгс.

— Отлично. — Графът се качи в каретата и затвори вратата. Седна срещу нея, отпусна се на седалката и дръпна завесите.

— Той е стар и болен. Страда от ревматизъм. Не биваше така да му крещите — промълви Аугуста.

— Не ме е грижа за неговия ревматизъм. Сега ме интересува само ти. И какво, по дяволите, правеше у Лъвджой?

Тя разбра, че Хари беше много ядосан. За първи път тази нощ изпита желание да си легне в леглото и да бъде сама.

— Вие много добре знаете всичко, сър. Доколкото разбирам, Сали ви е казала за дълга ми, за полицата, която подписах.

— Трябва да й простиш. Тя беше много разтревожена.

— Да. Добре. Опитах се да платя дълга си, но Лъвджой отказа да вземе парите. Трябва да кажа, че той не е джентълмен. Имам подозрения, че искаше да ме намеси в някаква мръсна игра, да унижи мен, а след това и вас пред обществото.

— По дяволите, Аугуста! По начало не трябваше да играеш карти с Лъвджой!

— Да. Това беше грешка. Признавам. Но когато започнахме, аз печелех. Докато той не заговори за брат ми. Тогава аз се увлякох в разговора и когато погледнах резултата, бях изгубила вече много.

— Една дама с добро поведение никога няма да играе карти или да попадне в подобна ситуация като теб.

— Несъмнено сте прав, сър. Но аз ви предупредих що за жена съм. Нали така?

— Да, вярно е. Ние скоро ще се оженим и аз ти заявявам още сега, че няма да ти простя друго подобно нещо. Ясно ли ти е?

— Ясно ми е, господине. Напълно. Но искам да отбележа, че моята чест и моето достойнство бяха засегнати и аз не можех да стоя със скръстени ръце.

— Трябваше да дойдеш при мен.

Аугуста присви очи.

— Не се обиждайте, сър, но това не беше най-добрата идея. Вие щяхте да ми четете лекция за добро възпитание и да правите разни неприятни сцени, както в момента.

— Щях да ти помогна. И не бих допуснал да рискуваш така, както тази нощ.

— Струва ми се, че преди малко репутацията и на двама ни беше застрашена, дори и животът ни. Добре че дойдохте! Страшно съм ви благодарна. Без вашата помощ едва ли щях да намеря това, което търсех. Благодарна съм, че всичко приключи добре.

— Смяташ ли, че ще оставя работата да свърши дотук?

Аугуста се опита да се изправи.

— Господине, зная, че тази нощ вие направихте много за мен. Но ако действително смятате, че няма да можете да ми простите, моето първоначално предложение все още е в сила. Мога още сега да се откажа от годежа.

— Да се откажеш? — Хари я хвана за китката. — Мисля, че това е невъзможно. Стигнах до убеждението, че никога няма да мога да се освободя от теб. Ти ще бъдеш с мен до края на живота ми. Ти си моята съдба.

Преди Аугуста да разбере какво точно иска да й каже, Хари я придърпа към себе си. Миг по-късно тя усети, че лежи в скута му. Обви ръце около раменете му и той впи устни в нейните.

— Хари!

Викът на Аугуста беше задушен в целувката му. Сега той владееше чувствата и поведението ѝ. Главозамайващото ѝ учудване премина в изгаряща възбуда — такава, каквато той бе доловил онази нощ на килима на библиотеката.

Аугуста обви ръце около врата му и постепенно дойде на себе си. Той отново я целуна и тя разтвори устни. Опиваше се от топлината и аромата им. Аугуста потрепери. Беше изгубила контрол над тялото си, не можеше да мисли. С една част от съзнанието си знаеше къде се намира, чуваше ударите от конските копита, шумът на колелата, усещаше друсането на каретата. Другата част принадлежеше единствено на Хари. Това беше неговият свят. Тя тайно бе копняла за него от онзи миг, когато го видя за първи път. Всичко това, за което си беше мечтала, сега се сбъдваше.

Очевидно той ѝ беше простил за неприятния инцидент с Лъвджой. Разбира се, че ѝ беше простил, иначе нямаше да я целува толкова горещо и страстно. Тя се вкопчи още по-силно в него.

— Боже мой, Аугуста! Ти си играеш с мен. В един момент искам да те напердаша, а в следващия — да те отнеса в леглото си. — Очите на Грейстоун блестяха в мрака.

— Моля те, целуни ме пак, Хари. Много обичам да ме целуваш. — Тя го погали по лицето.

Той се наведе и започна да я целува отново и отново. Аугуста усети ръката му, която галеше рамото ѝ, после тя се плъзна надолу и докосна гърдите ѝ. Но тя не се възпротиви.

— Добре ли си? Приятно ли ти е, малка мъжкарано? — Той започна да разкопчава ризата ѝ.

— Да — каза тя, като дишаше тежко. — Искам да ме целуваш безкрай. — Аугуста затвори очи, докато Хари целуваше гърдите ѝ.

— Господи! — промълви той. — Те са като узрял и сладък плод. Тя изстена от възбуда.

— Тихо, любов моя — шептеше той, докато смъкваше панталоните ѝ.

Аугуста беше почти забравила, че се намират в карета, някъде по улиците, а Шръгс е само на няколко педи от тях. Трябваше да мълчи, но не можеше да задържи в себе си страстта. Докосванията му предизвикваха у нея неизмеримо удоволствие. Тялото ѝ ликуваше. Когато ръцете му се плъзнаха между бедрата ѝ, тя се задави от желание и леко изстена.

— Тихо, любов моя. Тихо.

— Съжалявам, но не мога да мълча. Това усещане е толкова странно и хубаво. Никога досега не съм го изпитвала.

— Дявол да те вземе, Аугуста! Ти просто не знаеш какво правиш с мен. — Хари стана, свали палтото си и го постла върху зелените кадифени седалки. След това я положи върху него. Тя отвори очи и го видя, надвесен над нея. Той разсъблече ризата ѝ, после свали панталоните и обувките ѝ.

— Господине! Какво правите?! — Тя се размърда неспокойно върху седалката. Хари погали вътрешната страна на бедрата ѝ. Тя потръпна.

— Кажи, че ме желаеш — прошепна той.

— Желая те. Никога не съм желала някого така, както желая теб сега.

Аугуста отново потрепери. Сега той беше коленичил между краката ѝ.

— Хари!

— Тихо, любов моя, тихо.

Тя почувства тежестта му върху себе си. И чак сега разбра какво възнамеряваше да прави. Ръцете му започнаха да я галят нежно.

— Любов моя! Да, любов моя. Отвори се за мен! Господи, колко си нежна! Разтвори се цялата за мен! Колко си мека и влажна. Моля те, нека да вляза в теб и да те почувствам. Моля те, нека да вляза!

Тя усети как нещо твърдо и остро бавно навлезе в нея. Обзе я паника. Трябваше да го спре, а не можеше. Беше късно. Утре сутринта той вероятно ще я вини отново.

— Хари, трябва ли да го правиш? Ти ще си помислиш, че съм лека жена.

— Не, любов моя. Мисля, че си много нежна и красива.

— После ще ми кажеш, че съм ти дала повод и обещания.

— Обещанията вече са направени. Ти ми принадлежиш. Ние сме сгодени. Не бива да се страхуваш повече. Няма нищо страшно, ти се любиш с мъжа, който ще ти стане съпруг.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Прегърни ме, любов моя. Дръж ме здраво в прегръдките си. Пусни ме вътре в себе си. Покажи ми, че ме желаеш.

— О, Хари! Желая те. Уверявам те, че те желая.

— Обичам те и те искам, Аугуста. Само Бог знае колко силно те желая. Повярвай ми, не мога да издържа до утре сутринта, ако не те имам изцяло.

— О, Хари! — Тя знаеше, че той я желае и се нуждае от нея. Копнееше да му се отдаде. Сега разбираше какво значи да принадлежиш някому.

Аугуста го прегърна, подчини се на всяко негово движение. И той рязко влезе в нея докрай.

Сякаш някой я поля със студена вода. Така ли трябваше да навлезе мъжът в нейния интимен свят? Не беше това, за което бе мечтала, което бе очаквала с копнеж. Искаше ѝ се да заплаче, да извика от ужас и изненада, но не можеше. Устата му бе впитана в нейната. Поглъщаше всяко нейно възклицание, болката и изненадата ѝ. Утешаваше я с целувките си... Той вдигна глава, за да поеме въздух. Светлината на лампата в купето освети потното му чело.

— Хари?

— Спокойно, любов моя. Спокойно. След една-две минути всичко ще се оправи. Прости ми, ако съм бил груб с теб. — Той започна да целува лицето и врата ѝ. Прегърна я още по-здраво. — Опияняваш ме. Не зная какво върша. Може би трябва да бъда по-внимателен и нежен.

Аугуста не отговори. Тя искаше да се нагоди психически и физически към новото усещане. Хари продължаваше да лежи върху нея и тя чувстваше вътре в себе си нарастващо напрежение.

— Аугуста?

— Да, Хари?

— Добре ли си, любов моя?

— Да. Поне така мисля. — Тялото ѝ започна да свиква с това непознато досега усещане. Никога не се бе чувствала по този начин.

Точно тогава каретата отскочи, едно от колелата беше попаднало в дупка. Хари навлизаше все по-навътре в тялото ѝ, докато най-накрая извика. Аугуста изстена. Той измърмори нещо и допря челото си върху нейното.

— Всичко ще се оправи, честна дума. Ти си толкова сладка и нежна. Погледни ме, любима. — Хари хвана с ръце лицето ѝ. — По дяволите, Аугуста! Отвори очи и ме погледни. Каж ми, че още ме желаеш. Последното нещо, което искам, е да те нараня.

Аугуста отвори очи. Погледна го в лицето и разбра, че той се вълнуваше и чувстваше виновен за това, че ѝ причинява болка.

— Не се притеснявай, Хари. Всичко е наред. Зная, че нищо не става така, както искаме.

— Господи, Аугуста! Какво да те правя! — Той скри лице между гърдите ѝ и засили движенията си.

Тя нито осъзнаваше, нито обръщаше внимание на новото чувство, но реши да бъде мила, когато всичко свърши.

— Аугуста! — извика Хари, възбуден до крайност.

Тя беше изцяло под властта на неговата изключителна мъжка сила. В този миг той се отпусна запъхтян върху нея. Аугуста го погали по гърба и си помисли колко силно желаше той да бъде тук, до нея, за да усеща тежестта на тялото му, дори мирисът му.

Изведнъж я завладя чувството за притежание. Да, Аугуста и Хари бяха вече обвързани един с друг. Тази нощ те бяха сложили началото на своето семейство. Новото ѝ семейство, изцяло нейно... „Господи! Не мога да повярвам“ — помисли си тя, но само каза замислено:

— Хари, това ли ще правиш през четирите месеца на нашия годеж? Едва ли Шръгс ще е съгласен да ни разхожда по цяла нощ из града. Помисли за ревматизма му.

Той бавно вдигна глава. Любовното чувство го беше напуснало.

— По дяволите! Четири месеца! Това е невъзможно. — Той се отдели от нея и прокара пръсти по косата си. — Дай ми пет минути да помисля. Седни и веднага се обличай. Извини ме, че толкова бързам.

Тонът му помрачи малко настроението ѝ. Тя намръщено започна да се облича.

— Хари, защо си ядосан? Да не би да ме обвиняваш за всичко това, което се случи току-що?

— По дяволите, Аугуста, не съм сърдит на теб. В момента мисля за Лъвджой. Няма да оставя тази работа недовършена.

Той скочи, оправи панталоните и ризата си и се зае да ѝ помага, за да се облече по-бързо. Аугуста разбра, че той се разкъсваше между две противоположни чувства — страстта към нея и омразата към Лъвджой.

— Е, господине. Искате още?

— Да, искам много, много още. — Той се наведе към нея, за да оправи панталоните ѝ.

— А кога ще стане това, сър?

— Че ще го правим — няма съмнение, но никога вече в карета из улиците на Лондон. Утре ще измоля специално разрешение за женитба и ще се оженим след два-три дни.

— Ще се оженим? Със специално разрешение?! — тя го погледна удивено. Всичко около нея се движеше с шеметна бързина. — Но, Хари! Какво ще стане с годежа ни?

— Страхувам се, че нашият годеж ще бъде най-краткият, отбелязван в регистрите.

— Не искам годежът ни да бъде кратък.

— Твоето мнение по въпроса не ме интересува. Току-що се любих с теб и смятам да го правя и занаяпред. Не мога да издържа четири месеца.

— Но, Хари!

— Достатъчно. Да не говорим повече. Въпросът е решен. Сега всичко зависи изцяло от мен. Ще направя онова, което смятам за необходимо.

— Добре. Но не смятам, че само ти си виновен за това. Грешката е и моя. Ти няколко пъти спомена, че нямам никакво чувство за благоприличие. — Аугуста си помисли как ли би реагирала Клаудия, ако узнае всичко това.

— Казах ти, че не желая да слушам повече. — Хари вдигна палтото си от седалката. По него имаше тъмночервени петна. Той въздъхна.

— Какво има, Хари?

— Нищо. Извини ме за това, което ти се случи тази нощ. Не можах да се овладея. За твоята първа брачна нощ ти заслужаваше нещо по-друго, поне едно удобно легло.

— Не се притеснявай за това. Беше много вълнуващо. — Тя дръпна пердетата и погледна през прозореца към улицата. — Колко ли двойки в момента правят същото като нас в каретите си по улиците?

Хари отвори капака на кабината с бастуна си и извика:

— Шръгс, върни ни обратно при лейди Арбътнот!

— Веднага. Стана доста късно, нали, господине?

Хари не отговори. Затвори капака и седна срещу Аугуста. Мина доста време, преди да промълви тихо:

— Не мога да повярвам, че се любих с годеницата си в карета, трополяща из улиците на Лондон.

— Горкичкият! Това действително е трудно за вярване, като се има предвид чувството ти за благоприличие.

— Подиграваш ли ми се?

— Не, господине. Не съм и помисляла за това. — Тя се опита да прикрие усмивката си и се замисли защо бе толкова щастлива.

— Мисля, че ако не бях толкова стриктен и сериозен, щях да бъда много повлиян от твоето поведение.

— Да, разбира се. Аз ще положа всички усилия това да стане — промърмори тя развеселена. — Не бързайте толкова с женитбата, сър.

— Защо не? — Той вдигна вежди. — Утре ще дойда при чичо ти, ще му обясня, че нямам друг избор, и ще те уведомя за мястото и времето на церемонията.

— Но защо?

— Ти все още имаш нещо против?

— Не съм казала точно това.

— Но искаш да го кажеш. Ти спъваш всичко още от самото начало. Но сега обстоятелствата са такива, че не можем повече да чакаме. Принудени сме.

— Надявам се, че не чувството за благоприличие и чест ви диктува какво да направите, господине. Така няма за какво да бързате толкова.

— Не ставай глупачка, Аугуста. Трябва да избързаме с женитбата час по-скоро. Ти може би вече си бременна.

Очите ѝ се разшириха. Тя инстинктивно пипна корема си. Господи, не беше помислила за това — бременна с бебето на Хари!

— Очевидно затова изобщо не ти е идвало наум. — Хари я погледна и проследи жеста ѝ.

— Можем да почакаме малко, за да се уверим дали е така.

— Никакво чакане. Не чакам и час.

Аугуста долови решителната нотка в гласа му и разбра, че всякакви спорове са излишни. В момента тя самата не беше наясно със себе си. „Какво ли ще бъде това да си имам бебе?“ — мислеше си Аугуста, седнала мълчаливо и кротко на седалката срещу Хари. Най-после пристигнаха у лейди Арбътнот. Слизайки от каретата, тя се обърна към Хари:

— Господине, обмислете всичко добре и след това вземете решение.

— Утре ще бъда зает да издействам специалното разрешение за брак. Ела, ще те изпратя до задната врата на къщата. Ще се облечеш в спалнята на Сали, а след това тя ще те изпрати до къщи с нейната карета и с придружител.

— С какво още ще се занимавате утре, сър?

— Смятам да посетя Лъвджой. Моля те, Аугуста, побързай! Неудобно ми е да стоя отвън с теб, облечена в тези дрехи.

— Какво искате да кажете с това, че ще посетите Лъвджой? — Тя се обърна и го хвана за реверите. — Моля те, Хари, не постъпвай глупаво. Моля те, страхувам се от дуел.

— Ти смяташ, че това е глупаво?

— Да, напълно. Неразумно и невъзможно. Моля те, Хари, не прави това! Няма да ти разреша. Чуваш ли ме?

— Защо? — попита той.

— Може да ти се случи нещо. Той може да те убие — прошепна тихо тя. — И всичко ще бъде заради мен. Никога няма да си го простя, Грейстоун. Никога. Не го прави, умолявам те! Обещай ми, че няма да го направиш.

— Ако се съди по това, което съм чувал за брат ти и баща ти, бих казал, че ако бяха живи двамата, досега да са предизвикали Лъвджой на дуел.

— Това не е същото... Те бяха други, по-различни от теб. Дори да бяха живи, аз никога нямаше да им разреша да се дуелират с Лъвджой.

— Аугуста...

Тя още по-здраво го хвана за реверите на палтото и го разтърси.

— Не желая никой да рискува живота си заради мен. Заради грешките, които правя. Ако се случи нещо с теб, няма да мога да го преживея.

— Не бъди толкова сигурна, че ще ме убият на дуела. Обиждаш ме, като подценяваш моите способности на стрелец.

— Не, не е така. Брат ми и баща ми бяха диви и необуздани. Но ти си учен, ти си по-друг.

— Изглежда вече имаш известна слабост към мен. Макар да не вярваш в моите бойни качества.

— Разбира се, че имам слабост към теб. Ценя те и те обичам... Винаги съм те ценяла, особено напоследък.

— Виждам, виждам — каза насмешливо той. Тонът, с който произнесе тези думи, я накара да се изчерви. Преди малко се беше любила в каретата с този мъж. Може би той я смяташе за глупачка. Но тя го обичаше лудо, макар че в главата ѝ все още всичко беше объркано.

— Хари, ти толкова ми помогна тази вечер. Не желая да се излагаш на опасност заради мен — рече твърдо тя.

Той замълча и се усмихна мрачно.

— Добре, хайде да се договорим — аз ще се откажа от дуела с Лъвджой, ако ти ми дадеш дума, че повече няма да ми противоречиш за нашата бърза женитба. Утре ще взема специалното разрешение и ще се оженим след два-три дни.

— Но, Хари!

— Договорихме се, нали?

— Да. Договорихме се. — Тя пое дълбоко въздух. Беше поставена натясно.

— Отлично.

Аугуста присви очи.

— Грейстоун, ако не те познавах по-отблизо, щях да си помисля, че ти си изключително лукаво и умно животно.

— Ще ми позволиш ли да довърша твоето заключение, любима. Освен казаното дотук, съм тъп, стриктен и сух учен.

— Който се люби в карета, разбива ключалки и секретни сейфове.

— Всичко това може да се прочете в книгите. — Той целуна връхчето на носа ѝ. — Сега върви и се преоблечи. Свали тези ужасни

панталони, защото не подхождат на една бъдеща графиня.

— Това никак не ме учудва, сър.

— Аугуста?

Тя се обърна и видя, че годеникът ѝ бръкна в джоба на палтото си и извади малка торбичка.

— Да, Хари.

— Мисля, че това е твое. И се надявам, че няма да имаш повод да го залагаш отново.

— Огърлицата ми? — Тя се усмихна и пое торбичката от ръцете му. Застана пред него, надигна се на пръсти и го целуна.

— Благодаря ви, сър. Не можете да си представите какво означава това за мен. Как успяхте да я вземете?

— Човекът, който ми я даде, искаше час по-скоро да се отърве от нея.

— Ще ви дам хиляда лири — каза бързо Аугуста.

— Не ги искам. Приеми я като подарък за сватбата.

— Много мило от Ваша страна, сър. Но не мога да ви позволя да ми правите такъв подарък.

— Приеми го — каза хладно Хари. — Аз съм твой годеник и съм длъжен да ти подаря нещо за сватбата. И ще се радвам — много, ако си се поучила от всичко, което се случи с теб.

— За Лъвджой? Да, наистина, научих си урока — не трябва вече нито да танцувам, нито да играя карти с него.

— Може би дори и да не разговаряш с него в бъдеще. Разбра ли?

— Да, Хари.

Лицето му доби по-мек израз. Той я гледаше доволен, че вече я притежава, и това я накара да потръпне от удоволствие.

— Хайде, побързай, мила. Става късно.

Аугуста се обърна и влезе в къщата.

На другата сутрин Хари влезе в малката библиотека на Лъвджой. Бързо огледа стаята и се увери, че всичко си беше така, както го бяха оставили миналата нощ.

Лъвджой, изтегнат на стола зад писалището, погледна с интерес неканения гост. Очите му светеха, беше нащрек.

— Добро утро, Грейстоун. Какво те води насам?

— Идвам по личен въпрос. Няма да стоя дълго. — Хари седна на стола до камината. Нямаше намерение да се дуелира с Лъвджой.

— Та казваш, личен въпрос, а? Да си призная, изненадан съм. Не предполагам, че госпожица Болингър ще те занимава с дълговете си от карти. Може би тя те е накарала да дойдеш и да се разплатиш вместо нея?

— Напротив. Не зная нищо за никакви дългове, макар че не бих искал да правя прибързани заключения. Моята годеница е непредсказуема. Но за разлика от нея, аз съм.

— Ясно. — Лъвджой взе тежестта за книги и започна да си играе с нея. — За какво си дошъл?

— Дойдох, за да предпазя годеницата си от някои игри, в които си позволяваш да замесваш дами като нея.

Лъвджой го погледна обидено.

— Грейстоун, не е моя вината, че годеницата ти има пристрастие към хазарта. Ако имаш сериозно намерение да се жениш за нея, трябва да познаваш нейната природа. Тя има склонност към безразсъдни забавления. Това е семейна черта. А тя е последната издънка на рода Нортъмбърланд.

— Това не ме интересува.

— Мисля, че това ще те заинтересува. Твоето богатство един ден ще бъде на нейно разположение, а тя е пристрастена към хазарта. — Лъвджой многозначително се усмихна.

— Казах, че не ме интересува как тя предпочита да се забавлява. Но вие, господине, я притеснявате, като ѝ напомняте за смъртта на брат ѝ.

— Тя ви е казала?

— Доколкото знам, вие сте ѝ предложили услугите и помощта си, за да докаже невинността му. Съмнявам се, че можете да ѝ бъдете в помощ. Не желая да се рови в миналото, това ще ѝ донесе само болка. Престанете да се занимавате повече с това, Лъвджой. Разбрахте ли ме добре?

— Какво ви кара да мислите, че не мога да ѝ помогна да възвърне доброто име на брат си? — попита Лъвджой.

— Ние и двамата знаем, че няма начин да докажем каквото и да било. Ако знаете някоя подробност за случая, моля, кажете.

— Не, не зная.

— Така си и мислех. Вярвам, че ми казвате истината. И преди да си тръгна, искам да ви кажа, че няма да спирам госпожица Болингър да играе на карти, но ще ѝ забраня да играе с вас. Играйте си игричките другаде, Лъвджой.

— Харесва ми да играя на карти с госпожица Болингър. Но тя ми дължи хиляда лири. Кажете ми, Грейстоун, не се ли страхуваш от това, че бъдещата ти съпруга има дългове?

— Годеницата ми не дължи никому нищо. Никакви хиляда лири.

— Сигурен ли си? Искаш ли да видиш разписката? — Лъвджой се надигна.

— Ако ми я покажеш, ще платя дълга — и то веднага. Но се страхувам, че нямаш такава разписка.

— Един момент.

Хари наблюдаваше с интерес как Лъвджой прекоси стаята, отиде до глобуса и извади от джоба си ключ. Постави го в ключалката и отвори. Настъпи тишина. Лъвджой съсредоточено търсеше бележката. След малко се обърна към Грейстоун с безизразно лице.

— Струва ми се, че съм сбъркал. Не можах да намеря разписката... — каза тихо той.

— И аз така се надявах. Между другото, преди да си вземем довиждане, можете да ме поздравите. Утре се женя.

— Толкова скоро? Учудвате ме, господине. Който се жени за Аугуста Болингър, ще преживее доста приключения.

— За мен това ще бъде разнообразие. Ще промени изцяло живота ми. Години наред живях сам сред книгите. Може би е дошло време да изживея някое и друго приключение.

Без да дочака отговор, Хари отвори вратата и излезе от библиотеката. Чу как глобусът се затвори с трясък зад гърба му. Интересен бе начинът, по който Лъвджой си бе избрал Аугуста за мишена. Хари реши, че трябва да се поразрови из миналото на този господин. И тази работа трябваше да свърши Питър Шелдрейк. Това щеше да му се отрази по-добре, отколкото ролята на иконом.

8

Клаудия влезе в стаята на Аугуста, където цареше огромна суматоха и вълнение. Когато видя братовчедка си, потънала в камара от обувки, фусти, нощници, пера, рокли и куфари, тя направи гримаса.

— Не разбирам защо е необходимо това бързане. Не виждам смисъл да се жениш със специално разрешение, след като четирите месеца ще минат като миг и всичко ще си дойде по реда.

— Ако имаш някакви въпроси, моля те, питай Грейстоун. Това е негова идея, а не моя.

Аугуста беше изцяло погълната от треската на опаковането на багажа. Беше заела удобна позиция до гардероба и оттам нареждаше на камериерката си:

— Не, не, Бетси. Сложи балната ми рокля в този куфар, а фустата в другия. Опаковай книгите ми.

— Да, мис. Всички са опаковани още тази сутрин.

— Добре. Не искам в Дорсет да бъда затрупана само от книгите на съпруга ми по римска и гръцка история. Той няма нито един роман в библиотеката си.

Бетси пълнеше един от куфарите, изпразваше друг.

— Не зная какво ще ви трябва за имението на село.

— Пригответи каквото трябва. Вземи всичко. Не забравяй аксесоарите към всеки тоалет.

— Да, госпожице.

Клаудия се промъкна между купчината куфари и кутии за шапки и си проправи път до леглото, отрупано с фусти, чорапи и жартиери.

— Аугуста, искам да разговарям с теб.

— Говори. — Тя се обърна и извика през вратата: — Нан, ти ли си? Би ли дошла да помогнеш на Бетси?

— Викате ме да помогна в опаковането ли, госпожице?

— Да, моля те. Има още много работа, а времето е малко. Моят годеник ми съобщи, че тръгваме утре, веднага след сватбената церемония.

— О, нямаме никакво време. — Нан влезе в стаята и започна да дава инструкции на обърканата Бетси.

— Мисля, че не можем да разговаряме в този хаос. Хайде да пием чай долу в библиотеката — предложи Клаудия.

Аугуста оправи една накъдрена муселинова шапчица и погледна към спалнята. Имаше да опакова още толкова много и ако утре сутринта не беше готова, Хари щеше да се сърди. Но беше уморена и затова ѝ се искаше да пийне чай.

— Добре. Мисля, че двете ще се оправят и без мен.

Пет минути по-късно Аугуста се отпусна в креслото, опъна крака, както бе обута, върху малката масичка и отпи голяма глътка чай. После въздъхна и постави чашата в чинийката.

— Ти беше права, Клаудия. Идеята ти за чая беше чудесна. Нуждая се от малко почивка. Страшно ще се уморя, докато стигна до Дорсет.

Клаудия погледна братовчедка си над ръба на чашата.

— Би ли ми обяснила защо е това бързане. Имам чувството, че нещо не е в ред.

— Казах ти, попитай Грейстоун. Лично аз мисля, че този човек е полудял, а това никак не е добре за мен като негова бъдеща съпруга. Изглежда това е негова фамилна черта.

— О, ти не мислиш така, нали, Аугуста? — Клаудия изглеждаше малко уплашена. — Не мислиш, че е луд, нали?

Аугуста изохка. Това семейство нямаше никакво чувство за хумор. Също като Грейстоун.

— Не е луд. Просто се пошегувах. Аз също не виждам смисъл в специалното разрешение за брак и в това пришпорване на нещата. Предпочитам да бъда сгодена за него толкова, колкото трябва, и през тези месеци да го опозная по-добре.

— Отлично.

Аугуста кимна тъжно.

— С нищо не мога да го спра.

— Мислиш ли, че Грейстоун прибързва? Може би е такъв тип. Защо е обладан от идеята за тази бърза сватба?

Аугуста се изкашля леко и се загледа във върховете на обувките си.

— Избързването е по моя вина.

— По твоя вина? Какво говориш. Аугуста?

— Помниш ли, веднъж с теб разговаряхме по въпроса какви интимности да разрешава една жена на един мъж преди брака.

Клаудия сбърчи вежди и се изчерви.

— Да, спомням си много добре.

— Да. А сега — накратко. Миналата нощ по независещи от мен причини най-неочаквано пътувах сама с Грейстоун в една карета. И му разреших много повече от няколко целувки... Разреших му много, много повече.

Клаудия първо пребледня, след това се изчерви отново.

— Да не би да искаш да кажеш, че... Аугуста, не мога да повярвам.

— За голямо твое и мое учудване — да, направих го. Не ми беше много приятно като за първи път. Отначало започна добре, след това стана неприятно, но Грейстоун ме увери, че с времето ще ми става все по-хубаво. Трябва да му вярвам.

— Да не би да искаш да кажеш, че снощи си се любила в каретата? — Гласът на Клаудия прозвуча уплашено.

— Знаех, че ще реагираш така и ще ме упрекваш, но вярвам, че рано или късно ще ме разбереш.

— Грейстоун те е прелъстил? — Гласът на Клаудия стана потвърд.

— Не бих казала, че ме прелъсти. Първо започна да ми чете морал. Беше много ядосан. Как да ти обясня... Той беше в яростна възбуда и едната възбуда след време премина в друга.

— Боже мой! Значи те е нападнал?

— Не, Клаудия. Просто се любихме. Има разлика. — Аугуста млъкна и отпи глътка чай. — Макар че аз се държах много студено и безчувствено. Но тази сутрин, след като се изкъпах, се почувствах по-добре. Сега няма да ходя на езда.

— Но това е насилие!

— Зная. Но все пак има морал в тези неща. Леля Прудънс например би казала: „Никога не пътувай в карета насаме с мъж, иначе ще се омъжиш много бързо“.

— И все пак трябва да си благодарна на графа, че иска да се ожени за теб. Други мъже не биха постъпили като него.

— Мисля, че Грейстоун бе потресен не толкова от моето поведение, колкото от своето собствено. Горкият човек! Знаеш го какъв моралист е. Той не можа да се въздържа и сега е ядосан повече на себе си, отколкото на мен. Затова бърза. Цяла сутрин тича насам-натам, за да вземе специално разрешително за сватбата.

— Разбирам. Ти може би сега съжаляваш, че нещата около теб се развиха по този начин.

— Не съвсем. Аз съм загрижена за всичко, което става около мен. Искях тези четири месеца, за да опозная по-отблизо Грейстоун и да разбера дали ме обича. Никога не ми го е казвал, дори и снощи.

— Грейстоун не те обича? — Очите на Клаудия се разшириха.

— Имам такива съмнения. Той ми призна, че думите „обичам те“ за него нямат смисъл. И да ти кажа, Клаудия, страхувам се, че никога не ще го науча да ме обича. Затова се притеснявам, че бърза със сватбата. Бих искала да ме обича.

— Той ще бъде добър съпруг, надявам се.

— Да. Всички Хемпшир-Болингър биха реагирали точно така, както ти сега.

— Знаеш, че малко хора от нашите кръгове се женят по любов.

— Да, зная. Може би си позволих да мечтая повече, отколкото трябваше. Бих искала брак по любов, какъвто беше бракът между моите родители — изпълнен с топлина и сърдечност. Имам чувството, че една част от него ще остане скрита за мен.

— Какви странни неща приказваш...

— Не мога да ти обясня, но чувствам, че той крие в себе си нещо, до което още никой не се е докосвал.

— Ти си привързана много към него.

— Да. И това не говори добре за мен. Освен това ме притеснява мисълта за дъщеря му. Никога не съм я виждала и не зная дали ще ме хареса.

— Ти се харесваш на всички.

— Благодаря ти, че го казваш. Но стига сме говорили за това. Утре сутринта ще се омъжа и ще се постарая всичко да бъде както трябва.

— Аугуста, ако действително се тормозиш, че трябва да се омъжиш толкова бързо за Грейстоун, тогава поговори с татко. Той

винаги е държал на теб и те е обичал. Не би искал да те насилва за нищо.

— Дори и чичо Томас не би могъл да го убеди да се откаже. Щом веднъж вече е решил, никога няма да промени решението си. А за мен е много късно. В очите на всички ще бъда една пропаднала жена. Трябва да съм благодарна на Хари, че действа по този начин.

— Но ти също си упорита и никой не може да те принуди със сила. Чак сега разбирам, мила, че ти си лудо влюбена в Грейстоун.

— Така изглежда. Може би си права, но не съм съвсем сигурна, че той ще иска толкова влюбена съпруга. Това ще му тежи.

— Значи ти ще останеш вярна на рода си и безразсъдно ще избързаш с брака си?

— Надявам се, че ще ми бъде трудно само известно време.

— Да, ще ти бъде изключително трудно да се доближиш до високите изисквания на графа за съпруга. Все пак Катрин Монроуз беше еталон за добродетелност. Без съмнение Грейстоун ще иска да отговаряш на тези изисквания.

— Права си — отвърна Аугуста и се умълча. После добави: — Знаеш ли. Клаудия, през следващите седмици няма да мога да се виждам със Сали. Много е болна и аз се притеснявам за нея.

— Винаги съм била против този клуб и тази жена, но те разбирам — тя ти е близка приятелка. Ако искаш, ще я посещавам един-два пъти в седмицата. Ще ти пиша, за да те уведомявам за състоянието ѝ.

— Ще го направиш ли заради мен, Клаудия? — Аугуста си отдъхна.

— Защо изобщо питаш? Надявам се, че ще ѝ бъде приятно. А така и ти ще бъдеш спокойна.

— Страшно съм ти благодарна. Искаш ли да те заведе днес следобед в клуба и да те представя?

— Днес? Но нали си заета?

— За клуба винаги мога да отделя време. Ти просто не знаеш какво си пропуснала досега.

Питър Шелдрейк си наля вино от гарафата и погледна домакина.

— Искаш да поразпитам за произхода на Лъвджой? Защо мислиш, че е необходимо?

— Трудно е за обяснение. Да речем, не защото въввлече Аугуста в нечестна игра.

— Неприятна — да, но не и непопулярна. Мъже като Лъвджой въртят такива игрички с дамите по всяко време. Обикновено се развличат, като флиртуват с жените на другите мъже. Просто пази Аугуста далеч от него. Мисля, че това е достатъчно.

— Надявам се, че моята годеница си е научила вече урока, особено що се отнася до Лъвджой. Тя е безразсъдна, но не е глупачка. — Хари прокара длан по книгата си, озаглавена „Проучвания върху историята на Рим от Ливий“. Тя току-що бе излязла от печат и Хари беше много доволен. Макар и да знаеше, че никога няма да достигне популярността на Байрон и Уевърли, той се успокояваше, че пише за специализирана публика. Ако Аугуста прочетеше тази книга, щеше да ѝ се стори доста отегчителна и суха.

— Ако смяташ, че твоята годеница си е научила вече урока, защо тогава трябва аз да се занимавам с това?

— Вътрешното чувство ми подсказва, че под външната страна на тези малки, подли игрички се крие нещо по-голямо и сериозно. Той например ми намекваше, че Аугуста не е подходяща за моя съпруга.

— Освен това искаше да те изнуди, като ти покаже полицата за хиляда лири и ти му я платиш, за да го накараш да мълчи. Защото имаш репутация на голям сухар и моралист.

— Защо ми говориш така? Аугуста ми го натяква постоянно.

— Да, такъв си. Ето защо тя е подходящата съпруга за теб. Но да се върнем на Лъвджой. Какво искаш да научиш за него?

— Не съм сигурен, че ще откриеш нещо интересно. Но никой нищо не знае, дори и Сали. Тя ми каза, че около него има някаква тайна.

— Сали е първата, която би чула нещо, добро или лошо. Може би ще поискам помощта ѝ в това разследване. Надявам се, че тя ще се съгласи. Ще си припомни старите времена.

— Не я притеснявай, няма да ѝ стигнат силите — каза с укор Хари.

— Зная. Но Сали е такъв тип жена, която предпочита да изживее пълнокръвно всяка минута, дори и като неизлечимо болна — отвърна

Питър.

— Мисля, че имаш право. Нека пак усети старите времена. Надявам се, че ще запазите всичко в тайна.

— Дискретността е едно от моите достойнства. Добре е да го знаеш. Не съм като някои мъже, които днес си уреждат специално разрешение за брак само защото снощи в каретата не са проявили никаква дискретност.

— Още една дума за снощи, Шелдрейк, и ще си напишеш сам епитафията.

— О, добре! Ще мълча като гроб. Но, драги приятелю, бих искал само да можеше отнякъде да видиш физиономията си, когато слизаше снощи от каретата. Беше неузнаваем.

Хари въздъхна дълбоко. Щом си спомнеше за миналата нощ, направо се изумяваше от невъздържаното си поведение. Никога досега не се беше подчинявал на нагона си. Интересно бе, че той дори не се укоряваше за случилото се. Знаеше, че Аугуста му принадлежи изцяло. За едно нещо съжаляваше най-много — че загуби контрол и не можа да достави удоволствие на Аугуста. Тя му се отдаде тъй искрено, чисто и страстно, че той нямаше да забрави това до края на живота си. „За разлика от тази кучка Катрин“ — помисли си Хари.

— Грейстоун, какво ще стане, ако затворя Ангела в карета, както ти затвори братовчедка й онази нощ? Какво би станало, а?

— Зависи какъв интерес си показал към това, което тя пише в момента.

— Повярвай ми, Хари, не съм говорил за нищо друго, освен за книгата ѝ. По дяволите, защо не се влюбих в твоята Болингър, а ти — в моята!

— Е, така става понякога... Ако намериш нещо интересно около Лъвджой, прати ми писмо до Дорсет.

— Веднага. А сега тръгвам, защото трябва да се преоблека като Шръгс и да си поема задълженията в клуба.

След като Питър излезе, Хари се опита безуспешно да прочете няколко страници от книгата си. Беше завладян от една-единствена мисъл — как ще се люби с Аугуста в леглото. Той затвори книгата и я постави на полицата в библиотеката.

— Работата е там, Клаудия, че „Помпея“ започна съществуването си като салон, но някой ден ще се превърне в истински клуб, като тези по улица „Сейнт Джеймс“.

— Аз вече съм подготвена психически за „Помпея“. Уверявам те, ще се постарая да не гледам удивено.

— Да, но ти имаш изострено чувство за благоприличие, а някои неща ще те шокират.

— Кои например?

— Ами например икономът Шръгс — каза Аугуста тъкмо когато вратата се отвори и пред тях застана Шръгс.

— О, госпожице Болингър! Учудвам се да ви видя. Научих, че утре ще се омъжвате със специално разрешение.

— Това не е твоя работа, добри човече — сръза го Клаудия.

Шръгс зяпна от учудване, като видя Ангела до рамото на Аугуста, но бързо се окопоти от шока.

— Боже мой! Какво прави Ангела в „Помпея“? Обяснете ми, госпожице Болингър.

Настъпи предизвикателна тишина. Клаудия разглеждаше Шръгс от главата до петите.

— За бога, кое е това чудато същество?

— Това е Шръгс — усмихна се Аугуста. — Не обръщай внимание. Той допълва атмосферата. Лейди Арбътнот е доста ексцентрична дама.

— Явно. — Клаудия изгледа изпитателно Шръгс и го подмина. — Любопитна съм да видя какво ме очаква на това място. Води ме, Аугуста.

— Госпожица Болингър е новият член на клуба. Тя сама пожела да посещава лейди Арбътнот, докато аз съм в Дорсет. Клаудия ще ме информира за състоянието на Шръгс.

— Без вас, госпожице, това място ще бъде пусто. Вие му придавахте живот. — Шръгс не откъсваше очи от Клаудия, която стоеше нетърпелива до вратата на залата.

— Сигурно и в мое отсъствие ще се случват много интересни неща. Как ми се иска и аз да участвам в тях — каза Аугуста, докато сваляше шапката си, украсена с красиви цветя. Шръгс се усмихна и отвори вратата на салона.

Тя беше уверена, че обстановката в клуба ще заинтригува братовчедка ѝ. Подкани я да дойде с нея до камината, където беше седнала Сали.

— Колко е необикновено — каза тихо Клаудия, като оглеждаше картините по стените.

Сали затвори книгата, която четеше, постави я на коленете си и оправи наметнатия на раменете си индийски шал. После погледна към новодошлите.

— Добър ден, Аугуста. Нов член ли ми водиш?

— Това е братовчедка ми Клаудия. Тя ще те посещава през дните на моето отсъствие.

— Ще очаквам с радост посещенията ви, госпожице Болингър. Разбира се, Аугуста много ще ми липсва.

— Предполагам — рече Клаудия.

— Моля, седнете — подкани ги Сали.

Аугуста погледна към книгата ѝ. Беше „Кублан Хан“ на Колеридж.

— И аз имам намерение да я прочета. Какво мислиш за нея?

— Изключителна. Доста нереална. Той твърди, че цялата история му се явила, когато се пробудил от сън, предизвикан от опиум... — Сали се обърна към Клаудия: — Но да оставим тези фантазии. Кажете, какво мислите за нашия клуб?

— Мисля, че вашият иконом прилича на някой, когото познавам.

— Предполагам, че походката му ти напомня за нашия куц градинар. Той страда от ревматизъм — отбеляза Аугуста.

— Може и да си права.

— Значи утре ти ще се омъжиш със специално разрешение и веднага ще заминеш за Дорсет, мила моя? — попита Сали.

— Колко бързо се е разпространила мълвата наоколо! — възкликна Аугуста.

— Разпространи се още тази сутрин в „Помпея“. Не мога да повярвам.

— Идеята не беше моя, а на Грейстоун. Между другото открих една черта у годеника си, която не ми беше позната досега. Той е необуздан.

— Необуздан? Не мисля, че това е най-точната дума за Грейстоун.

— А коя?

— Прикрит. Проницателен и умен. Един изключителен, необикновен мъж — Сали отпи глътка чай.

— Знаеш ли, че той има навика да знае всичко, което аз мисля или върша. Независимо дали това е тайно или не. Имам чувството, че до мен е онзи, човекът с прозвището Немезида.

Сали разплиска чая върху ръката си, после го попи с носната си кърпичка. Очите ѝ светнаха:

— Немезида? Колко странно. Немезида...

На другия ден следобед Аугуста също мислеше за това през цялото време, докато пътуваше в каретата към Дорсет.

Сватбената церемония беше кратка. Грейстоун бързаше. Не обърна внимание на бялата муселинена рокля на булката, не забеляза дори дълбокото ѝ деколте. Той настояваше час по-скоро да напуснат Лондон. Сега седеше замислено срещу Аугуста. Това беше първото им пътуване заедно след преживяното онази нощ. Тя не можеше да чете — пейзажът наоколо я впечатляваше и разсейваше. Тя се сгуши в медночервената си пелерина и започна да премята в ръце чантичката си, като от време на време хвърляше поглед към Грейстоун. Той изглеждаше строен и силен в новите си ботуши, бричове и елегантно ушит жакет. Бялата му вратовръзка беше завързана безупречно. Образец на мъж и джентълмен.

„Образец“ — тъжно си помисли Аугуста. Как изобщо ще живее с него според неговите канони...

— Какво ти е, Аугуста?

— Нищо, милорд.

— Сигурна ли си? — попита тихо той.

— Имам усещането, че с мен се случва нещо нереално, сякаш всеки момент ще се събудя и ще открия, че съм сънувала.

— Надявам се, че не го искаш. Ти си вече омъжена.

— Да, милорд.

— Вълнуваш се, нали?

— Донякъде. — Тя се замисли за това, което я очакваше — дъщеря, нов дом, съпруг, чиято първа жена е била идеал за благоприличие...

— Ще се опитам да бъда добра съпруга, Хари.

— Наистина ли? Ще бъде много интересно.

— Досега съм правила доста грешки и разбирам, че пред мен стои трудна задача. Естествено, няма да ми бъде леко да живея съобразно с твоите изисквания за съпруга. И да се старая да приличам на Катрин.

— Моята бивша съпруга беше лъжкия, една лицемерна кучка — каза спокойно Хари. — Последното нещо, което трябва да правиш, е да ѝ подражаваш!

9

Аугуста погледна смаяно Хари.

— Не ви разбирам, милорд, всеки знае, че вашата съпруга е била изключителна и прекрасна жена.

— Зная. И не бива да разочаровам околните, като говоря противното — рече горчиво Хари. — По време на годежа ни не ми разрешаваше нищо повече от една-две целувки и аз си мислех, че го прави от чиста добродетелност.

— Да... — Аугуста леко се изчерви, припомняйки си колко много неща му бе позволила, докато бяха сгодени.

— През първата ни брачна нощ тя се държа с мен толкова студено, както и през годежа. Аз подозирах, че има друга причина. Когато настоях да ми каже, тя се разплака и призна, че обича друг и че му се отдала в момента, в който разбрала, че ще я омъжат за мен.

— Била е длъжна да се омъжи за вас? Защо?

— Заради титлата и богатството ми. Нейните родители настояваха и тя се бе съгласила. Нейният любовник беше бедняк.

— Много тъжно. Съчувствам и на двама ви.

— Би ли ми повярвала, че ако знаех за това преди брака, аз щях да я пусна да избяга с него? Дори щях да им дам пари. Но бях изправен пред свършен факт. Тя ми каза, че съжалява и че ще направи всичко възможно да бъде добра и вярна съпруга. Повярвах ѝ. Бога ми, може би, исках да ѝ вярвам.

— Не би трябвало да ѝ се сърдиш, че не е била девствена.

Хари сбърчи вежди и не отговори на забележката.

— Вярвах на Катрин, но тя започна да ме мами още в самото начало. Единственото нещо, което ненавиждам, е лъжата.

— Разбирам, че е много трудно за вас, милорд.

— Катрин дори не направи усилие да бъде добра и почтена съпруга. Единственото нещо, в което бях сигурен, е, че не роди дете от любовника си. Тя забременя веднага след сватбата и този факт я вбесяваше. Когато разбра, че е бременна от мен, любовникът ѝ загуби

всякакъв интерес към нея. За да го задържи близо до себе си, тя започна да му дава пари.

— Колко ужасно, Хари! Как забеляза, че го прави?

— Не се сетих веднага. Катрин печелеше доверието на всички около себе си. Понякога идваше при мен и ме молеше да ѝ дам пари за благотворителни цели, което беше чиста лъжа. Любовникът ѝ се нуждаеше от пари.

— Боже мой!

— След нейната смърт аз пуснах слуха, че е починала от треска след раждането на Мередит. Истината е друга. След раждането тя узна, че любовникът ѝ се среща с друга. Още съвсем неукрепнала, тя стана от леглото и отиде на среща с него. Върна се настинала и разви пневмония в много тежка форма. Повече не стана. Няколко дни преди да дойде краят ѝ. Вече не беше с ума си. Непрекъснато разговаряше с него, имаше халюцинации.

— Така ли научи името му?

— Да.

— И какво се случи с него после?

— Притискан от дългове, постъпи в армията. След година умря геройски на бойното поле.

— О, сега разбирам, че след толкова премеждия в брака вие действително сте прав да имате такива изисквания, милорд.

— Не защитавам само моята чест, но и честта на дъщеря ми. Детето трябва да уважава паметта на родителите си. Мередит е деветгодишна, но за майка си знае само това, че е била прекрасна майка и съпруга.

— Повярвай ми, аз никога не бих променила отношението на Мередит към майка ѝ.

— Вярвам, че не би направила такова нещо. Ти си мила, честна и вярна към тези, които обичаш. Това е една от причините да се ожения за теб. И се надявам, че ще се грижиш за дъщеря ми.

— Разбира се. Надявам се, че ще ме заобича.

— Тя е послушно дете. Изпълнява всичко, което ѝ кажеш. Знае, че ти ще бъдеш новата ѝ майка и че трябва да те уважава.

— Уважението не е любов, милорд. Всеки може да се грижи и да уважава, но не всеки може да обича и да дава.

— Искам вие двете да се обичате и уважавате. Ще изисквам лоялност от страна на съпругата си. Достатъчно ли съм ясен?

— Да, разбира се. Но трябва да ви кажа, милорд, че аз не мога да бъда свършена.

— Никой не е свършен.

— Радвам се, че го разбирате.

— Надявам се обаче, че ти ще направиш няколко бързи опита да постигнеш свършенство.

— Подигравате ли ми се, сър?

— За бога, не. Аз съм един сух, отегчителен човек, който е напълно лишен от чувство за хумор и жизнерадост.

Аугуста се намръщи:

— Подиграваш се с мен, Хари! Искам да те попитам нещо... Ти каза, че не можеш да понасяш лъжливи жени. Аз например не съм била винаги честна с теб. Нали не ти казах за дълга си на карти.

— Това не е измама или лъжа. Ти просто действаше безразсъдно, типично за Нортъмбърланд-Болингър, затова си навлече и куп беди.

— Съвсем естествено...

— Ако имате чувство за мярка, мадам, моля ви, бъдете така добра и не ми напомняйте за инцидента с Лъвджой. Искам по-скоро да го забравя.

— Няма да е толкова лесно, защото точно това ви накара да се ожените за мен рано тази сутрин.

— Щях да се оженя за теб, Аугуста. Рано или късно.

— Но защо, милорд? Все още не разбирам защо избрахте мен, а не друга.

— За всеобщо учудване този път не си избрах съпруга по добри маниери и поведение.

— Тогава как? — ококори очи Аугуста.

— Маниерите и поведението на Катрин бяха безупречни. Всеки може да го потвърди.

— Това означава ли, че не избрахте съпругата си според поведението?

— Да, така е. Ти сама го каза онази вечер в библиотеката на Енфилд. Всичко, което искам, е добродетелна съпруга.

— Да, зная. Но за всеки мъж добродетелта върви ръка за ръка с благоприличието.

— Не е необходимо. Единственото, което прави жената добродетелна, е чувството за лоялност, верността. Макар че ти си вироглава и безразсъдна, понякога имаш чувство за вярност.

— Аз?

— Да, ти. Ти например си вярна на приятелите си. Да вземем Сали или пък някого от рода Нортъмбърланд-Болингър.

— „Вярно“ ... звучи като пудел.

— Обичам пуделите — отвърна той и се усмихна.

Тя почервения от гняв и вирна брадичката си.

— Верността, милорд, е нещо като любовта. Убедена съм, че не можете да я спечелите с венчалната халка.

— Тази сутрин направих точно това. Запомни добре това, Аугуста. Не ми е много ясно чувството, наречено любов. Но ще очаквам от теб да си ми вярна и да ме уважаваш, както си уважавала членовете на твоето семейство.

— И аз бих настоявала за същото.

— Ще зависи единствено от теб.

— Добре, милорд, щом искате вярност, ще я имате. Но само дотук.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Ще имате единствено верността ми, докато не повярвате в любовта. Изобщо няма да ви обичам. — Тя се намръщи и се загледа през прозореца. Трябваше да го накара да разбере, че бракът не е само размяна на вярност.

— Ако това те задоволява...

— Значи не ви интересува дали ви обичам или не?

— Не, докато изпълняваш задълженията си на съпруга.

— Колко сте студен, милорд. Надявах се, че сте по-темпераментен.

— Никой не може да бъде по-безразсъден и по-темпераментен от един Нортъмбърланд-Болингър.

— Жалко — рече Аугуста, бръкна в плетената си чантичка и извади книгата, която беше взела да чете по пътя. Разтвори я и се зачете.

— Какво четеш? — попита Хари.

— Най-новата ви книга, милорд. — Тя дори не го погледна.

— Не я ли намираш доста суха и скучна?

— Не. Прочела съм всички ваши книги и смятам, че са интересни.

— Така ли?

— Да, защо не. Имат само един дефект.

— И какъв е той, мадам?

Аугуста повдигна вежди и го погледна право в очите. На устните ѝ се появи усмивка, сладка и закачлива едновременно.

— Когато чета вашите книги, сър, се дразня от факта, че вие не отдавате важно място на жените в историята.

— Жените? — Той я изгледа с празен поглед. След това се опомни. — Та жените не правят историята.

— Може би, защото такива като вас са писали историята. За жалост. Разбрах го, когато търсех картини за „Помпея“. Беше много трудна работа.

— Господи! Не мога да повярвам на ушите си! — Да го оценява една малка мъжкарана, която четеше Байрон и Уолтър Скот! Той се усмихна. — Нещо тайно ми подсказва, че ти ще бъдеш прекрасно допълнение към моя дом, милейди.

Имението „Грейстоун“ в Дорсет беше внушителна, стабилна сграда и с вида си напомняше за своя господар. То представляваше огромна къща в класически стил, която се подаваше сред безупречно подредената градина. Залязващото слънце се отразяваше в прозорците на големия дом, когато каретата спря отпред.

Изведнъж настана суматоха. Прислужниците веднага дотичаха, за да държат конете, да помогнат на багажа и да поздравят новата си господарка.

Аугуста наблюдаваше всичко с вълнение, докато Хари ѝ помагаше да слезе от каретата. Това беше новият ѝ дом. Тя си повтори това няколко пъти.

Макар че все още не можеше да усети промяната около себе си, тя вече беше графиня Грейстоун, съпругата на Хари. А това беше нейната прислуга. Тя най-после имаше дом.

Неочаквано през отворената врата на външните стъпала се появи момиченце, облечено в снежнобяла, семпла муселинена рокличка, по която нямаше нито панделки, нито дори бастички.

— Татко! Татко, ти пристигна! Толкова се радвам!
Лицето на Хари се озари от лека усмивка, излъчваща топлина и обич.

— Чудех се къде си, Мередит. Ела и посрещни новата си майка.
Аугуста затаи дъх. Чудеше се как ли ще я поздрави детето.

— Здравей, Мередит. Много се радвам, че те виждам.

Мередит обърна глава и погледна Аугуста с умни очи, които явно бе наследила от баща си. Беше красиво дете.

— Ти не можеш да ми бъдеш майка. Моята майка е на небето — заяви тя.

— Това е дамата, която ще заеме нейното място — рече твърдо Хари.

Мередит изгледа изпитателно Аугуста и се обърна към баща си:

— Но тя не е толкова красива, колкото мама. Виждала съм портрета ѝ. Косата ѝ там е руса, има добри сини очи. Няма да казвам на тази дама „мамо“.

Сърцето на Аугуста се сви, но тя събра сили и се усмихна, като видя, че Хари се готви за сериозен разговор.

— Мередит, сигурно не съм толкова красива, колкото майка ти. Ако ти приличаш на нея, тя наистина е била много красива. Можеш да ме наричаш както си искаш. Няма нужда да ми казваш „мамо“.

— Мередит ще покаже своето уважение и ще се обръща към теб така, както ѝ кажа — намеси се Хари.

— Сигурна съм в това. Но има и други добри обръщения, нали така, моето момиче? — Аугуста се усмихна приветливо на детето.

— Да, мадам. — Мередит погледна сконфузено баща си.

Хари свъси вежди:

— Тя ще те нарича „мамо“. Това е последната ми дума. Мередит, къде е леля ти Клариса?

На стълбите се появи висока, кокалеста жена, облечена в строга сиво-бежова рокля.

— А, Грейстоун! Добре дошъл у дома.

Клариса Флеминг слезе по стълбите. Тя бе приятна жена, около четиридесетгодишна, с умни сиви очи. Прошарената ѝ коса беше събрана в кок.

— Аугуста, това е госпожица Клариса Флеминг. Говорил съм ти за нея. Тя е моя роднина, която ми направи голяма услуга, като пое

възпитанието на дъщеря ми.

— О, да, разбира се. — Аугуста се помъчи да се усмихне, докато се ръкуваше с жената. Но разбра, че няма да ѝ е никак лесно и с двете.

— Тази сутрин получих новината за сватбата. Не избързахте ли много? Ние знаехме, че годежът ще трае четири месеца.

— Нещата се развиха по-бързо и ви изненадахме. Вярвам, ще поздравяваш съпругата ми, Клариса — усмихна се студено Хари.

— Да, разбира се. Добре дошла. Ако ме последвате, ще ви покажа спалнята. Предполагам, че ще имате нужда да отдъхнете след дългия път.

— Благодаря — каза Аугуста, гледайки как Хари се разпорежда с прислугата. До него стоеше Мередит и малката ѝ ръчица се беше вкопчила в неговата. Никой от двамата не ѝ обърна внимание.

— Разбрахме, че сте роднина на Прудънс Болингър, авторката на много книги за възпитанието на младите дами — каза Клариса, докато двете се изкачваха по мраморните стъпала.

— Да, лейди Прудънс е моя леля.

— А, тогава вие сте от рода Хемпшир-Болингър? Такова добро семейство! От техния род има много интелектуалци.

— Точно така. Само че аз съм потомка на рода Нортъмбърланд-Болингър — гордо вдигна глава Аугуста.

— А, разбирам — отговори Клариса и ентусиазмът ѝ секна.

По-късно вечерта Хари седеше сам в своята спалня с чаша бренди в едната ръка и с „Войната на Пелопонес“ в другата. Не беше прочел и ред от книгата. Мислеше единствено за жена си, която лежеше сама в съседната стая. Оттатък не се чуваше никакъв шум. Той отпи глътка бренди и отново се опита да чете. Но нищо не се получи. Хари затвори книгата и я постави на масата. Не можеше да си прости, че не успя да сдържи страстта си онази нощ в каретата. Показа се слаб пред Аугуста. Страхуваше се, че слабостта му към нея ще се окаже опасна за него.

На път за Дорсет те отседнаха в една гостилница и трябваше да преспят там. Той нае самостоятелна стая за съпругата си и тя преспа в нея съвсем сама, а прислужницата ѝ спа в съседната. Тази вечер той я целуна пред вратата на спалнята и ѝ пожела приятни сънища. Не ѝ

направи никакъв намек за евентуални намерения. Хари беше сигурен, че тя лежи будна и го чака, но смяташе, че несигурността ще я държи в подчинение.

Стана от стола, поразходи се из стаята и си наля още една чаша бренди. Той бе снизходителен към Аугуста — В това беше целият проблем. Твърде снизходителен и отстъпчив. Все пак тя беше Нортъмбърланд-Болингър. Нуждаеше се от твърда ръка, която да ѝ стяга юздите. Но колкото повече мислеше за това тази вечер, толкова повече се объркваше. Той отпи глътка бренди и усети топлина в слабините си.

Искаше да покаже на Аугуста, че владее страстите си и че той е мъжът в тази къща. Не само мъж, но и господар.

Доволен от своето решение, Хари отвори вратата на спалнята ѝ. Застана на прага и погледна към леглото.

— Аугуста?

Никакъв отговор.

Хари прекоси стаята и надникна под балдахина.

— Дявол да го вземе! Аугуста, къде си?

След като пак не получи отговор, той се обърна и видя, че вратата на стаята към коридора е отворена. Тя бе излязла. Каква ли изненада му беше приготвила? Може би това бе поредният ѝ номер? Трябваше да я накара да престане най-после да го разиграва.

Хари излезе в коридора и съзря призрачна фигура със свещ в ръка, облечена в прозрачна дреха, която се развяваше след нея. Това бе Аугуста. Тя вървеше към картинната галерия в предната част на къщата. Хари реши да я последва. Беше любопитен какво ще се случи. Докато я следваше, малко се поуспокои. Когато видя, че я няма, той си бе помислил, че е взела багажа си и си е отишла.

Аугуста влезе в галерията. Хари се спря и застана в единия ѝ край, откъдето можеше да я наблюдава. Тя се спираше пред всяка картина, като вдигаше високо свещта, за да освети лицата от портретите. Огряна от лунната светлина, която се промъкваше през прозорците, Аугуста изглеждаше призрачно лека. Хари я изчака да разгледа портрета на баща му и тръгна към нея.

— Бях ти казал, че много приличам на него — прошепна той.

— Хари! О, господи, не знаех, че си тук. Изплаши ме! — Тя се разтрепери и пламъкът на свещта се изви.

— Извини ме. Какво правите тук посред нощ, мадам?

— Любопитна съм, милорд.

— По отношение на предците ми?

— Да.

— А защо?

— Ами защото, докато лежах в леглото, си помислих, че те вече са и мои предци, нали така? Затова реших да стана и да ги поразгледам.

Хари скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената под портрета на баща си.

— Нито един от тях не е бил нито толкова приятен, нито толкова добър, както изглежда на картината.

— А какво ще кажеш за баща си? Той изглежда толкова силен и благороден. — Тя се вгледа в портрета.

— Да, може би е бил такъв, когато е позирал. Но аз го помня винаги кисел, ядосан и нервен. Не можеше да преживее факта, че майка ми бе избягала с един италиански граф веднага след раждането ми.

— О, боже! И какво се случи по-късно?

— Майка ми почина в Италия. Щом научи новината, татко се затвори в библиотеката с няколко бутилки бренди. След една седмица излезе оттам пиян и заповяда нейното име да не се споменава под никакъв предлог в замъка.

— Да. Мъжете от рода Грейстоун са имали доста неприятности със съпругите си.

— Повечето от графините в рода Грейстоун не са били добродетелни. Баба ми например е имала безброй любовници — призна той.

— Вероятно са били прави. Брачните договори се правят заради титли и пари. На жените им е липсвала любов. И те са я търсели другаде.

— Не мисли, че ще допусна да ми изневериш, Аугуста.

— Кажете ми честно, милорд, дали мъжете от рода Грейстоун са били по-добродетелни от жените си?

— Боя се, че не. Но липсата на добродетел е по-изявена при жените — отговори той, спомнил си за безбройните любовници на дядо си и баща си.

Аугуста се ядоса. Хари забеляза как очите ѝ светнаха предизвикателно. Тя дръпна свещта към себе си и пламъкът освети лицето ѝ. Заприлича му на малката Атина Палада. Мисълта го накара да се усмихне. И огънят, който през цялата нощ го изгаряше отвътре, пламна още по-силно.

— Грейстоун, вие сте арогантен и изключително противен човек. Трябва да ми се извините заради заключението, което току-що направихте.

— Аз? Защо?

— Така. И това ми било учен-класик.

— Добре. Може би ще ви се извиня по-късно.

— Сега. Извинете ми се сега.

— Ще ви се извиня, мадам, след като ви занеса в спалнята ви.

Той протегна ръце и пристъпи към нея.

— Да ме носиш до стаята? Но, Хари, какво правиш? Пусни ме веднага!

Тя се задържа, но той я вдигна на ръце и я понесе през салона към спалнята ѝ. Когато я положи върху леглото, от нейната ярост не бе останало нищо.

— О, Хари, ще се любим ли?

— Да, любима. Със сигурност. Ще те превърна от Атина в Афродита.

10

— Хари! За бога! Хари! Не издържам! Това удоволствие минава границите!

Хари вдигна глава и погледна Аугуста. Тя изживяваше за първи път оргазъм. С притворени очи, с ръце, вкопчени в чаршафите, тя се бе извила и изопнала цялото си тяло като тетива на лък.

Хари лежеше между бедрата ѝ. Топлият мирис на тялото ѝ го омайваше.

— Мила! Такава те желая! — Той вкара пръста си в нежната цепнатина и бавно го извади. Почувства как мускулите ѝ се свиха и отпуснаха. Пъхна пръстите си и започна да дразни с палец клитора ѝ.

— Хари!

— О, колко е хубаво! Колко е сладко и топло! Хайде, мила, свий се и се отпусни още веднъж. Направи го пак.

Той продължаваше да гали клитора ѝ и да плъзга пръсти вътре в нея. После се наведе и започна да целува обляния в сладостен сок венерин хълм и нежните устни.

Дланите на Аугуста се свиха в юмруци, хълбоците ѝ се разтрепериха сякаш от силна треска. Тя повдигна крака още по-високо над главата му и усети езика му вътре в себе си.

Хари надигна глава и на светлината на свещта погледна розовата и влажна плът, която целуваше. Наведе се и продължи отново и отново.

Аугуста се разтресе силно и нададе силен вик на удоволствие, което се чу чак в големия салон. Тя цялата трепереше в ръцете му. Хари осъзна, че никога не беше виждал по-женствено и по-красиво изживяване от това. Огънят бушуваше в него, той не можеше да чака и секунда повече и докато възбудата ѝ не беше напълно стихнала, проникна напълно в нея. Удоволствието, което изпита, бе сякаш свръхестествено. Това чувство го тласкаше към отвъдното, към нереалността, беше красиво и зашеметяващо. Той също извика и се отпусна върху Аугуста.

Дълго след това Хари лежеше в средата на леглото, заровил глава в чаршафите. Потърси с ръка Аугуста и като разбра, че я няма до него, отвори очи.

— Аугуста? Къде си?

— Тук съм.

Той извърна глава и я видя да стои до отворения прозорец. Беше облякла нощницата си. Прозрачната материя се плъзгаше по нея, панделките се развяваха от лекия ветрец. Изглеждаше нематериална и призрачна. Хари имаше чувството, че ако я докосне, тя ще се стопи и ще изчезне завинаги. Той седна и облегна гръб в таблата на леглото. Не, тя беше реална, от плът и кръв, и той нямаше да я загуби никога. Бяха се любили преди малко и тя му се бе отдала напълно, бе му принадлежала цялата, трепереща и стенеща от възбуда и удоволствие в ръцете му. Той се закле пред себе си, че ще я закриля, макар че тя едва ли желаше това. Закле се, че ще се люби с нея често, за да ѝ доставя същото удоволствие, и ще засили физическата връзка между тях.

— Върни се в леглото, Аугуста.

— След малко. Мисля си за нашия брак. — Тя гледаше през прозореца. Беше скръстила ръце на гърдите си.

— Какво има да мислиш? Всичко е ясно!

— Да, за теб е ясно, защото си мъж.

— А, започва един от интересните разговори!

— Радвам се, че го намиращ за интересен.

— Не толкова интересен. Всичко това е загуба на време. Ти просто имаш пристрастие към подобни разговори, любима.

— Хари, понякога си много арогантен и надут.

— Добре, искам да ми кажеш защо смяташ, че съм именно такъв.

— Ами, ето, не мислиш ли, че в този момент си нахален, невъздържан, арогантен и прочее... Искам да ти кажа нещо и те моля да му обърнеш внимание.

— Слушам, мадам! Моля, продължавайте. — Той скръсти ръце под главата си и се опита да направи сериозна физиономия. Не му беше много лесно, защото тя изглеждаше толкова съблазнителна, че той се възбуди отново. Лунната светлина проникваше през прозореца и огряваше бедрата ѝ. Искаше му се час по-скоро да я вкара пак в

легло. Представи си я легнала по гръб, с разтворени и вдигнати крака, лепнещи от сладката влага.

— Хари, слушаш ли ме?

— Да, любима.

— Искам да поговорим за нашите отношения. Ние сме съвсем различни, идваме от два различни свята. Ти си старомоден мъж, известен учен. Аз пък съм необузdana, твърдоглава, пълна с модерни разбирания.

— Не виждам никакви проблеми. — Той продължаваше да си мисли как за две-три минути ще я възбуди, след това ще му трябват приблизително пет, за да се овлажнят сладките ѝ устни...

— Без съмнение ние с вас сме много различни по темперамент и маниери, сър. Напълно противоположни сме.

Хари продължи да си фантазира как я обръща по корем, а после я кара да коленичи по гръб към него. Това нямаше да му отнеме повече от двадесетина минути. Тя все още беше съвсем млада и неопитна за еротични изживявания.

— Зная много добре, че вие се оженихте доста бързо за мен заради случката в каретата на лейди Арбътнот...

А Хари продължаваше да си я представя легнала върху него така, че той може ясно да наблюдава лицето ѝ...

— Ще си позволя да отбележа, милорд, че независимо от лошата репутация на рода ми моето семейство има чувство за дълг, не по-малко от вашето. Уверявам ви, независимо от това, че вие не ме обичате и изобщо не се интересувате колко ви обичам...

— Аугуста, моля те, повтори. — Думите ѝ нарушиха еротичните му фантазии.

— Искам само да кажа, милорд, че зная своите съпружески задължения. Ще ви уважавам така, както се уважава един съпруг. Аз все пак съм Нортъмбърланд-Болингър и зная своя дълг. Чувството ми за отговорност и достойнство не е по-малко от вашето. И можете да разчитате на казаното от мен.

— Значи ти ще си добра съпруга само защото си задължена да правиш това? Така ли да те разбирам? — Той се вбеси.

— Точно така, милорд. Искам да ви уверя, че хората от моето семейство държат много на думата си.

— Господи! Ще ми изнася лекция за достойнствата и задълженията на съпрузите по това време на нощта? Аугуста, веднага лягай! Имам да ти кажа нещо интересно.

— Сериозно ли говориш? — Лицето ѝ бе тъжно.

— Съвсем сериозно. — Хари отметна завивките и скочи, взе я на ръце и я положи на леглото.

Аугуста понечи да каже нещо, но той затвори устата ѝ с целувка. Не беше изчислил правилно времето. Не минаха дори и петнадесет минути, когато той обърна Аугуста по корем и тя застана на колене, с гръб към него. И отново из къщата се разнесоха нейните викове на възторг и наслада. Хари разбра, че всичките ѝ мисли за задълженията и достойнството отдавна се бяха изпарили.

На следващата сутрин, облечена в светложълта рокля и с богато набрано френско боне на главата, Аугуста се изкачи на горния етаж и отиде при заварената си дъщеря. Откри я в класната стая. Мередит, облечена в друга скромна и чистичка бяла рокля, седеше на стар и изпоцапан с мастило чин. Пред нея лежеше разтворена книга. Когато Аугуста отвори вратата, тя я изгледа учудено.

Клариса Флеминг, седнала зад голямото писалище, вдигна глава и погледна въпросително. Намръщи се, като видя кой беше нарушил тишината.

— Добро утро — каза весело Аугуста и заоглежда любопитно стаята, пълна с глобуси, карти, пера за писане и книги. Класните стаи винаги си приличаха.

— Добро утро, мадам — кимна Клариса. — Мередит, поклони се на новата си майка.

Мередит стана и направи реверанс. Погледът ѝ излъчваше самоувереност.

— Добро утро, мадам.

— Мередит, знаеш много добре, че господин Грейстоун настоява да наричаш дамата „мамо“.

— Да, лельо Клариса, но не мога. Тя не ми е майка.

— Мисля, че вчера се уговорихме. Наричай ме както искаш. Можеш да ми казваш Аугуста. Не е нужно да ме наричаш „мамо“.

— Но татко настоява.

— Да, баща ти понякога е голям тиранин — отбеляза Аугуста.

— Така ли, госпожо? Какво означава думата „тиранин“?

— Ами понякога баща ти обича да заповядва.

Изречението на Клариса изведнъж се промени.

— Госпожо, няма да позволя да критикувате графа в присъствието на дъщеря му.

— Не съм и помисляла, госпожице Флеминг. Просто разкривам една черта от характера му. Ако той присъстваше тук, нямаше да отрече това. — Аугуста тръсна бонето си и започна да се разхожда из стаята.

— Мередит, кажи ми програмата, ако обичаш.

— Математика, латински и гръцки, естествознание и география. Това са предметите, които изучавам сутрин. Следобед се занимавам с френски, италиански и история.

— Да, много интересна програма за едно деветгодишно момиче. Баща ти ли я изготви?

— Да, мадам.

— Графът лично подбира програмата на дъщеря си. Той няма да приеме никакви поправки по нея — намеси се строго Клариса.

— Зная... Но какво виждам? Книгата на леля Прудънс „Съвети за поведението на младите дами“.

— Книгите на вашата леля са любимо четиво на Мередит. Нали, мила?

— Да, лельо Клариса.

— Лично аз ги намирам за скучни — отсече Аугуста.

— Мадам, много ви моля да не обърквате обучението ми.

— Глупости. Смятам, че за всяко момиче, което има собствени мисли в главата и свой собствен свят, книгите на леля ми Прудънс са тъпи и скучни. Например как да си прием чая, как да ядем торта. И всички тези глупости — за какво да разговаряме, когато сме на гости... А какви са тези дебелите кожени книги?

— Гръцка и римска история — отговори Клариса, готова да воюва.

— О, разбира се. Очаквах такова нещо. Ами тези малките?

— Това са книги от поредицата на Маньол „Разнообразни исторически въпроси за млади хора“. Много подходящо четиво за

младежи, мадам. Нали сте съгласна с мен? Мередит знае всички отговори на въпросите.

— Убедена съм. Сигурно може да отговори дори на въпроса къде расте индийското орехче. Зная също, че вие ме смятате за лекомислена.

— О, не, мадам. Графът никога не би се оженил за лекомислена жена.

— Наистина ли?

— Не исках да кажа това. Никога не бих посмяла да вземам отношение по въпроса за брака на Грейстоун.

— Не се притеснявайте. Аз действително понякога съм лекомислена и твърдоглава... Дойдох при вас тази сутрин, за да изведа Мередит на пикник.

— Пикник?! — Мередит погледна удивено.

— Искаш ли? — усмихна се Аугуста.

В изблик на гняв Клариса счупи едно перо и побледня.

— Страхувам се, че това е невъзможно. Графът държи строго да се изпълнява учебната програма.

— Какво казахте, госпожице Флеминг?... Между другото, трябва ми някой, който да ме разведе из околността. Графът в момента е зает, така че аз реших да помоля за това Мередит. Тази разходка ще ни отнеме доста време и затова помолих готвача да ни приготви нещо за хапване.

— Много добре, мадам. Мередит може да ви придружи. Но занаят ще ви моля да не нарушавате програмата. — Очите на Клариса блеснаха предупредително.

— Разбира се — отвърна Аугуста и погледна детето, която чакаше с безизразно изражение, каквото имаше понякога баща ѝ. — Ще тръгваме ли, Мередит?

— Да, мадам... Да, Аугуста.

— Тук е много красиво, моето момиче.

— Да, зная. — Мередит се разхождаше по алеята заедно с Аугуста.

Много трудно бе да се разбере за какво мисли детето. То беше учтиво като баща си, но не и общително. Аугуста започна да обсъжда времето, после книгата на Маньол, но не успя да го разговори.

— Преди живеех в една голяма къща в имението „Нортъмбърланд“ — започна да разказва Аугуста, като размахваше кошницата за пикник.

— Какво стана с къщата?

— Продадохме я след смъртта на родителите ми.

— Майка ти и баща ти са починали? — Мередит я погледна бързо.

— Да, загубих ги, когато бях на осемнайсет години. Много ми липсват.

— И на мен татко много ми липсва, когато, замине някъде. Беше ми много мъчно по време на войната. Сега съм така щастлива, че отново е тук.

— Да, представям си колко ти е липсвал.

— Надявам се, че ще си остане вече у дома.

— Сигурна съм.

— Когато тръгна за Лондон, той ми каза, че е много важно.

— Така ли?

— Клариса ми призна, че той непременно трябвало да се ожени, за да има наследник.

— Баща ти е човек с голямо чувство за отговорност.

— Леля Клариса ми каза, че татко, ще се ожени за жена, която ще прилича много на майка ми и ще бъде също тъй добродетелна.

— Трудна работа. Снощи видях портрета на майка ти. Тя действително е била много красива.

— Нали ти казах! Татко смята, че красотата не е най-важното. Най-ценното е добродетелта. Тя е по-скъпа дори от злато. Това е една от мислите на баща ми. Той пише много такива неща.

— Трябва да те разочаровам, но баща ти не е авторът на тази мъдрост.

— Той е много умен. И би написал много такива мисли, стига да поиска. Баща ми например решава и дешифрира и най-мъчните кръстословици и ребуси.

— Така ли?

— Когато бях по-малка, веднъж влязох в библиотеката и го видях надвесен над един труден ребус. Той ми каза, че е много важен, но и труден.

— Е, и какво беше това? Как беше заглавието?

— Не мога да си спомня. Беше много отдавна. Да, сетих се, говореше се нещо за мрежата на паяка.

— Мрежата на паяка?! Сигурна ли си?

— Да. Защо? — Мередит вдигна глава и я изгледа изпод дантелената сянка на шапката си. — Чувала ли си за такъв ребус?

— Не. Но брат ми веднъж ми даде едно стихотворение, озаглавено „Мрежата на Паяка“. Не мога да разбера текста, въпреки че обичам поезията. Брат ми никога не беше писал стихове.

Тя не спомена, че текстът бе написан с кръвта му. Това ѝ беше неприятно.

— Ти имаш брат?

— Да. Но той почина преди две години.

— О, много съжалявам. Надявам се, че е отишъл в рая като мама.

— Това зависи само от Бога. Не зная дали той би допуснал в рая един Нортъмбърланд-Болингър — промърмори Аугуста.

— Не вярваш ли, че брат ти е в рая?

— Да, разбира се, че е там. Мередит, аз понякога се шегувам, имам много особено чувство за хумор... Хайде, ела тук. Да видим какво са ни приготвили за обяд.

— Леля Клариса казва, че трябва да бъда внимателна и да не цапам роклята си. Истинските дами не правят това.

— Глупости. На твоята възраст постоянно си цапах роклите.

Те седнаха на една полянка край малко поточе.

— Ти вероятно имаш доста рокли? — попита Аугуста.

— Да, имам.

— Тогава, ако се случи нещо с тази, просто ще я хвърлим, а ти ще облечеш друга. Каква е ползата да имаш много рокли, ако не ги сменяш?

— Никога не съм мислила по този начин. Може би си права — каза Мередит и надникна в кошницата.

Аугуста ѝ се усмихна, взе покривката, изтърси я и я постла върху тревата.

— Ще трябва утре да викнем шивачката да ти ушие няколко рокли. Имаш нужда от нови дрехи.

— Така ли?

— Разбира се.

— Леля Клариса ми каза, че ще си износвам старите още шест или осем месеца.

— Това е невъзможно. Та ти ще пораснеш, ще се издължиш даже за една седмица:

— За седмица? — Мередит я погледна учудено. — Ти пак се шегуваш.

— Не, не се шегувам. Говоря сериозно.

— О, разкажи ми за брат си. Понякога искам да си имам и аз братче.

— Наистина ли? Да, братята са интересно нещо. — Аугуста заговори за добрите стари времена, за себе си и Ричард, а през това време Мередит похапваше сладко пай с месо, наденица, плодове и бисквити.

Двете, улисани в разговора, трепнаха, когато нечия сянка изникна над тях и чифт големи черни ботуши застанаха до бялата покривка.

— Обедът ще стигне ли за трима? — попита Хари.

— Татко! — извика детето и скочи. — Аугуста ме помоли да я разведа из имението.

— Чудесна идея. Никой не познава тези места по-добре от теб — усмихна се Хари.

— Искаш ли още пай с месо, татко? Готвачът е сложил няколко парчета в кошницата. Има и бисквити, и наденици.

— Недей да раздаваш храната, мила. Баща ти е неканен гост и ние имаме предимство — рече Аугуста.

— Много сте коравосърдечна, госпожо.

Пръстите на Мередит замръзнаха върху пая. Тя погледна Аугуста, после баща си.

— Но, татко, храната е много. Наистина. Искаш ли да ти дам моето парче?

— Не, мила. Ще взема от Аугуста. По-добре е да изям нейния дял.

— Но, татко!

— Хайде, стига. Баща ти се шегува с мен, а пък аз с него. Не се засягай, Мередит. Успокой се, има достатъчно храна.

— О! — Мередит погледна баща си и седна на покривката. После внимателно оправи роклята си, за да не се изцапа от тревата. —

Толкова се радвам, че дойде при нас, татко. Не е ли чудесно? Никога не съм била на пикник. Аугуста ми разказа, че те с брат си често са излизали заедно на пикник.

— Така ли? — Хари се излегна на хълбок и подпря глава с ръка, взе си парче пай и погледна Аугуста.

Графинята забеляза, че Хари бе облечен в спортен костюм без вратовръзка. Беше го виждала да ходи така само когато бяха насаме. При тази мисъл тя се изчерви и се залови с пая.

— Знаеш ли, нейният брат бил от рода Нортъмбърланд-Болингър, а те били известни като вироглави и буйни. Знаеш ли това, татко?

— Да, дочух и аз такова нещо. Не мога да повярвам, че са способни на твърде смели постъпки, дори извършени в полунощ. — Хари дъвчеше пая си и не отместваше очи от Аугуста.

— Аз съм чувала, че мъжете от рода Грейстоун са много смели. Повече отколкото някой може да предположи — отбеляза Аугуста. Червенината на лицето ѝ бе започнала да избледнява.

— Ами да. Понякога имаме възможност да се извяваме — усмихна се Хари и взе още едно парче пай.

Мередит не разбираше за какво говорят и продължаваше да бърбори.

— Братът на Аугуста бил изключително смел, а и добър ездач. Веднъж той спечелил конните надбягвания.

— Чудесно!

— Ще хапнеш ли плодове, Мередит? — попита Аугуста и тихо се изкашля.

После двете отидоха до поточето, пуснаха в него две лодки от дърво и седнаха да наблюдават коя ще стигне първа до другия бряг. Хари също се включи в играта. После те оставиха детето само край потока и седнаха отново на тревата.

— Как хубаво се забавлява! Нуждае се от повече разходки на открито — рече Хари, като се излегна.

— Щастлива съм да го чуя, милорд. Това изживяване не може да се замени с нищо друго, дори и с картата и глобуса. С ваше позволение бих искала да променя нещо в нейната учебна програма.

— Например?

— Ами... Ще добавя рисуване и четене на разкази и романи.

— Не! В никакъв случай! Забранил съм всякакви промени! Няма да позволя Мередит да се занимава с глупости.

— Но вие сам казахте, милорд, че Мередит се нуждае от развлечения.

— Казах, че би могла понякога да излиза навън.

— Много добре. Може да рисува и чете книги на открито.

— О, по дяволите, Аугуста!

— Тихо, милорд. Нали не искате Мередит да чува ругатни? Тя е достатъчно притеснена и развълнувана от новия ви брак.

— Напълнила си й главата с разкази за твоя безстрашен брат-авантюрист.

— Да, той обичаше приключенията и беше много смел.

— Хм — изсумтя иронично Хари.

— Хари?

— Да?

— Знаеш ли слуховете около смъртта на брат ми?

— Да, зная. Но ги смятам за маловажни и не ме интересуват.

— Това, което се говори за Ричард, е лъжа. Но действително до тялото му бяха намерени документи. И аз се чудя как бяха попаднали там.

— Аугуста, ти трябва да свикнеш с мисълта, че понякога не можем да си отговорим на доста въпроси.

— Да, зная. Но аз искам да докажа, че моят брат е невинен, и имам своя теория.

— И каква е тя?

— Мисля, че Ричард е разполагал с тези документи, защото е бил свързан с английското разузнаване.

— И заради тази идея ти искаше Лъвджой да разследва случая?

— Да. Не мислиш ли, че това е възможно?

— Не. Абсолютно съм сигурен — тихо каза Хари.

— Но защо? Откъде си толкова уверен?

— Ако Ричард е бил свързан с английското разузнаване, тогава той е трябвало да работи за мен.

— Какво искаш да кажеш? — попита напрегнато Аугуста.

— Това какъв съм бил, не интересува вече никого. Войната свърши и аз съм щастлив, че е така. Занимавах се със събиране на сведения, работех в разузнаването.

— Ти си бил шпионин?!

— Да, любов моя. Та не си ли виждала как действам?

— Ето къде си се научил да отваряш ключалки и сейфове и винаги да бъдеш там, където най-малко те очакват. Но това не е било за теб, Хари, не ти прилича. Не е твоето призвание.

— Никога не съм го приемал като призвание, а като дълг към родината. Понякога ми беше досадно, защото трябваше да прекъсвам интересните си изследвания. Бях лишен от възможността да наглеждам имението си.

— Сигурно е било много опасно.

— В някои случаи да. Аз отговарях за секретните сведения, имах на разположение цяла група хора. Освен това дешифрирах кодове и писма, написани с безцветно мастило.

— Безцветно мастило? Пишеш и не се вижда нищо върху листа?

— Хм... да.

— Чудесно! Колко интересно! И аз бих искала да имам безцветно мастило.

— Ще ти дам, но трябва да знаеш, че получателят трябва да има специален разтвор.

— С такова мастило можеш например да си водиш дневник. Ето защо, значи, си прекарал толкова време на континента.

— За жалост, да.

— А всички са мислели, че си заминал за Европа заради твоите исторически проучвания.

— Занимавах се и с това, докато бях в Италия и Гърция, но по-голямата част от времето си бях посветил в служба на английската корона. Сега, когато войната свърши, бих искал да посетя континента просто за развлечение. Искаш ли да заминем, Аугуста? Ще вземем и Мередит, разбира се. Пътуване с учебна цел. — Хари се протегна и взе от кошницата една праскова.

— Каж ми, коя от двете ще се нуждае повече от пътуване с учебна цел, а?

— На Мередит ще й бъде от полза. А от друга страна ти не би трябвало да напускаш спалнята, за да обогатиш още повече познанията си. Трябва да отбележа, че си добра ученичка.

— Какви неприлични неща говориш! Не се ли срамуваш?

— Не те разбрах, любима. Не знаех, че си толкова веща по въпросите на благоприличието. Прекланям се пред твоите познания.

— Млъкни! Ще изсипя кошницата върху главата ти.

— Както искате, мадам.

— Каж ми сега, защо си толкова сигурен, че брат ми не е бил въввлечен в дейността на секретните служби?

— Казах ти вече. Ако е бил в разузнаването, щял е да работи за мен. Аз бях шефът, при мен идваше цялата информация.

— Но по онова време са участвали много хора — и тук, и в чужбина — поклати недоверчиво глава Аугуста. Все още беше объркана и не можеше да си представи Хари в тази роля.

— Да, разбира се. По време на война шпионите са като мравки, пръснати около скъсан чувал с жито: Не можеш да направиш нищо без тях.

— Щом ги сравняваш с насекоми, може би Ричард е бил замесен в някаква нищожна дейност и ти не си знаел дори името му.

— Предположих такава възможност и затова направих някои допитвания.

— Допитвания?! Какви?

— Попитах някои мои стари приятели и колеги дали Ричард Болингър е бил официално ангажиран с разузнавателна дейност. Отговорът бе отрицателен.

— Мисля, че моята теория е правилна. — Аугуста сви коленете си и ги обви с ръце. Хари млъчеше. — Трябва да признаеш, че има малка вероятност Ричард да е бил замесен в тези работи. Може би той съвсем сам е попаднал на някаква следа и е искал да предаде това на властите. Не мислиш ли, че поне малко съм права?

Хари замълча. Дояде бавно прасковата си и отговори:

— Искаш да те излъжа ли, Аугуста?

— Не. Разбира се, че не. Искам да ми кажеш, че не си знаел.

— Добре, ще се съглася с това, имайки предвид, че нито един от нас не може да знае всичко. Има и доста неизяснени неща от войната. Всички действия в тила и на бойното поле първоначално са потопени в мъгла. И едва когато мъглата се вдигне, преброяваме оцелелите. Никой не знае какво е ставало в мъглата. Но мисля, че така е по-добре — човек да не се опитва да знае.

— Съветваш ме да не се занимавам повече с брат си?

— Аугуста, спомняй си Ричард такъв, какъвто го знаеш — буен, смел и безразсъден. Не се мъчи да навлизаш дълбоко в нещата. Той все пак е последният от рода Нортъмбърланд-Болингър.

— Грешите, господине.

— В какво?

— Брат ми не е последният Болингър. Аз съм след него.

— Ти имаш друго семейство. Сама го каза снощи, когато бяхме в картинната галерия. — Хари я погледна предупредително.

— Промених мнението си. Реших, че вашите предци не са толкова симпатични, колкото моите.

— Грешиш. Никой не счита роднините ми за симпатични. Но сега ти си новата графиня Грейстоун и те моля никога да не забравяш това.

11

Седмица по-късно Аугуста отиде в галерията, спря се и седна на едно канапе, точно под портрета на своята предшественица. Погледна нагоре към сериозното лице на бившата графиня Грейстоун и каза:

— Ще възстановя всички щети, които си причинила в този дом. Може да не съм идеалната жена, но зная как да обичам. Ти не си била никакъв пример. Загубила си много, докато си преследвала илюзиите си. Не съм глупачка като теб.

Аугуста се наведе и започна да чете писмото на Клаудия:

„Мила Аугуста,

Надявам се, че всичко около теб и твоя изключителен съпруг е добре. Много ми липсваш. Сезонът скоро ще свърши. Навсякъде, където и да отида, е пусто без теб. Както ти обещах, посещавам често «Помпея» и прекарвам чудесно с твоята приятелка лейди Арбътнот.

Трябва да ти призная, че тя е очарователна жена, вече не обръщам внимание на нейната чудатост и намирам, че тя е много приятна и страшно съжалявам, че е толкова болна. Икономът ѝ е малко побъркан. За нищо на света не бих наела такъв човек, всяка следваща моя визита той става все по-нахален. И се страхувам, че някой ден ще му се скарам. Струва ми се, че отнякъде го познавам, и това чувство ме преследва.

Трябва да ти призная, че «Помпея» ми харесва, но не мога да свикна с някои неща, например с книгата за облози. Знаеш ли, че има дори облози за твоя годеж? Запознах се с няколко млади дами, с които имаме еднакви виждания. Говорим много и за интересни неща.

Повтарям още веднъж, че страшно ми липсваш. Без теб навсякъде е пусто. Ти винаги си впечатлявала хората и

си намирала най-добрите партньори за танц. Без теб не е интересно. Добре че е Питър Шелдрейк, с него не скучая. Той е отличен танцьор, непрекъснато ме кани. Единственият му недостатък е, че е несериозен и постоянно ме дразни.

Бих искала да ти дойда на гости. Кога ще се върнеш в Лондон?“

С много любов: Клаудия

Аугуста дочете писмото и бавно го сгъна. Беше и приятно да получи новини от братовчедка си. Но още по-приятно ѝ беше, че Клаудия се нуждаеше от нея и че ѝ липсваше.

— Аугуста, Аугуста, къде си? — Мередит връхлетя върху нея, размахвайки голям лист хартия. — Току-що завърших една рисунка с акварели. Харесва ли ти? Леля Клариса каза да попитам за мнението ти, защото ти си настоявала да рисувам.

— Да. Аз държах много за това. — Аугуста погледна госпожица Флеминг, която съпровождаше малката.

— Господин графът ме информира за вашето желание. Макар че и двамата сме на противоположно мнение.

— Да, зная. Но рисуването доставя удоволствие.

— Всеки ученик трябва да се отнася сериозно към предмета, който изучава, а не да си създава удоволствия.

— Виждам, че Мередит е много прилежна в работата, която върши, дори и когато рисува. Защото рисунката е много хубава. — Аугуста се усмихна на детето, което стоеше между двете жени и гледаше ту едната, ту другата.

— Наистина ли? — попита неспокойно Мередит, докато графинята разглеждаше рисунката. Тя беше изпълнена в бледосиньо, зелено и жълто, а фонът беше златист.

— Това са дървета — обясни Мередит и посочи зелените и жълти петна. — Синьото е небето. На места не се вижда, защото боята започна да капе от четката.

— Прекрасни дървета! Много ми харесва и небето. Но какво е това златистото? Това е фонът, нали?

— Това е Грейстоун — рече гордо Мередит.

— Баща ти?

— Не, нашата къща.

— Да. Познах, но просто исках да те изпитам. Прекрасна творба, Мередит. И ако ми разрешиш, сега ще я окача на стената.

— Ще я окачиш на стената?! Къде? — Момиченцето я гледаше с ококорени очи.

— Ами тук, на стената в галерията. Може би тук, под портрета на майка ти.

— Мислиш ли, че татко ще разреши?

— Разбира се, сигурна съм.

— Лейди Грейстоун, мисля, че това е доста своеволна постъпка. Тази галерия е предназначена за семейни портрети, рисувани от известни художници. Мястото не е подходящо за излагане на учебни рисунки.

— Напротив. Мисля, че една такава рисунка ще освежи галерията. Видът ѝ е много строг.

— А ще я сложим ли в рамка? — Детското лице грейна.

— Да, разбира се. Всяка хубава картина се нуждае от рамка.

— Стига развлечения, млада госпожице. Бягай горе, ще дойда след няколко минути!

— Да, лельо Клариса. — Очите на Мередит преливаха от щастие. Тя се поклони и излезе бързо от галерията.

Изражението на Клариса стана злобно.

— Мадам, трябва да си поговорим за обучението на Мередит. Известно ми е, че графът ви е разрешил да вземате участие в него, но аз не съм съгласна да позволявате на Мередит волности. Вашият съпруг никога не би разрешил подобни неща на дъщеря си. Той не би искал неговото дете да се превърне в глупава млада дама, неспособна да проведе един нормален разговор.

— Да, госпожице Флеминг. Старая се да ви разбере.

— Мередит е свикнала да учи сериозни неща. И ви моля да не ги изменяте.

— Благодаря за забележката. Ако не беше вашето обучение и грижи, Мередит нямаше да има такива добри познания и аз дотук не бих променила нищо.

— Благодаря, мадам.

Аугуста бе живяла при богати роднини, затова знаеше как се чувства Клариса сега.

— Обещавам да не изменям програмата, но мисля, че детето се нуждае от малко разтоварване. Дори леля Прудънс съветва в книгите си да се разнообразява обучението с дейности като рисуване и излизане сред природата. Моята братовчедка Клаудия в момента пише книга и отделя цяла глава на извънкласното обучение на подрастващите момичета, като на първо място препоръчва рисуването.

Клариса премигна.

— Вашата братовчедка пише книга?

— Да. Защо? — Изведнъж Аугуста си даде сметка, че бе наблюдавала това изражение у Клаудия и у другите дами, посещаващи „Помпея“. Стана ѝ ясно, че Клариса пише книга.

— О, госпожице Флеминг, да не би да пишете книга?

Неочакваният въпрос накара Клариса мигом да се изчерви.

— Да. Работя над нещо такова. И имам много идеи. Но зная възможностите си — рече скромно тя.

— О, госпожице, не бъдете толкова скромна. Ние не познаваме възможностите си, докато не ги проверим докрай. Имате ли нещо написано?

— Да, някои неща — промърмори тя. — Мислех да ги дам на Грейстоун, но се страхувам, че той ще ги сметне за елементарни.

— Не искам да отричам ерудицията му, но моят съпруг пише за академична публика, а вие — за подрастващите. Това са различни нива.

— Да. Така е.

— Имам една идея. Когато свършите книгата си, донесете ми я. Ще я пратя лично на чичо Томас, а той от своя страна ще я предложи на някой издател.

— Ще покажете книгата ми на сър Томас Болингър? Съпругът на лейди Прудънс? Да я покажете на такъв специалист? Та това е невъзможно!

— Глупости. Разбира се, че е възможно. На чичо Томас ще му бъде приятно. Той изпращаше за публикация творбите на леля Прудънс.

— Така ли?

— О, да. — Аугуста се усмихна, като се сети за чичо си Томас. Той живееше в свой собствен свят, който нямаше нищо общо с реалния. Тя реши сама да напише препоръка до издателя и да накара сър Томас да я пусне по пощата.

— Много мило от Ваша страна, мадам. — Клариса изглеждаше зашеметена. — Аз съм почитателка на книгите на вашия чичо. Той е забележителен историк. Има добър стил на писане. Много жалко, че не пише учебници за деца.

— Не съм на същото мнение. Намирам написаното от него за много сухо и отегчително.

— Ах, как можете да говорите така! Той пише прекрасно и завладяващо. А само като си помисля, че ще преглежда ръкописа ми!

— Да, действително. Той пише доста отегчително. Един от големите му пропуски, е, че никога не е писал за жените в историята. Известните жени.

— Жени — известни личности?

— В миналото е имало много смели, и достойни жени, госпожице Флеминг. Знаменити кралици, амазонки, прочути римлянки и гъркини. Но също така и чудовища.

— Жени — чудовища?

— Помислете само за Медуза и Сирените. В древни времена жените са притежавали невероятна сила.

— Чудни неща. Колко интересни идеи! — каза бавно Клариса.

— Помислете си само: половината от историята на света е скрита за нас, защото господа историците отричат ролята на жената в човешката история.

— О, боже! Каква мисъл! Какво ново поле за проучване! Смятате ли, че сър Томас ще приеме тази идея?

— Моят чичо е мъж с широки разбирания, що се отнася до научните изследвания. Надявам се, че идеята ще му се стори интересна. Защо вие не му я подхвърлите? Преди това обаче направете някои проучвания.

— О, чудесно! — възкликна Клариса.

— Това ще ви отнеме доста време. Библиотеката на съпруга ми е на ваше разположение.

— Благодаря, мадам. Чудя се как може до този момент да не знаем нищо за нашите прапрабаби.

— Искате ли да се уговорим така: в понеделник и сряда аз ще занимавам Мередит с рисуване и четене, а през това време вие ще работите в библиотеката.

— Много съм ви благодарна, мадам. Много ви благодаря. Моля да ме извините, но трябва да се кача горе при Мередит. — Клариса опита да се съвземе.

Докато се изкачваше по стълбите, тъмнокафявата пола на гувернантката се развя някак другояче — тя стъпваше по-уверено и весело.

Аугуста я гледаше замислено и се усмихваше.

Това беше жената, от която се нуждаеше нейният чичо. Клариса щеше да го разбира, да споделя неговата интелектуална и професионална страст, а той щеше да я хареса, защото госпожица Флеминг напомняше много покойната му съпруга. Да, това трябваше да се обмисли.

Аугуста отново седна. След като препрочете писмото на Клаудия, реши, че е дошло време да влезе напълно в ролята на графиня Грейстоун.

Уреждането на балове и празненства беше едно от нещата, които жените от рода Нортъмбърланд-Болингър умееха най-добре. Аугуста реши, че като последна представителка на рода трябва да запази тази традиция. Ще даде прием тук, в имението. Това ще бъде събитие за рода Грейстоун.

Трябваше да се заеме с организирането му, за да забрави мисълта за Ричард, която след разговора с Хари не й даваше покой. Тя не можеше и не искаше да повярва, че брат й е предавал секретна информация на французите. Това изобщо беше недопустимо. Никой от техния род не би паднал толкова ниско. Особено нейният буен и смел Ричард.

Още по-трудно й бе да повярва, че Грейстоун е работил в разузнаването. Та той изобщо не приличате на такъв човек! Само дете разбиваше ключалки на сейфове и пристигаше там, където най-малко го очакваха. „Господи! Хари! Хари и шпионаж!“ — помисли удивено Аугуста. Много хора гледаха с неприязън на тази професия. Наричаха я мръсна и непочтена. А Хари беше морален, стриктен и образован, джентълмен. Но Аугуста си спомни и сцените в леглото — съпругът й беше действително неузнаваем човек. Тя го бе почувствала още при

първата им среща. „Може би наистина се е налагало Хари да бъде агент на разузнаването“ — тази мисъл още повече я притесняваше. Не можеше да си представи как той поема огромни рискове. За да престане да разсъждава за това, тя се зае да изготвя списъка на гостите.

След като реши кого да поканят, Аугуста се качи на горния етаж при съпруга си. Завари го в библиотеката да разглежда военни карти от времето на римското нашествие в Египет.

— Да, мила? — попита той, без да я погледне.

— Искам да дам прием тук, в „Грейстоун“. Хари, трябва ми твоето разрешение.

Той обърна поглед към нея.

— Прием? Тук, в „Грейстоун“? Къщата ми, пълна с хора?

— Ще поканим най-близките: чичо ми, братовчедка ми, няколко приятелки от „Помпея“, господин Шелдрейк. И, разбира се, някой, когото ти посочиш. Много бих искала Сали да бъде тук.

— Не разбирам нищо от това, Аугуста. Никога не съм организиран подобни неща.

— Не се притеснявай за това. Ще се погрижа за всичко. Майка ми ме е научила да посрещам гости. Един такъв прием ще даде възможност нашите гости да се позабавляват, а също така да бъдат поканени и нашите съседи.

— Мислиш ли, че това е необходимо?

— Повярвай ми, да. Това е моето поле на действие. Всеки човек има определена склонност към нещо. Моята е да уреждам приеми и да каня гости.

— Един е достатъчен. Не искам приемиите ни да станат навик. Това е загуба на пари и време, Аугуста.

— Да, господине. Така е наистина.

Независимо че знаеше какъв човек е Хари — загадъчен, тираничен и особняк — Аугуста преживя истински шок една седмица след разговора в библиотеката, защото събитието я свари неподготвена.

Този ден графинята пишеше нещо в спалнята си, когато на вратата се почука. Влезе една от прислужниците и каза, че графът е

наредил да се качи незабавно в библиотеката му.

— Незабавно ли? — учудено погледна Аугуста.

— Да, мадам. Каза, че е много спешно — рече разтревожено момичето.

— Господи, дано нещо лошо не се е случило. — Аугуста остави перото на писалището.

— О, не, мадам. Мисля, че не е нищо лошо. Мис Мередит беше при него, а после излезе и сега е горе в класната стая. Видях я, като прибрах чашите от чая.

— Добре, Нан. Кажи на графа, че ще отида.

— Да, мадам. — Нан се поклони и излезе.

Любопитна да узнае причината за това бързо повикване, Аугуста не се забави много. Преди да излезе от стаята, се спря пред огледалото. Беше облечена с кремава муселинена рокля, гарнирана около деколтето в зелено. На корсажа имаше панделки в същия цвят.

По вида на прислужницата ѝ стана ясно, че Хари не е в добро настроение. Затова извади от чекмеджето едно шалче и го омота около врата си, за да закрие малко голотата си. Хари ѝ беше заявил, че намира дрехите ѝ за скандални, и тя не искаше да го дразни. Аугуста въздъхна. Всяка жена трябваше да се съобразява с настроенията на съпруга си.

След сватбата им Хари отстъпи за много неща — например за учебната програма на Мередит. Усмихната, графиня Грейстоун се промъкна в библиотеката. Хари беше като буреносен облак. Никога не бе го виждала в такова състояние. В него имаше нещо хищническо, строго и същевременно тъжно, особено в израза на лицето му.

— Искали сте да говорите с мен, милорд.

— Да.

— Ако е във връзка с приема, трябва да ви уверя, че всичко е наред. Поканите са разпратени и вече започнах да получавам отговори по пощата. Намерила съм музиканти и съм инструктирала готвачите.

— Не давам и пет пари за вашия прием, мадам — сърдито отсече Хари. — Преди малко разговарях с дъщеря си...

— Да, господине?

— Тя ми каза, че в деня на пикника, когато сте разговаряли за вашия брат и сте изброявали неговите добродетели, вие сте споменали, че преди да умре, той ви е оставил нещо за спомен.

— Да, така е — прошепна Аугуста с пресъхнала уста.

— Той ви е оставил едно стихотворение, в което се разказва за паяка и неговата мрежа.

— Да, милорд. Това е малък стих. Нямам намерение да го показвам на Мередит, ако се притеснявате от това. Дори и да го бях показала, в това няма нищо лошо. Понякога децата харесват страховити неща, особено стихове.

— Не съм съвсем сигурен. Пазите ли го още?

— Да, разбира се.

— Дайте ми го веднага. Искам да го видя.

— Не ви разбирам, Грейстоун. Защо искате да видите стихотворението на брат ми? То никак не е хубаво. На места е дори глупаво, но го пазя, защото е написано с кръвта на брат ми. Преди да издъхне, той го тикна в ръцете ми и заръча да го пазя. Това бе неговото последно желание. Няма да го хвърля никога.

— Иди и донеси стихотворението, Аугуста!

— Защо искате да го видите? Да не би да подозирате нещо?

— Не мога да ти отговоря, преди да съм го видял. Веднага го донеси, Аугуста! Трябва да го прочета.

— Не съм убедена, че трябва да ви го дам, господине, докато не разбере защо настоявате толкова — каза тя и тръгна към вратата.

— Може би е отговор на много въпроси, които вълнуват и двамата ни.

— Може би въпроси, отнасящи се до шпионажа, господине?

— Напълно възможно... Не напълно... но е възможно — процеди през зъби Хари, като правеше пауза след всяка дума. — В случай, че брат ти е работил за французите.

— Той не би го направил.

— Аугуста, не мога да слушам повече твоите измислени теории. Съчиняваш ги само за да защитиш Ричард Болингър. До този момент нямах никакви забележки по този въпрос. Но това стихотворение променя всичко.

Аугуста се опомни.

— Няма да го покажа, докато не ми обещаеш, че след това няма да обвиняваш Ричард в измяна.

— Не давам и пет пари за неговата измяна или невинност. Имам лична причина, за да искам да го прочета.

— Но след това вие ще се опитате да представите Ричард за виновен.

Грейстоун стана и с две огромни крачки отиде при жена си.

— Веднага го донеси, Аугуста!

— Няма! Докато не ми дадете честната си дума, че ще мълчите за смъртта на брат ми.

— Ще запазя тайна относно неговата работа за французите. Ако изобщо е имало такова нещо.

— Не е достатъчно.

— По дяволите! Това е всичко, което мога да обещая.

— Ще ти го дам, ако обещаеш, че изобщо ще мълчиш и ще запазиш репутацията на Ричард чиста. Брат ми беше честен човек. И аз ще го защитавам до края на дните си.

— За бога, госпожо, направете това, което ви казах!

— Войната свърши, Грейстоун. Не можете да ме принудите. Стихотворението е лично мое. На никого няма да го дам. Най-малкото на вас, който искате да обвините Ричард в измяна.

— Мадам! Ще направите това, което казах. Заповядвам ви! Донесете стихотворението на брат си. И то сега!

— Никога. И ако настоявате да го вземете или приложите сила, аз ще го изгоря, макар че е написано с кръвта на любимия ми брат. — Аугуста се обърна рязко и напусна библиотеката.

След като затвори вратата, отвътре се чу трясък. Хари беше хвърлил нещо тежко и чупливо по стената. Вероятно някоя голяма стъклена чаша.

Зашеметен от това, че не се владее, Хари погледна яростно счупената чаша. Парчетата блестяха на слънцето като фалшивите рубини от огърлицата на Аугуста. Той не можеше да повярва, че тя го бе накарала да излезе от кожата си. Тази жена го беше омагьосала. Понякога я желаше диво, друг път го изпълваше с особено чувство на благодарност, когато я гледаше как се занимава с дъщеря му. Имаше мигове, когато го караше да се усмихва, а след това да изпада в ярост. А сега тя направо го докара до ръба на лудостта. Той я ревнуваше от Ричард Болингър — смелия, неудържимия, а може би и изменника Ричард. Човекът, който още живееше в сърцето ѝ не като любим мъж, но като неин любим брат, последен от рода Нортъмбърланд-Болингър.

Значи имаше в това сърце една част, запазена за Ричард. Тя не принадлежеше на Хари, бе заключена за другите и той не можеше да проникне там.

Аугуста щеше да запази завинаги представата си за величествената фигура на своя по-голям брат. И тя трябваше да брани неговата чест с цената на всичко.

„Да се продъниш в ада, проклето копеле! Ти още живееш в съзнанието на жена ми, но аз ще те изкореня оттам“ — изруга наум Хари и седна отново. Но веднага си спомни, че връзката му с Аугуста беше още крехка и ако тръгне срещу Ричард, тя без съмнение ще го намрази завинаги. Тя му го бе доказала току-що. „Копеле — помисли си Хари отново. — Но как ще се преборя с тебе, като си вече дух?“ Той се изтегна на стола и започна да обмисля ситуацията. Трябваше да признае, че от самото начало не постъпи правилно. Не беше нужно да вика Аугуста в библиотеката и да вдига такъв скандал, нито да ѝ заповядва. Истината бе, че когато Мередит съвсем случайно спомена за това, Хари бе завладян от амбицията да види стихотворението час по-скоро. Той убеждаваше Шелдрейк да забрави всичко, свързано с войната, да остави преживяния ужас зад гърба си. Сега обаче разбра, че беше невъзможно. Да забрави човека, наречен Паяка! Толкова хора

загинаха заради него. Много агенти рискуваха живота си, за да се доберат до следите му. Един от тях беше Питър Шелдрейк. Имаше доста неуспешни сражения именно заради този негодник. Грейстоун знаеше, че шпионинът е англичанин и този факт, го подлудяваше.

Хари имаше репутацията на хладнокръвен и логично мислещ разузнавач. Такъв трябваше да бъде всеки, който поемаше подобни трудни задачи и рискове. Ако за миг се поддадеше на чувствата си, веднага би се провалил.

В барутния дим на битките много неща останаха недоизяснени. Макар Хари да се бе заклел, че ще преодолява чувството за мъст, мисълта, че Паяка е някъде наблизо, бе предизвикателство.

Сега той може би беше попаднал на следа. Стихотворението на Ричард Болингър вероятно значеше нещо, водеше нанякъде, а може ми беше абсолютна глупост. Той трябваше да го види. Вече не можеше да мисли за нищо друго, освен за него. Но трябваше да бъде по-внимателен. Грешката беше само негова. Нямахше търпение да види стихотворението и беше сигурен, че Аугуста ще се подчини, ала удари на камък.

Ако сега отиде при нея и я застави насила да го даде, ще загуби любовта ѝ. Тя няма да му прости никога. От друга страна чувството ѝ за вяност към паметта на брат ѝ беше много силно изявено, по-силно, отколкото чувството за вяност към съпруга... Той удари с юмрук по писалището и скочи от стола. По пътя към Дорсет бе казал на Аугуста, че не държи толкова на любовта, колкото на верността ѝ. Верността беше по-важна от любовта и тя бе съгласна с това. Обеща, че ще бъде вярна. Закле се, че ще изпълнява съпружеските си задължения.

Той излезе от библиотеката и тръгна по коридора към спалнята на Аугуста.

Тя седеше на малкото диванче в стаята си и подсмърчаше в носната си кърпичка, поръбена с дантела. Когато вдигна поглед към вратата, очите ѝ се изпълниха със страх, ярост и сълзи. „Тези Нортъмбърланд-Болингър са ужасно чувствителни“ — помисли си Хари.

— Какво правиш тук, Грейстоун? Ако си дошъл да вземеш стихотворението със сила, това няма да стане, защото го скрих на тайно място.

— Искам да ви уверя, мадам, че ако поискам, винаги бих го намерил. Знаете много добре, че обичам да се ровя в разни загадки и в скривалища. — Той затвори вратата и застана пред нея, леко разкراчил крака, готов сякаш всеки момент да започне битката.

— Ще ме измъчвате ли, господине?

— Не. Не желая разпри помежду ни, любов моя.

Тя изглеждаше толкова нещастна, обидена и горда, че Хари започна да омеква.

— Наричате ме „любов моя“? Та нали вие не вярвате в любовта? Не си ли спомняте какво говорехте?

Хари застана до тоалетната масичка и замислено се загледа в стъклениците с пудра, крем и парфюм, в обкованите в сребро четки, гребени и други женски дреболии. Помисли си колко обича да влиза незабелязано тук, да спира до вратата, свързваща двете спални, и да наблюдава съпругата си, седнала пред огледалото, облечена в прозрачната си нощница, как реше кестенявите си къдрици и ги прибира под дантелената нощна шапчица. Всичко това му доставяше огромно удоволствие. Сега обаче той рискуваше да загуби Аугуста, ако не внимава в думите и поведението си. Хари се отмести от тоалетката и я погледна. Тя бе вперила в него разтревожените си очи.

— Не мисля, че сега е време да разговаряме за твоето отношение към любовта изобщо — кратко рече той.

— Наистина, милорд. А за какво ще говорим?

— За твоята лоялност.

Тя премигна и още повече се напрегна.

— Какво искате да кажете, Грейстоун?

— В деня на сватбата ти се закле, че ще изпълняваш всички съпружески задължения. Едно от тях е верността. Или забрави за това?

— Не, милорд. Но...

— А след това, точно в тази стая и пред този прозорец ти се закле още веднъж, че ще следваш своя съпружески дълг.

— Но това не е честно.

— Кое не е честно? Не искаш да ти напомням за обещанията и клетвите ти? Надявам се, че ще ги спазваш.

— Но случаят е съвсем друг. Не можеш да ме обвиниш в нарушение на моите задължения. Въпросът засяга брат ми. Не можеш ли да разбереш това?

— Разбирам, че си разкъсана между предаността към паметта на брат си и верността към твоя съпруг. Намираш се в много трудна ситуация и съжалявам, че самият аз я предизвиках. Това е моментна криза, Аугуста.

— О, Хари, по дяволите! — Тя сви юмруци и удари коленете си.

— Разбирам как се чувстваш. Имаш право. Още веднъж се извинявам, че по този начин поисках стихотворението на Ричард. Но това е много важно за мен.

— За мен също.

— Да, така е. Аз усетих, че за теб бе по-важно да запазиш честта на брат си, отколкото да останеш вярна на съпружеските си задължения — настояваше Хари.

— А вашите задължения и вярност към съпругата ви?

— Аз обещах да пазя пълно мълчание по отношение на брат ви. Това е всичко, което мога да направя.

— Дори ако това стихотворение разкрие, че той е бил предател?

— Няма значение. Човекът е мъртъв. Никой не би преследвал мъртвец. Законът няма да се занимава с него.

— Да, но какво ще стане с неговата чест и репутация? Те остават и след него.

— Признай, че се страхуваш да узнаеш истинското съдържание на стихотворението. Ти се боиш заради самата себе си. Защото си издигнала брат си на пиедестал и не искаш той да рухне.

— Защо това стихотворение е толкова важно за теб? — изгледа го Аугуста през рамо.

— През последните три-четири години, по време на войната съществуваше човек с прозвището Паяка, който работеше за французите. Но ние бяхме убедени, че е англичанин, защото неговата информация беше много точна. Той причини смъртта на много смели мъже и ако все още е жив, бих му отмъстил за всичко това.

— Ти ще отмъщаваш?

— Да.

— И ще разрушиш нашата брачна връзка?

— Не виждам защо трябва да бъде разрушена.

— Добре, господине. Но вие все пак сте жесток.

Хари почервеня от ярост.

— А какво ще кажете за вашето отношение и поведение към мен? Да не би то да не е жестоко? Как се чувствам аз, знаейки, че вие предпочитате да защитите честта на мъртвия си брат, отколкото да изпълните съпругеските си задължения.

— Изглежда, че между нас се отваря пропаст, господине. Каквото и да стане, аз никога няма да залича случилото се помежду ни.

— Има мост над тази пропаст, госпожо, но вие не искате да минете по него. Вие можете да останете завинаги от едната му страна — там, където е брат ви — смелият, дързък Ричард Болингър. А от другата страна съм аз — вашето бъдеще. Сега оставям решението във вашите ръце. Помислете ще минете ли по моста или не.

Без да дочака отговор, Хари се обърна и излезе.

От два дни в къщата цареше мълчалива и студена любезност. Най-тежко бе на Хари, защото той бе предизвикал това и сега усещаше, че топлината липсва навсякъде. Графът бе осъзнал колко много неща се бяха променили след идването на Аугуста в дома му. Прислугата, която стриктно, но монотонно изпълняваше задълженията си, сякаш бе станала друга. След появяването на новата господарка лицата на всички бяха весели и ведри. Той си спомни какво му бе казал Шелдрейк за отношението на Аугуста към прислугата на Сали.

Мередит беше прилежно и изпълнително дете, което се подчиняваше безропотно на баща си. Тя беше доста меланхолична, ала откакто Аугуста пристигна, започна да рисува картини, да излиза на разходки и да развява весело рокличките си, върху които вече пъстрееха панделки и дантели. Детето отведнъж се оживи, стана по-весело. То с ентузиазъм се вживяваше в романите, които Аугуста му четеше на глас. Дори и Клариса, иначе стриктна жена, изпълняваща блестящо задълженията си на гувернантка, се измени напълно. Тя изцяло се подчини на Аугуста. В очите ѝ се появи непознато досега въодушевление. Някой би помислил, че е влюбена. Имаше и още нещо, за което Хари вътрешно се досещаше, но не беше напълно сигурен: предполагаше, че Клариса работи над нещо. Издаваше я поведението ѝ. Никога досега не бе напускала тъй бързо столовата, веднага след вечеря, за да се затвори с часове в спалнята си. Грейстоун знаеше, че Клариса не би могла да се влюби, той добре познаваше характера ѝ, но

беше любопитен да разбере причината за необичайния блясък в очите ѝ. Може би това също се дължеше на Аугуста.

След скандала със съпругата си графът забеляза, че беше изчезнала топлата приятелска атмосфера, прислугата се държеше студено и официално, сякаш всички тайно се бяха наговорили. Те водеха тиха война и бяха на страната на новата си господарка.

Той смяташе, че всички тук му се подчиняват, дори и Клариса, но нещата се бяха променили. Хари добре осъзна това, но най-добре го знаеше Аугуста.

Беше му абсолютно ясно и друго — съпругата му беше вярна на спомените си и рода си.

Той прекара две нощи в леглото, надявайки се, че Аугуста ще отвори междинната врата, но остана излъган. Като си помисли само, че и тази нощ може да остане сам, той реши да оправи отношенията си по някакъв начин.

Хари отвори тихо вратата и влезе в класната стая.

— Добро утро, господине. Не ви очаквах тази сутрин — вдигна поглед Клариса.

Хари се направи, че не забелязва студенината в гласа ѝ.

— Идвах насам и реших да посетя часа по рисуване на дъщеря ми. Как вървят уроците?

— Добре. Днес започна да рисува малко по-рано. Очаква всеки момент графинята. Тя се занимава с обучението по рисуване.

Мередит вдигна глава от рисунката. За миг очите ѝ просветнаха, но после бързо помръкнаха и тя сведе поглед.

— Продължавай, Мередит. Исках само да погледам малко.

— Да, татко.

Тя потопи четката в черната боя и нарисова върху листа нещо като облак. За първи път използваше този цвят в картините си. Всичките ѝ рисунки, закачени в галерията, бяха пълни с жизнерадостни, светли тонове.

— Това „Грейстоун“ през нощта ли е? — попита Хари.

— Да, татко.

— Не е ли доста тъмна?

— Да. Аугуста каза, че картините отразяват нашето настроение.

— И днес ти имаш желание да рисуваш в черно, макар че навън е слънчево?

— Да, татко.

Хари стисна устни. Разбра, че Мередит също беше разстроена от мълчаливата война между него и съпругата му. „Всичко това е заради Аугуста“ — помисли си той.

— Искаш ли да използваме хубавото време, да оседлая твоето пони и да отидем на езда? И ще яздим до поточето.

Мередит го погледна. В очите ѝ се четеше недоверие.

— А може ли и Аугуста да дойде с нас?

— Ще я попитаме — отвърна той. Сигурен беше, че тя любезно ще откаже. През последните дни се появяваше само за обяд и вечеря. — Може би тя ще има други планове — добави Хари.

— Нямам нищо против. Ще ми бъде приятно да пояздя с вас до поточето — отговори Аугуста, която точно в този момент влизаше в класната стая.

— Ще бъде забавно. Веднага отивам да се преоблека за езда — извика детето щастливо. — Лельо Клариса, ще ме извините ли?

— Да, разбира се, Мередит.

— Ако разрешите, милорд, аз също трябва да се преоблека. Мередит и аз ще ви чакаме долу. — Аугуста извърна глава и учтиво се поклони.

„Какво ли означава това, за бога?“ — помисли си Грейстоун.

— Надявам се, че ще прекарате добре, господине — каза госпожица Флеминг.

— Да. И аз, Клариса. Благодаря ти — отговори Хари и се запита: „Какво ли пак е намислила?“.

Половин час по-късно той все още не можеше да намери отговор на въпроса си. Мередит беше весела, по детски изпълнена с въодушевление. Изглеждаше хубава в костюма си за езда, който беше като този на Аугуста. Малка шапчица с перо украсяваше русата ѝ главица. Тя яздеше отпред, като непрекъснато подканяше сивото си пони.

Хари погледна жена си, която яздеше редом с него по алеята.

— Радвам се, че дойдохте с нас, мадам — каза той.

Графинята седеше грациозно върху седлото си, с ръце върху юздите.

— За вашата дъщеря е здравословно да подиша чист въздух. През последните няколко дни атмосферата в къщата ни не е много приятна, нали?

— Да. Милорд, вие сигурно сте учуден защо приех поканата за езда.

— Да, мадам. Много се радвам, че дойдохте с нас, но действително съм озадачен.

— Реших да ви дам стихотворението на брат си.

Хари си отдъхна. Искаше му се да протегне ръце, да я свали от коня и да я прегърне, но се въздържа.

— Благодаря ти, Аугуста. Мога ли да те попитам защо промени решението си? — Той напрегнато чакаше отговора.

— Мислих дълго и разбрах, че нямам друг избор. Вие изтъкнахте брачните ми задължения. И аз смятам за необходимо, като Ваша съпруга, да ви се подчиня.

— Да. Аз обаче съжалявам, че го правите единствено по задължение.

— А по какви други причини трябва да го направя, сър?

— Би трябвало да бъде от доверие към мен.

— Да. Точно така. Имам честната ви дума, че няма да изложите моя брат публично, и ви вярвам.

— Трябваша ви три дни и две нощи, за да го решите и да ми повярвате, мадам. — Грейстоун не можа да прикрие раздражението си.

— Не, Хари. Аз ти вярвам. Вярвам ти изцяло. Ако искаш да знаеш, ти си достоен мъж. Честен и почтен. Всеки знае това. — После му прошепна тихо: — Страхувам се, милорд.

— От какво се уплаши? От това, че ще научиш нещо лошо за брат си? — Той говореше тихо, не искаше Мередит да чуе разговора им.

— Не е точно така. Сигурна съм в невинността му. Но се уплаших какво ще си помислиш за мен, ако след като прочетеш стихотворението, се окаже, че брат ми е бил замесен в някаква афера.

— Боже мой, Аугуста! Какво бих си помислил? Това няма значение.

— Аз също съм Нортъмбърланд-Болингър. Ако един от нас е способен да бъде предател, то и цялото семейство би трябвало да бъде такова.

— Ти мислиш, че ще те обвиня в това?

— Вие ме смятате за лекомислена. Много ви моля, не мислете така и за семейството ми. Ние с вас сме свързани за цял живот, доста труден и дълъг път имаме да извървим заедно. Затова не искам да мислите, че всички от моя род са хора без достойнство и чест.

— За бога, мадам, не съм мислил такова нещо. Вие имате достойнство и чест, но не и мозък.

— Хари!

Той я свали от коня и я притегли към своя, качи я до себе си и започна да я целува. Кобилата ѝ избяга встрани, роклята ѝ се развя над седлото на Хари.

— Хари, конят ми! Шапката ми!

— Татко! Татко, какво правиш с Аугуста? — викаше разтревожено Мередит.

— Целувам майка ти. Я иди и се погрижи за нейната кобила. Избяга нанякъде.

— Не се тревожи за кобилата, татко. Ще я хвана.

Хари въобще не мислеше за кобилата, която се мотаяше до една туфа с избуяла трева. Завладян бе единствено от желание да вкара Аугуста в леглото.

— Хари, моля те. Пусни ме веднага на земята. Какво ще си помисли Мередит?

— Кога пък стана толкова морална, мадам?

— Откакто имам голяма дъщеря — отвърна Аугуста и двамата избухнаха в смях.

Късно вечерта Хари отвори вратата на спалнята и свари съпругата си пред тоалетната масичка. Прислужницата току-що бе оправила леглото ѝ.

— Готова съм, Бетси. Можеш да си вървиш.

Аугуста вдигна очи и в огледалото видя Грейстоун.

— Да, мадам. Лека нощ, господине. — Бетси направи реверанс и затвори вратата след себе си.

Аугуста се изправи. Халатът ѝ се разтвори и Хари видя, че бе облечена в прозрачна муселинена нощница, през която се виждаха гърдите ѝ. Той погледна по-надолу към тъмното хълмче, украсило като

корона сгъвката между бедрата ѝ. Почувствува как в него се надига възбудата.

— Идваш за стихотворението, нали? — попита жена му.

— То може да почака. Идвам за теб, Аугуста.

13

Аугуста стана от леглото. Тялото ѝ бе още топло и натежало от страстната любов на Хари. Тя запали свещ и я отнесе до тоалетната масичка. Графът се размърда:

— Аугуста? Какво правиш?

— Търся стихотворението на Ричард.

Тя отвори кутията, в която бяха огърлицата и един прегънат лист хартия.

— Почакай до утре сутринта — каза Хари, надигна се и подпря с ръка главата си.

— Не, искам всичко да приключи сега, в този миг. — Тя му подаде листа. — Ето, чети!

Той пое хартията от ръката ѝ и сбърчи вежди.

— Сега не мога да кажа нищо. Трябва да поработя над него.

— Казах ти, че са глупости. Чисти измислици. Когато умираше, Ричард ме помоли да взема листа и да го запазя. Писал го е в агонията си. Може би е халюцинирал.

Хари погледна Аугуста. Тя тутакси млъкна, въздъхна, седна на ръба на леглото и се вторачи в кафявите петна върху листа. Знаеше думите наизуст:

*„Мрежата на Паяка
Ето ги — мъжете смели и млади,
играт върху бляскавата мрежа.
Виждат как светят техните саби,
срещат се тайно в стаята три.
Там пият чай, а после докладват
на своя господар, принасят му вечеря.
И той яде, отрупан цял в коприна,
и пие млада мъжка кръв.
Това е неговото време —*

*от девет до три през нощта.
Паяка реди картите така:
раздава, играе. И винаги печели той.
Преброй до три. До двадесет преброй.
Преброй до три. И виж му блясъка сега.“*

Аугуста чакаше нетърпеливо, докато Хари препрочете стихотворението. Когато свърши, той я погледна замислено, напрегнато и студено.

— Показвала ли си го досега на някой друг?

— Няколко дни след смъртта на Ричард у чичо Томас дойде някакъв мъж. Той помоли да му покажа всичко, намерено до тялото на брат ми. Видя и стиха.

— И какво каза?

— Че това са глупости. Не прояви никакъв интерес. Важни за него бяха само документите. Тогава той започна да намеква, че Ричард е продавал информация на французите. Заедно с чичо Томас се разбраха да мълчат по този въпрос.

— Спомняш ли си името на мъжа?

— Краули. Мисля, че така се казваше.

— Краули? Да, разбира се. Този тъпак! Не се учудвам, че не е проявил никакъв интерес.

— Защо говориш така?

— Краули беше голям глупак.

— Беше? Защо беше?

— Той умря преди година. Беше голям идиот, нагърби се с непосилна за него задача, която му костваше живота.

Аугуста седна на кревата и подпря глава върху коленете си.

— Мислиш ли, че стихотворението е някакъв код? — тихо рече тя.

— Да. Така предполагам. Трябва да го проуча много сериозно. — Хари грижливо сгъна листа.

— Ако е закодирано известие, значи Ричард е трябвало да го предаде на англичаните, а не на французите — продължи Аугуста.

— Това няма значение. Не ме интересува изобщо какво е правил брат ти преди две години. Аз никога няма да съдя теб заради неговите

постъпки. Повярвай ми, моля те.

— Вярвам ти. — Тя поклати бавно глава. Наистина му вярваше.

— Студено ти е. Ела и се завий! — Той изгаси светлината и я прегърна.

Сгушена в него, Аугуста усещаше как Хари лежи буден. И тя дълго не можа да заспи — мислеше за стихотворението и за брат си. Призори съпругът ѝ се измъкна тихо от леглото. Аугуста погледна през прозореца. Съмваше се.

На сутринта Хари закуси набързо и изчезна в библиотеката, без да продума нито на Мередит, нито на жена си. Беше изцяло погълнат от мислите около разучаването на стихотворението. Но никой не му обърна внимание — бяха свикнали с тези му състояния.

— Татко много се променя, когато има работа. Не че се сърди на някой — обясни Мередит на Аугуста. Сивите ѝ очи гледаха тревожно.

— Разбирам, ще го имам предвид.

— Гостите ще пристигнат след три дни, нали? — попита детето с въодушевление.

— Да. Госпожица Оплей ще дойде днес следобед да направи проба на новата ти рокля. Напомни на леля си, че трябва да съкрати часовете — и трите трябва да се видим с шивачката.

— Ще ѝ кажа, Аугуста. — Момиченцето стана и тръгна към класната стая.

Графинята допи кафето си сама в столовата. Прочете няколко писма и вестниците, дошли със сутрешната поща. После извика икономата и решиха, че за приема трябва да се наемат допълнителни хора, за да помагат в кухнята и в сервирането.

Цяла сутрин тя непрекъснато поглеждаше към библиотеката, но вратата не се отваряше. Аугуста не преставаше да мисли за истинското съдържание на това глуповато на вид стихотворение. Най-сетне не издържа и поръча да оседлят кобилата ѝ.

— Изглежда ще вали, мадам — каза икономът.

— Така е, но, не се тревожи, Стипълс. Малко дъжд няма да ми навреди.

— Ако искате, ще изпратя с вас човек — един от кочияшите, — за да ви пази и да ви прави компания. — Лицето на Стипълс беше

тревожно.

— Не, не искам. Не се безпокойте, тук е село, не сме в града.

— Графът би настоял да имате охрана. Но както искате, мадам.

— Стипълс кимна с глава.

Аугуста въздъхна, излезе и яхна кобилата си. Тя язди около час под мрачното небе и постепенно започна да се успокоява. Вдигна лице срещу вятъра и усети първите капки дъжд и приближаващата буря. Беше много късно да се връща обратно. Поогледа се и в далечината различи малка къщурка. Насочи се натам. За щастие къщата беше безлюдна.

Аугуста завърза кобилата си под навеса. Влезе в единствената стая и остави вратата отворена, за да може да наблюдава дъжда и пейзажа.

Не бяха минали и двадесет минути, когато в далечината се появи ездач. Той се носеше в галоп към нея, подковите на коня проблясваха в дъжда. Светкавица проряза хоризонта, след това се чу далечен гръм. Вече близо до къщата конят се подплаши, изцвили, но спря пред вратата.

От гърба му скочи Хари. По пелерината и шапката му се стичаше вода на малки ручейчета.

— Аугуста, какво правиш тук? Имаш ум колкото едно дете. Къде е конят ти?

Конят на Грейстоун се изправи на задните си крака, уплашен от поредната светкавица.

— Кобилата ми е отзад, под навеса.

— Ще се погрижа за коня си и ще дойда при теб. Затвори вратата, ще се намокриш до кости.

— Да, Хари.

След няколко минути вратата шумно се отвори и графът застана на прага. Той влезе и започна да отърсва водата от ботушите си върху пръстения под. В ръцете си носеше подпалки, намерени вероятно под навеса. Постави ги пред огнището и свали връхните си дрехи, от които се стичаше вода.

— Вярвам, че имаш извинение за тази глупост.

— Исках да поюздя — рече Аугуста, тръсна рамене и кръстоса ръце на гърдите си. Стаята ѝ се видя още по-малка.

— В такова време? Защо не взе човек със себе си? — Хари свали ръкавиците си.

— Не се нуждая от никого. Как ме намерихте, милорд?

— Стипълс забелязал в коя посока си тръгнала. Беше ми трудно да те следвам, но няколко мои арендатори ми казаха, че са те видели да препускаш към тази къщурка. Това е единствената празна постройка тук.

— Колко си логичен. Както виждаш, аз съм напълно невредима.

— Не се сърдя за това, мадам. Ако не мислите за себе си, помислете за дъщеря ми.

Хари клекна пред огнището и се залови да пали огъня.

— Мередит се е разтревожила? — Лицето на Аугуста се озари от усмивка.

— Мередит не знае, че си излязла на езда. Тя е в класната си стая.

— О! — Усмивката ѝ бавно се стопи.

— Но какъв пример ще дадеш на дъщеря ми?

— Нали тя не знае, че ме няма. Не виждам къде е проблемът.

— Това беше просто шанс.

— Да, разбирам какво искаш да кажеш. Давам наистина лош пример. Но аз искам да ви предупредя, че в бъдеще вие трябва да свикнете с това. Аз съм преди всичко Нортъмбърланд-Болингър!

Хари рязко се изправи и пристъпи към нея със свирепо изражение. Тя потрепери и отстъпи крачка назад.

— Проклетата да си, Аугуста! Престани да използваш репутацията на твоето семейство като извинение за глупавото си поведение! Престани, разбра ли!

Отново я побиха тръпки. Той беше ядосан, направо бесен, и най-вече за това, че тя бе излязла на езда в бурята.

— Да, милорд. Ще престана. Разбрах.

— Ти се държиш така, сякаш си последният Болингър, които се е изправил върху укрепленията на замъка и се сражава с врага. Аз не съм твой враг, Аугуста. — Той прокара нервно пръсти през мократа си коса.

— Така ли ще ме поучавате до края на живота ми, Грейстоун? Няма да ми бъде никак лесно.

— Надявам се, че до края на живота си все пак ще се научиш да се контролираш.

— Колко убедително! Съжалявам, че те накарах да препускаш след мен в дъжда.

— И аз съжалявам.

— Хайде, Хари, кажи ми най-важното! Откри ли нещо в стихотворението на Ричард? Това е причината, за да изляза с коня тази сутрин. Бях в ужасно настроение.

— Нямало е защо. Вчера с теб се разбрахме, че ти не си отговорна за деянията на брат си.

Аугуста се вцепени. Очакваше Хари да ѝ съобщи нещо лошо. „Не, Ричард, ти не си предател. Не вярвам в това“ — повтаряше си тя наум.

— Бихте ли ми казали нещо по този въпрос? — помоли после гласно Аугуста.

— Изглежда, че е известие до някого. От думите става ясно, че Паяка е бил член на клуба „Сабя“.

— Доколкото си спомням, не съм чувала Ричард да е бил член на такъв клуб.

— Това е доста интересна история. Имаше навремето един малък мъжки клуб, където ходеха предимно военни. Бяха все млади хора. Той се намирал на улица „Сейнт Джеймс“. Не просъществува дълго, изгоря. Да... това беше преди две години, доколкото си спомням. Зданието изгоря напълно и клубът не се възстанови.

— Ричард дори не е споменавал за такъв клуб.

— Брат ти вероятно не е бил негов член, но по някакъв начин е открил, че Паяка е членувал в него. За жалост той не споменава кой е този човек.

— Но ако имаш списъка на членовете, може би ще откриеш кой е Паяка.

— Да, и аз мисля така. Много си умна.

— Можеш да ме вземеш на работа при теб.

— И дума да не става. В такъв случай изобщо не бих могъл да заспя. Ти ще ме държиш денонощно нащрек.

— Какво ще правиш сега?

— Ще започна разследване. Естествено, никой не бива да знае. Ще трябва да намерим управителя, може би той все още има списъка

на членуващите в клуба.

— Решен си да намериш Паяка?

— Да.

Аугуста усети студенината в гласа му.

— Сега, след като прочете стихотворението на Ричард, не мислиш вече, че той е предател, нали?

— Случаят не е приключил и не мога да ти дам конкретен отговор. Единственото, което засега мога да кажа, е, че брат ти е искал да даде информация на нашите служби.

— Да, но си много сигурен.

— Не съм.

— Както винаги си много честен. Добре, ще запазя своето собствено мнение.

— Разбира се, това си е твое право. Вярвай, че брат ти е невинен. Това вече не интересува никого.

— Мен обаче ме интересува. Аз ще продължавам да го смятам за невинен. И ако той беше жив, а аз бях на негово място, той щеше да постъпи точно като мен. Ние, хората от моя род, сме привързани един към друг. И аз никога няма да забравя семейството си.

— Сега имаш ново семейство, Аугуста.

— Така ли? Мисля, че нямам, милорд. Имам дъщеря, която не ме нарича мамо, защото не съм толкова красива, колкото майка ѝ. Имам съпруг, който не смее да рискува да се влюби в мен и да ме обича, защото се е разочаровал от жената преди мен.

— За бога, какво говориш? Мередит е още дете и те познава от няколко седмици. Дай ѝ време.

— А ти? Колко време ще искаш ти, за да провериш чувствата ми? Та ти непрекъснато ме осъждаш, следиш и порицаваш.

Хари застана зад нея, сложи ръка на рамото ѝ и я обърна към себе си. Тя го погледна в лицето.

— Но какво искаш от мен, Аугуста?

— Искам да имам нормално семейство. Искам да ме обичат и да ми вярват. — Тя се разхлипа и сълзите започнаха да се стичат по бузите ѝ.

Хари я прегърна.

— Моля те, не плачи. Всичко ще бъде наред, ще видиш. Ти просто си много притеснена. Между нас нищо не се е променило и

няма да се промени. Обещавам ти.

— Да, милорд.

— Искам само да те помоля никога повече да не съпоставяш своя род с новото си семейство. Зная, че хората от моята фамилия са постудени и сухи по темперамент, но това не означава, че не те обичам и че Мередит не те възприема като майка.

— Добре, разбира се, така е. Извини ме, моля те. Днес съм много разстроена. Това е може би и от времето.

Хари се усмихна и ѝ подаде носната си кърпа.

— Хайде, ела до огъня и се стопли. Разкажи ми какво си намислила за приема.

— Колко сте хитър, милорд. Това е тема, която би разведрила всяка лекомислена жена.

— Аугуста!

— Извинете, милорд, исках да ви подразня. Но не е честно от моя страна. Все пак вие искате да ме успокоите.

Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Нека ви разкажа за менюто...

Хари се усмихна. Отдавна в дома му не бе се случвало такова събитие.

Гостите започнаха да пристигат един след друг. Аугуста бе поела ролята си на домакиня. Разпореждаше се навсякъде — в кухнята, в спалнята, из двора. Мередит неотлъчно я следваше навсякъде.

— Всичко това било много сложно. Имам предвид организацията на приема.

— О, да. Майка ми ме е учила. Всички от нашия род обичаха приемите, баловете, изобщо забавленията.

— Татко изобщо не обича такива неща.

— Ще свикне — отсече Аугуста.

Следобед тя стоеше заедно с икономката, госпожа Гибънс, на стъпалата пред къщи, когато по алеята се зададе елегантен зелен кабриолет, теглен от два сиви коня.

— Госпожа Гибънс, моля ви, настанете господин Шелдрейк в жълтата стая.

— Но тя е точно до стаята на Клаудия Болингър.

— Точно така — усмихна се Аугуста.

Шелдрейк спря. Подаде юздите на един прислужник и тръгна по стълбите към тях.

— Колко мило от ваша страна, че дойдохте, господин Шелдрейк. Надявам се, че няма да се отегчите тук, на село. От няколко дни насам господин графът ми напомня, че селските празненства не били по вкуса ви — посрещна го Аугуста.

— Мадам, уверявам ви, че няма да скучая, щом вашата братовчедка Клаудия е тук.

— Тя пристигна преди половин час с баща си, сър Томас. Сега е горе и си почива.

Аугуста се усмихна и се наведе към Мередит.

— Познавате ли дъщерята на Грейстоун?

— Виждал съм я един-два пъти. Но съм забравил колко е красива.

— Благодаря. Двуколката ви е прекрасна, господин Шелдрейк — поклони се Мередит.

— Това е моята гордост. С нея взех първо място в надбягванията миналата седмица.

— Ще ме повозите ли? — попита детето.

— О, да, разбира се. С удоволствие. Ще ви повозя и двете.

— Трябва първо да искаме разрешение от моя съпруг. Той намира, че спортните двуколки са доста опасни.

— Щом сте с мен, опасност няма. Ще карам бавно.

— Какъв е смисълът да се качиш на двуколка и да се движиш бавно? Това е глупаво — засмя се Аугуста.

— Не го казвайте високо. Господин Грейстоун ще чуе и ще забрани на лейди Мередит и на вас да се разхождате с мен.

— А вашата спортна двуколка наистина ли е опасна? — обади се Мередит.

— Ако се управлява безразсъдно — да. Страхувате ли се, малка госпожице, да се качите?

— Не, въобще не се боя. Стига само татко да е съгласен.

— Имам предложение, Мередит. Просто няма да казваме на баща — ти колко е бърза тази количка — засмя се Шелдрейк.

— Много добре. Но ако татко настоява, ще му кажа цялата истина. Той не обича да го лъжат.

— Да, разбира се. Ако паднем в някоя кална канавка, вината ще бъде само моя.

— О! Какво е това? Каква е тази конспирация? — провикна се Хари, който идваше към тях. — Драги Шелдрейк, сега госпожа Гибънс ще ти покаже стаята. Щом се настаниш, веднага ела при мен в библиотеката. Искам да ти покажа нещо.

— Да, разбира се. — Питър хвърли поглед към Аугуста, усмихна се и последва икономката.

— Татко, мога ли да се повозя на двуколката на Шелдрейк? — попита Мередит и погледна баща си.

— Надявам се, че Питър ще внимава със скоростта, след като ще му поверя най-скъпите си същества.

— Ето че всичко се уреди така, както искахме — усмихна се щастливо Аугуста, стоплена от думите на Хари.

— Татко, ще ми купиш ли такава двуколка?

— Не ставай смешна. Да хвърля толкова пари за подобно нещо. Ще ме разорите напълно. Доста се охарчих за подменянето на гардеробите ви.

— О, съжалявам, татко — каза притеснено Мередит, като оглеждаше роклята си, по която се развяваха розови панделки. — Не предполагам, че си изхарчил толкова пари за моите дрехи.

— Мередит, баща ти те дразни. Ние тепърва започваме да го разоряваме. Надявам се, че харесва новите ни тоалети — успокои я Аугуста.

— Да, много. Доста са скъпички — каза галантно той.

— Каква прекрасна двуколка — рече Мередит, хвана ръката на Аугуста и я стисна.

— Да, хубава е — отвърна тя и на свой ред стисна нейната.

— Усещам, че дори у дъщеря ми се развива вкус към авантюри — каза тихо Хари, поглеждайки Аугуста.

— Трябва да отбележа, че ти явно оцеляваш. Съпругеският живот ти се отразява много добре. — Питър взе гарафата и си сипа вино.

Двамата седяха в библиотеката.

— Благодаря ти, Шелдрейк. Наистина, не всеки би оцелял, ако е женен например за Аугуста.

— Това означава, че си доста издръжлив. Но аз забелязвам също и промяна в характера и темперамента ти. Питам се дали някога си се занимавал с празненства или приеми.

Хари направи гримаса и отпи вино от чашата си.

— Наистина. Но това се харесва на Аугуста.

— Значи ти обичаш да я глезиш, а? Учудващо! Никога не си глезил никого — усмихна се подигравателно Питър. — Казвах ли ти, че тя ще бъде добра съпруга, Грейстоун?

— Да. А сега ми разкажи как вървят работите с другата госпожица Болингър.

— Успях да ѝ направя впечатление. Разбира се, с много усилия. Шръгс ми помогна много, той например знае всички нейни вкусове и желания. Няма да повярваш какви книги съм прочел, за да мога да разговарям с нея, докато танцуваме. Прочетох например и една от твоите книги.

— О, поласкан съм. Като говореше за Шръгс, как е Сали?

Лицето на Питър тутакси помръкна.

— Тя все повече и повече отслабва физически. Няма да я бъде дълго. Единственото нещо, което я поддържа, е растящият ѝ интерес към произхода на Лъвджой. Събира информация за теб.

— Миналата седмица ми изпрати писмо, че е събрала много малко неща — каза Хари.

— Между другото този човек има безупречно минало. Той е последният от рода си, има имение в Норфолк. Изглежда е доста богат. Няма много роднини. Инвестирал е пари в минното дело. Има отлично

военно досие. Добър картоиграч, популярен сред жените, няма близки приятели.

Хари гледаше виното в чашата си.

— Да, ето още един бивш войник, който се развлича с невинни млади дами — промърмори той.

— Мислиш ли, че се занимава с предизвикателства? Някои мъже се развличат, като се дуелират например — отговори му Питър.

— Не зная, възможно е. Неговата цел по-скоро беше да ми попречи да се оженя за Аугуста, отколкото да ме предизвика на дуел. Той искаше просто да я дискредитира в моите очи.

— А може би той я е искал за себе си.

— Сали ми каза, че той не обръщал никакво внимание на Аугуста до обявяването на годеща ми с нея.

— Ти май спомена, че някои мъже се забавляват, като предизвикват други на дуел — припомни му Питър.

— Много добре, Шелдрейк. Благодаря ти за информацията. Сега обаче имам за теб по-интересна задача.

— Каква? Пак ли се отнася за този негодник?

— Може би той е бил член на „Сабя“ — стария войнишки клуб. Спомняш ли си?

— Но той изгоря преди две години.

— Точно така. Нуждая се от списък с имената на членовете — каза Хари и му подаде листа, изписан с кръвта на Ричард.

— Ех, Грейстоун — въздъхна Питър и го пое от ръката на приятеля си, — ти никога няма да престанеш да ме удивляваш. Как попадна на това нещо?

— Ако Краули не го беше взел, може би то щеше да бъде наше още преди две години.

— Краули?! Този надут идиот?

— За жалост, да. — Хари се наклони към Питър и те заговорише шепнешком.

Бетси тъкмо окачваше рубинената огърлица около врата на Аугуста, когато на вратата тревожно се почука. Тя отиде да отвори и се намръщи, като видя на прага младата камериерка, която изглеждаше притеснена.

— Какво има, Моли? — попита властно Бетси. — Безпокоиш графинята. Тъкмо привършвахме с тоалета. След минута тя ще слезе да посрещне гостите си.

— Съжалявам, че я безпокоя, но става дума за госпожица Флеминг. Графинята ме помоли да ѝ помогна с тоалета. Госпожицата обаче не иска никаква помощ. Много е притеснена.

— Какво се е случило, Моли? — Аугуста стана от стола си пред огледалото.

— Госпожица Флеминг не иска да облече роклята, която вие наредихте, мадам. Казва, че цветът не е подходящ.

— Ще поговоря с нея. Бетси, ела с мен. Моли, виж дали някой друг се нуждае от помощ.

— Да, мадам. — Моли хукна надолу по стълбите.

— Хайде, Бетси. — Аугуста тръгна с енергични крачки по коридора. Златистата ѝ рокля се развяваше, а сатенените пантофки проблясваха изпод нея.

Бетси подтичваше след господарката си. Двете стигнаха до крилото, където се намираше стаята на Клариса. В коридора се сблъскаха с едро, плещесто момче, облечено в ливрея.

— Извинете, госпожо. — Младият човек се стресна и едва не събори графинята.

— Кой си ти? Досега не съм те виждала тук.

— Казвам се Роби. Дойдох преди два дни, наеха ме за приема като лакей.

— А, добре тогава, бързай. В кухнята се нуждаят от помощ.

— Добре, госпожо.

Най-сетне Аугуста спря пред вратата на Клариса и почука.

— Клариса? Какво правиш вътре? Отвори веднага вратата! Нямаме време.

Вратата се отвори и Клариса се показа на прага, облечена по халат. Прошарената ѝ коса беше прибрана в муселинена шапчица.

— Няма да слизам долу.

— Глупости. Трябва да дойдеш. Тази вечер ще те представя на чичо си. Нали ти обещах?

— Не мога.

— Заради роклите ли? Когато пристигнаха днес следобед, не бях много сигурна, че ще харесаш цветовете.

— Но те не са същите.

— Я дай да видя. — Аугуста отвори гардероба. Вместо сивите и кафяви рокли, които Клариса обикновено обличаше, там бяха наредени нови рокли в различни цветове.

— Точно както ги поръчах — каза Аугуста.

— Вие сте ги поръчали? Мадам, аз позволих да подмените гардероба ми, като вземете предвид поста ми на гувернантка в тази къща. Но поръчах на шивачката роклите да бъдат в по-тъмни и приглушени тонове.

— Но цветовете не са крещящи. Ето например тази с цвят на аметист. Ще ти отива, повярвай ми. Хайде, бързо я обличай. Бетси ще ти помогне.

— Не, не мога да я облека. Много е светла за мен.

Аугуста я погледна строго.

— Трябва да запомните някои неща, госпожице Флеминг. Първо, вие сте член на нашето семейство и графът ще бъде много разочарован, ако не дойдете. Надявам се, че няма да направите това.

— О, господи!

— Второ, моят чичо, на когото искам да ви представя, живее в Лондон и има вкус към добре облечените и изискани жени. Разбирате какво искам да кажа.

Тя знаеше, че сър Томас щеше да обърне внимание не на дрехите на Клариса, а на ума ѝ. Но Аугуста искаше тя да направи добро впечатление на всички. И още нещо — беше намислила да обвърже не само интелектуално и професионално чичо си с роднината на Хари.

— Ясно — отговори Клариса, — чичо ви разбирал и от мода.

— Въпросът е там, че той цял живот е изучавал история. А всяка историческа личност, още повече жена, е имала свой стил. Помисли си само за Клеопатра.

— О, сега разбрах за какво става дума.

— Точно така. Роклите, които сме избрали, са в класическа линия. Моля те, Бетси, направи прическата ѝ в гръцки стил.

— Ще я направя, госпожо.

— Ще ми помогнеш ли, Бетси? — попита Клариса.

— Разбира се, госпожице. — Прислужницата направи реверанс.

— Разчитам на теб. Облечете роклята с цвят на аметист. Сега трябва да бързам, графът ме чака.

Аугуста влезе в стаята си и връхлетя върху Хари, който се разхождаше нервно насам-натам, поглеждалки часовника си.

— По дяволите, къде се бавиш, Аугуста?

— Извини ме. Клариса имаше проблем с тоалета си за тази вечер. — Той изглеждаше превъзходно в строгия си официален костюм.

— Изобщо не ме интересува как е облечена Клариса.

— Имам нещо предвид, милорд. Къде е Мередит? Казах ѝ да бъде тук след половин час, за да посрещнем гостите долу заедно.

— Мередит е малка за такива неща — рече Хари.

— Глупости. Тя ми помогна много с приготовленията за празненството. Моите родители винаги ме представяха на гостите си. Бъди спокоен, Мередит ще си легне навреме.

— Смятам, че е крайно време, милейди, да правите деколтетата си по-скромни.

— Шивачката сгреши и го отрязва по-дълбоко. Не мога да го поправя, съжалявам.

— Аха, пак шивачката е виновна. — Той застана пред жена си, бръкна в деколтето ѝ и задържа едната ѝ гърда в шепата си.

— Моля те, Хари. Престани веднага. — Тя го погледна стреснато, защото неговият допир винаги я възбуждаше.

Той бавно извади ръката си. Сивите му очи блестяха.

— Мисля, че ти сама си виновна, а не шивачката. Тази вечер ще дойда тук и ще ти взема мерките сам.

— Ще ми вземете мерки, милорд?

— Да. Ще го направя най-старателно.

Някой почука. Аугуста отвори и на прага застана Мередит, сериозна и развълнувана. Аугуста и Хари се спогледаха.

— Не е ли прекрасна? Мередит, ти си великолепна!

Роклята ѝ беше от бял муселин с жабо от дантели и панделки.

— Ти си цял диамант! — възкликна Хари. — Тази вечер моите прекрасни дами ще сложат всички в нозете си.

— И вие двамата изглеждате чудесно. — Сериозното изражение на Мередит изчезна и на лицето ѝ се появи усмивка.

Горе, на площадката на втория етаж, Хари взе ръката на Аугуста, с другата хвана Мередит и тримата заедно тръгнаха развълнувани надолу по стълбите.

— Сега вече изглеждаме като истинско семейство — промълви жена му.

Тримата влязоха в салона, където гостите ги очакваха. Хари погледна Аугуста и веднага разбра, че щом влезе в салона, неговата съпруга пое задълженията си на домакиня.

Мередит беше неотклонно до нея и гледаше с любопитни, широко отворени очи. Двете заедно поздравяваха гостите. Графинята представяше момиченцето, горда, че има дъщеря.

Аугуста беше доволна от всичко, което ставаше около нея. Това беше първият самостоятелен прием като домакиня и тя се радваше, че всичко върви добре...

Тя се спря пред групичката на сър Томас, Клаудия, Шелдрейк и Хари.

Питър ѝ се усмихна и каза:

— Благодаря на Бога, че дойдохте, мадам. Страшно съм затруднен. Помогнете ми. Направо се обърках, не зная кой римски герой по кое време е живял и кой древен грък какъв е.

— Боя се, че татко и графът тази вечер прекалиха с разговори на исторически теми и отегчиха господин Шелдрейк — намеси се Клаудия.

— Ни най-малко, госпожице Болингър — възпротиви се Шелдрейк. — Не скучая във вашата компания, но историята като наука никога не ме е интересувала. Признайте си, че подробностите за разни битки не само уморяват, но понякога са направо смешни.

Аугуста се засмя, като забеляза как страните на братовчедка ѝ порозовяха.

— Мередит и аз например се интересуваме от история и водим интересни беседи. Но не по такова време, нали, Мередит? Остави този разговор за друг път, Клаудия.

— О, да. Аугуста ми разказва много интересни истории. Тя например ми каза нещо, което не съм чувала досега. Отнася се до митологията и историята на древна Гърция и Рим... — заговори Мередит.

Очите ѝ блестяха също като очите на Хари, когато разговаряше на такива теми.

— И какво ти разказа? — попита сър Томас, погледна хитро Аугуста и многозначително се изкашля.

— Ами, че героините от старите гръцки и римски легенди са били много силни, властни и умни жени. Мъжете са знаели това и са се съобразявали с тях. Те не само са ги обожавали, уважавали са ги и дори са се страхували от тях. Тя каза, че ние знаем много малко за тях. И леля Клариса дори се съгласи с нея...

Настъпи мълчание.

— Боже господи, що за идея! — възкликна Хари и изгледа съпругата си с вдигнати вежди. — Трябва да призная, че никога не съм мислил по този начин.

— Но помисли, татко, колко много жени има в римската и гръцката история. Ами жените чудовища като Медуза, сирените и много други?

— Ами амазонките — отбеляза замислено Клаудия. — Древните гръци са се бояли от тях. А ние, жените, винаги сме били считани за слабия пол.

— Никога не съм разбирал уменията на жените да се преструват на толкова недружелюбни — каза Питър.

— Аз също — призна Хари. — Предпочитам жените да са любезни и отстъпчиви.

— А мъжете? Какви трябва да бъдат мъжете? По-лесно ще бъде, ако и вие се държите приветливо и отстъпчиво — рече Аугуста.

— Грейстоун, смятам, че това е една чудесна идея. Странна, но много интересна. Действително, учените не са разгледали достатъчно добре въпроса за ролята на жените в историята. Какво знаем ние? Само най-известните царици и владетелки. И сме научили нещичко от поезията.

— Например от прекрасната поезия на Сафо — забеляза весело Аугуста.

— Ти четеш Сафо?! Не знаех, че съпругата ми харесва такава поезия. — Хари изгледа сърдито жена си.

— Да. Нали знаеш, че съм доста лекомислена.

— Да, но Сафо!

— Та тя е писала прекрасни любовни стихове.

— По дяволите! Не знаеш ли, че те са посветени на жена? — прошепна Хари, за да не чуе Мередит.

— И какво от това? Поезията ѝ е велика, тя се отнася и за мъжете, и за жените. Нали в нея се говори за любов. А щом е така, за

мен е без значение дали е посветена на мъж или на жена — отсече Аугуста.

— Хайде да поговорим по този въпрос друг път. Сега не му е времето — каза остро Хари.

— Разбира се, милорд... О, погледнете нагоре, към стълбите. Това е госпожица Флеминг. Не е ли очарователна! — извика тихо Аугуста и прикова вниманието на другите към площадката на втория етаж.

Гостите вдигнаха глави нагоре. Клариса гледаше объркана към салона. Беше облечена в роклята с цвят на аметист, косата ѝ бе подредена в гръцки стил и украсена с панделка. Тя стоеше изправена, с гордо вдигната глава, но се чувстваше някак неудобно пред толкова много хора.

— Боже мой! Никога не съм виждал Клариса толкова хубава — промърмори Хари.

— Аугуста, коя е тази дама? — попита сър Томас.

— Роднина е на Грейстоун. Много интелигентна жена, чичо. Ще ти бъде интересно да разговаряш с нея. В момента тя прави изследвания по въпроса, за който говорихме преди малко.

— Така ли? Искам да поговоря с нея.

— Разбира се. Ще ме извиниш ли, отивам да я доведа. — Аугуста се усмихна доволно.

Тя бързо тръгна през салона, като се промъкваше между гостите. Трябваше спешно да доведе Клариса, преди тя да е променила решението си.

— Да си призная, Аугуста, приемът ти беше изключителен. Излетът до морето беше много хубав — каза Клаудия на следващата вечер.

Двете решиха да се поразходят навън, докато вътре гостите танцуваха.

— Благодаря ти.

Тази вечер в имението „Грейстоун“ имаше бал. Музикантите засвириха кадрил и гостите започнаха да танцуват. Дошлите от Лондон се открояваха пред съседите на графа с финеса и елегантността си. Но

всички се забавляваха еднакво добре. Аугуста бе наредила да се приготвят различни закуски и много шампанско.

От дълги години в имението не беше се случвало подобно събитие. Новата стопанка искаше да има от всичко в изобилие и гостите ѝ да останат доволни. Резултатите не закъсняха и тя тайничко се радваше. Аугуста безспорно имаше талант да организира тържества, това беше в кръвта ѝ.

— Радвам се, че ти и чичо Томас посетихте Дорсет — рече тя, спря до кръглия каменен фонтан и пое дълбоко въздух. — Много исках по някакъв начин да ви благодаря за това, че бяхте тъй мили с мен в Лондон след смъртта на брат ми.

— Не е нужно да ни благодариш, Аугуста.

— Така е. Но не зная как да ви се реванширам.

— Ти си се отблагодарила по друг начин, братовчедке. Липсваш ни.

— Много си мила, Клаудия. Но и двете знаем, че ви се натрапих.

— Не говори така. Никога с нищо не си досадила в нашата къща. Била си неразумна, непредсказуема, понякога променлива, но никога не си досаждала. Напротив, ти разведри атмосферата в нашия дом. Ако не беше ти, аз никога нямаше да бъда такава, каквато съм сега. Нямаше да вляза в „Помпея“ и да се запозная с тази прекрасна жена лейди Арбътнот. Никога нямаше да срещна Питър Шелдрейк.

— А, Питър! Трябва да ти кажа, че ти доста си го омаяла. Обичаш ли го?

Клаудия сведе поглед към връхчетата на сатенените си обувки, после вдигна срамежливо очи към Аугуста:

— Намирам го за много чаровен, но не мога да разбера защо. Понякога ми прави любезни комплименти, а друг път страшно ме дразни. Убедена съм обаче, че зад безгрижието му се крие интелгентност и добро възпитание. Той просто прикрива от света сериозния си характер.

— Да, и аз мисля така. Той е най-близкият приятел на Грейстоун, не може да не бъде честен и сериозен. Аз много го обичам и чувствам, че е подходящ за теб, както и ти за него. Той се нуждае от жена като теб.

— И тук ли важи теорията за противоположностите, които се привличат?

— Да. Досега не съм срещала такава ярка противоположност като мен и Грейстоун — отговори тя.

— Щастлива ли си в брака? — попита Клаудия и я стрелна с очи.

Аугуста замълча. Не ѝ се нравеше подобен разговор. Отговорът все още беше труден, за нея всичко бе толкова ново. Тя още не беше получила от Хари това, което желаше и за което мечтаеше. Не знаеше кога той действително ще започне да я обича истински. Докога ще продължава да я следи и наблюдава, докога ще я сравнява за всяко нещо с предшественицата ѝ...

— Аугуста?

— Аз имам всичко, за което може да мечтае една омъжена жена. Действително, какво мога повече да искам? — вдигна рамене Аугуста и се изсмя.

— Така е. Графът е мъж, когото би пожелала всяка жена — усмихна се Клаудия и се изкашля многозначително. — Ти все пак имаш опит и...

— Опит? О, миличка... Ти наистина ли си влюбена в Шелдрейк? Да не би да ти е направил предложение за женитба?

В тъмното не можеше да се види дали тя се изчерви, но Аугуста го почувства, когато Клаудия отговори с променен глас:

— Той не е споменавал за брак пред мен, но се надявам, че първо ще поговори с татко.

— Искаш да кажеш, че би постъпил като Грейстоун? Не, не мисля. Той не е толкова старомоден като приятеля си. Мисля, че ще попита първо теб, а след това ще отиде при баща ти.

— Така ли смяташ? — учуди се Клаудия.

— Да, така. А сега искаш да ти кажа моето мнение за мъжа в брака, нали?

— Да.

— Първото нещо, което трябва да научиш — започна Аугуста, — е, че те смятат себе си за най-важното нещо в къщата. Радват се на тази своя измислица, дори ѝ вярват. Те имат илюзията, че са маршали, а техните съпруги — капитани, които изпълняват военни заповеди. Разбираш ли?

— Да.

— Понякога те са доста глуповати.

— Глуповати? Нима можеш да кажеш това за Грейстоун? Той е толкова интелигентен. Всички го ценят. — Клаудия я гледаше учудено.

— Да, той е много интелигентен и начетен, що се отнася до историята на дребна Гърция и Рим. Но в друго отношение... Трябва да ти кажа, че не е много трудно да накараш мъжа да повярва, че той командва вкъщи, че е най-важната фигура.

— Може би си права, като наблюдавам баща си. Той е толкова зает с работата си, изобщо не знае какво става около него, но се смята за най-важния човек у нас.

— Жените оставят мъжете да се пристрастят към тази роля и да повярват в илюзията, че те са истинските водачи, защото за жената това е много по-лесно. Тя може да подрежда нещата около себе си и дома си така, както си иска.

— Много интересно мнение, Аугуста.

— Нали?

— Искам да ти кажа още нещо. Забелязах, че мъжете нямат представа за възможностите на женското поведение. Много са тесногръди и се ядосват например за дреболии — колко било дълбоко деколтето ти, защо си отишла на езда без придружител... ей такива работи. Имат елементарно мислене...

— Аугуста...

— И още нещо. Аз бих посъветвала всяко момиче, което иска да се омъжи, да внимава — мъжете имат отвратителен инат. С нищо не можеш да ги принудиш да променят мнението си.

— Ох, Аугуста...

— Знаеш ли, Клаудия, ако някое момиче ме попита как да избере съпруг, бих ѝ отговорила, че просто мъжът не се различава от коня.

— Аугуста...!

— Ще я посъветвам да гледа соя, расата — дали са му здрави зъбите, мускулите, крайниците. Има ли склонност към мързел, инати ли се много, дали е глуповат и невъздържан. И в крайна сметка, дали се поддава на дресура.

Клаудия, сложила ръка на устата си, я гледаше уплашено. Вече не знаеше как да реагира — да извика от ужас или да избухне в смях.

— Аугуста, за бога, погледни зад себе си.

Обзета от страх, тя бавно се обърна и видя Хари и Шелдрейк, застанали на два метра от нея. Питър едва скриваше любопитството

си. Хари се бе облегнал на едно дърво и усмихнат ги гледаше с интерес. Очите му искряха.

— Добър вечер, мила — поздрави Хари. — Моля те, продължавай. Недей да прекъсваш разговора си заради нас.

— Няма. Ние просто си говорим как бих постъпила, ако си купувам кон. Нали, Клаудия?

— Да. Говорехме за коне. Аугуста била голяма познавачка. Каза ми някои интересни неща за тях.

— Съпругата ми не престава да ме удивлява с познанията си по необикновени въпроси — рече Хари и ѝ подаде ръка. — Ще танцуваме ли валс, мадам? Ще имам ли честта?

Беше не молба, а заповед. Графинята разбра това и подаде ръка на съпруга си.

— Мила моя, не знаех, че си такъв голям капацитет по въпроса за конете.

Хари, прегърнал Аугуста, се понесе в ритъма на валса. Почувства, че и в танца тя му се отдава така, сякаш се люби с него в леглото — и тук тя бе все тъй женствена и нежна, както в обятията му. За миг той си я представи легнала върху белите завивки, с разпилени по възглавницата коси, с очи, пълни с чисто женска топлина и копнеж. Никога не бе танцувал с такова удоволствие. Танците за него бяха просто досадно задължение. Но сега с Аугуста не беше така.

„С нея всичко е различно“ — помисли си той.

— Хари, престани да ме дразниш. Какво чу от разговора ни с Клаудия? — Тя го погледна и се изчерви.

Светлините от полилея играеха върху огърлицата ѝ и по шията ѝ подскачаха пламъчета с цвят на рубин.

— Чух доста и ми беше много интересно. Защо не напишеш книга на тази тема? — предложи Хари.

— О, само да имах такъв талант! Всички около мен пишат на разни теми. Защо пък не? Книга „Как да управляваш собствения си съпруг“. Помисли си само колко полезна ще бъде за всяка жена.

— Не се и съмнявам, мадам, че вие ще се отдадете изцяло на книгата. И тя ще бъде интересно произведение. Аз обаче имам някои забележки. Все още нямате достатъчно натрупан опит.

— Научих доста през тези няколко седмици семеен живот с вас. Събрах богат опит. — В очите ѝ се появиха гневни искрици, ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Не е достатъчно, за да напишете книга — отговори Хари със своя сух и педантичен тон. — Имате доста време, през което ще научите много, много неща. Ако съдя по това, което чух, допускате някои тактически и логически грешки. Но не се страхувайте, дерзайте. Ще бъда много доволен, ако имам и занапред възможността да ви давам съвети и да предлагам опита си. Преживял съм много неща, а

вие, госпожо, все още не. Затова питайте, аз ще се опитам да ви помогна. Ще направя всичко, което зависи от мен.

Тя го погледна. Не беше сигурна как трябва да приеме забележката му. След миг обаче за учудване на Хари тя отметна главата си назад и закачливо се засмя.

— Много мило от ваша страна, милорд. Кълна се, че нито един учител не е толкова търпелив с учениците си както вие с мен.

— Да, мила моя. Много съм търпелив, и то за доста неща.

Хари беше доволен. Ръцете му още по-здраво я стиснаха, искаше му се час по-скоро да я заведе в спалнята и там да превърне смеха ѝ в страстна въздишка.

— Като говорим за учители — забелязваш ли как Клариса и моят чичо се забавляват? Откакто се запознаха, те почти не се разделят — отбеляза Аугуста.

Хари погледна към мястото, където обикновено седяха Клариса и сър Томас. Облечена във виненочервена рокля, с малка шапка в същия цвят, госпожица Флеминг говореше нещо за обучението по история на младите дами. Сър Томас слушаше внимателно, ала графът забеляза, че очите на стария учен блестяха някак по-различно.

— Мисля, че ти успя в намерението си да събереш две учени души — засмя се Хари.

— Да. Убедена бях, че ще си допаднат. А ако стане и другото, което съм намислила и желая от все сърце, този прием няма да бъде напразен.

— Какво има още?

— Ще научиш много скоро. — Аугуста му се усмихна загадъчно.

— Какво си намислила? Моля те, веднага ми кажи. Сигурно пак е нещо вълнуващо.

— Този път е вълнуващо, но не и опасно.

— Не е опасно? — Той спря танца и я изведе на терасата.

— Хари, къде отиваме?

— Трябва да поговоря с теб, любима, сега е най-подходящият момент.

— Какво искаш да ми кажеш? Нещо лошо?

— Не, няма нищо. Искях да те предупредя, че заминавам. Утре сутринта ще придружа Шелдрейк до Лондон.

Той взе ръката ѝ и я поведе към градината, като гледаше пред себе си.

— Връщаш се в Лондон? Утре сутринта? Без мен? Но, Грейстоун, що за държание? Нямах намерение да ме зарежеш тук, на село, нали? Та ние сме женени от един месец! — Аугуста изпадна в ярост.

— Говорих с Шелдрейк за стихотворението на брат ти. Изработихме план за действие. Ще трябва двамата да проучим кои са членували в клуба „Сабя“.

— О, знаех си, че има нещо в това проклето стихотворение. Знаех си. Да не би да си му казал, че го е писал Ричард? Нали ми обеща да не казваш?

— По дяволите, Аугуста! Бъди спокойна. Заклел съм се, че ще запазя всичко в тайна. Той не знае кой го е писал, но винаги е работил за мен и никога не ми е задавал въпроси, на които не съм искал да му отговоря.

— Какво? — възкликна тя и очите ѝ се разшириха от яд и болка. — Той е работил за теб? Питър Шелдрейк е един от твоите агенти? — продължи шепнешком Аугуста.

Хари кимна. Бе решил да ѝ каже всичко в градината, защото, ако ѝ беше споменал за Шелдрейк и пътуването до Лондон горе в спалнята, тя би се развикала и всички гости биха разбрали. Затова реши, че сега времето и мястото са много подходящи.

— Да, ще ви бъда много благодарен, мадам, ако говорите малко по-тихо. Има хора наоколо, ще ни чуят. Все пак разговорът ни е частен. Не искам да се разчуе никъде, че Шелдрейк е работил и работи за мен.

— Да, разбира се. Заклевах ли се, че не си му казал нищо?

— Вече съм казал веднъж. Няма нужда да говорим повече по този въпрос. Не смяташ ли, че ме обиждаш с недоверието си? — каза той студено.

— Изобщо нищо не те интересува. Не даваш и пукната пара за честта ми. Или действаш като известния шпионин, когото наричат Немезида?

— Като кой?! — Хари се притесни. Понякога неговата още млада съпруга надуваше нещата, без дори самата тя да предполага за това.

— Да, чу ме добре. Понякога приличаш на Немезида. Винаги ме дебнеш какво ще направя, как ще постъпя. Винаги и навсякъде трябва

да доказвам себе си.

— Не е така, Аугуста.

— Не е така ли? Защо тогава трябва постоянно да живея с мисълта, че съм длъжна да доказвам своята добродетелност като съпруга? Когато застана в галерията пред картините на предците ти, винаги имам усещането, че не съм достойна за теб. Или искаш да се чувствам като Помпея, жената на Цезар, която непрекъснато била подозирана от собствения си съпруг? Той дори се развел с нея, защото просто била безупречна.

Хари я гледаше, изумен от яростта ѝ. Хвана я за голите ѝ рамене и я разтърси силно.

— Аугуста, не съм и помислял подобно нещо, успокой се. Какви глупави мисли има в главата ти!

— Как да не мисля? Ти непрекъснато ме следиш колко са дълбоки деколтетата ми, вдигаш ми скандал, защото ходя на езда без придружител, обвиняваш ме, че не давам добър пример на дъщеря ти...

— Достатъчно. Имаш прекалено развита фантазия. Това е последицата от книгите, които четеш. Предупредих те, че не трябва да четеш романи, които влияят на въображението ти. Сега много те моля, успокой се. Ти си на границата на истерията.

— Не! — викна тя и сви ръцете си в юмруци. — Не, не съм на ръба на истерията! Не съм луда! Не толкова, че да губя контрол върху себе си... Много съм добре, чувствам се отлично. Само съм ядосана, Хари.

— Да, виждам. И то не само защото заминавам. През всичкото това време ти си се тормозела. Откога ме оприличаваш на Цезар?

— Още от самото начало. И знаех, че като се омъжвам за теб, поемам голям риск. Наясно съм, че никога няма да спечеля любовта ти — прошепна тя.

— Аугуста, ние говорим за доверие, а не за любов.

— Доверието, което искам от теб, произлиза от твоята любов към мен.

Хари я отведе малко по-навътре в градината, повдигна с показалец брадичката ѝ и я погледна в очите. Искаше му се да я успокой, макар че самият той беше ядосан. Беше ѝ дал всичко, което според него трябваше да се даде на една жена. Ако се изискваше още

нещо, може би любов или това, което Аугуста желаше, то бе затворено някъде вътре в него и той все още не можеше да ѝ го даде.

— Скъпа, ти означаваш много за мен. Желая те, вярвам ти така, както никога не съм вярвал на друга жена досега. Всичко мое ти принадлежи. Какво още искаш?

— Нищо. Очевидно това е всичко, което си в състояние да ми дадеш, и бях много права, когато настоявах годежът да продължи дълго. Но всичко свърши. Знаех, че поемам голям риск. — Тя извади от чантичката си дантелена кърпичка, избърса очите си и я прибра.

— Аугуста, мила, много си емоционална тази вечер. Не е полезно.

— Защото вие, господине, не сте емоционален. Когато човек е безчувствен, всяка емоция е вредна за него. Ние от нашия род сме свикнали да живеем с емоции.

Когато тя спомена отново за рода си, Хари така се вбеси, че от ярост очите му засвяткаха. Беше безсилен да заличи спомените ѝ. Побеснял от ревност, протегна ръка, хвана я за голото рамо и рязко я завъртя към себе си.

— Ако още веднъж ми подхвърлиш в лицето достойнствата на вашия род, ще направя нещо доста неприятно за теб. Разбра ли? Смятам, че ти е ясно!

— Да, милорд. — Тя отвори уста от удивление и го погледна уплашено.

— Прости ми първо за това, че не съм мъжът, който ти би желала за свой съпруг. Аз просто не съм такъв, какъвто искаш да бъда, и второ — извинявай за това, че избухнах така рязко. — Хари постепенно се овладя.

— Не мислех, че това те дразни — каза тя.

— Понякога се ядосвам. Тогава, когато ми доказваш моите недостатъци и ме съпоставяш с близките си. Но това вече няма значение, нека да се върнем на въпроса. Вярваш ли ми, че не съм казал нищо на Шелдрейк за Ричард?

— Разбира се, че ти вярвам, мили. Не се съмнявам в нито една твоя дума. Но винаги когато се спомене брат ми, ставам неспокойна и раздражителна. Прости ми. — Тя притвори очи и се отпусна.

— Да, мила, зная това. — Той я прегърна и Аугуста сложи ръка на рамото му. — Вече ти казах, че трябва да оставиш брат си на мира.

Забрави какво е правил преди две години.

— Може би си прав. Казвала съм си го неведнъж, но знай, че е трудно — промърмори тя.

— Добре. Искам да разбереш само това, че заминавам за Лондон, защото искам да намеря отговор на въпросите от стихотворението. Шелдрейк и аз работим заедно години наред. Затова трябва да се върна в Лондон и да открия някои неща.

— Добре. Разбирам важността на вашето разследване. Върни се в Лондон, щом трябва.

— Ето, така те искам. Тъй трябва да се държи всяка жена със съпруга си. — Той се усмихна кротко.

— О, ти не ми даде възможност да довърша мисълта си. Ти ще се върнеш в Лондон, но аз и Мередит ще те придружим.

„Проклятие!“ — помисли си той, но само каза:

— Сезонът вече свърши, любима. Ще се отегчиш много, няма никакви забавления.

— Глупости, това ще бъде пътешествие с образователна цел за твоята дъщеря. Ще я разходим из града и ще ѝ покажем забележителностите. Ще ходим по изложби, библиотеки, музеи. Ще бъде чудесно.

— Но, Аугуста, това е служебно пътуване.

— Не си логичен, Хари. Защо едно служебно пътуване да не се съчетае с екскурзия с образователна цел? Това ще бъде много интересно преживяване.

— Но, мила, аз няма да имам никаква възможност да ви обърна внимание.

— Изобщо не се притеснявайте, милорд. Ние с Мередит ще се забавляваме и без вас.

— Какво ще правиш в Лондон с деветгодишно дете, което никога не е напускало имението си на село? Но хайде да се връщаме при гостите.

Без да дочака отговор, Хари я хвана за ръка и тръгна. Аугуста мълчеше. Той я поведе обратно към къщата, откъдето долиташе музика и смях. Графът не очакваше, че бурята ще се размине толкова бързо, беше подготвен за много повече сълзи и протести, характерни за Нортъмбърланд-Болингър. Но всичко мина относително спокойно.

Хари беше убеден, че съпругата му е разбрала що за мъж е той и че когато даваше заповеди в дома си, всички трябваше да ги изпълняват.

Тя беше недоволна от създалото се положение, но може би всичко бе за добро. Графът знаеше, че ще бъде много зает в Лондон и няма да има време да прави компания нито на дъщеря си, нито на съпругата си. Дразнеше се при мисълта, че Аугуста щеше да се забавлява сама през вечерите. За нея това беше доста опасно. В главата му започнаха да се появяват някои сцени: Аугуста, танцуваща с Лъвджой; Аугуста, играеща карти; Аугуста, облечена в мъжки дрехи в библиотеката; Аугуста, коленичила пред писалището на Енфилд; Аугуста в каретата, трепереща от копнеж, желание и страст...

Всеки интелигентен мъж с право можеше да се тревожи, щом бе женен за такава жена.

Мислите му се прекъснаха, когато случайно настъпи с ботуша си нещо меко в тревата. Погледна надолу и видя мъжка ръкавица.

— А! Някой от нашите гости ще я търси. — Хари се наведе, за да вземе ръкавицата, но видя как между храстите нещо проблесна. Мярнаха се чифт ботуши и чифт светли сатенени пантофки.

— А може би този някой е тук и много добре знае, че я е изпуснал — продължи да си говори той.

— Какво е това, Хари? — Аугуста се обърна назад, после затвори очи и се усмихна. От храста важно и бавно се измъкна Питър Шелдрейк, обгърнал с ръка голото рамо на почервенялата от срам Клаудия.

— Ти май си намерил моята ръкавица, Грейстоун — каза Шелдрейк с престорена усмивка.

— И аз така мисля — рече Хари и му подаде ръкавицата.

— Вие сте първите, на които ще кажем новината. Ние с госпожица Болингър се сгодихме. Тя е съгласна. Сега ще разговаряме с баща ѝ, а утре заминаваме за Лондон, нали? — съобщи Шелдрейк, погледна притеснената Клаудия и нахлузи ръкавицата си.

— О, но това е прекрасно! — възкликна Аугуста и прегърна братовчедка си.

— Благодаря. Надявам се, че татко ще бъде съгласен.

Клаудия все още се мъчеше да намести ръкава си и да покрие голото си рамо.

— Разбира се, че ще е съгласен. Господин Шелдрейк е много подходящ за теб. — Аугуста отстъпи малко назад, огледа ги и каза: — Бях сигурна.

— Това ли е второто нещо, което си беше наумила, скъпа? — погледна я Хари, спомняйки си за разговора по време на танците.

— Да. Знаех си, че Шелдрейк и Клаудия ще си подхождат. Мисля, че е добре и от практична гледна точка.

— Защо? — погледна я учудено Хари.

— Защото моята братовчедка ще се омъжи не само за красив, галантен и богат съпруг, но и за чудесен иконом.

Хари замълча. Само поклати утвърдително глава, удивен от прозорливостта на съпругата си. После каза:

— Поздравявам те, мила моя. Шелдрейк успя да заблуди толкова много хора, теб обаче не може да излъже. Макар че добре изпълняваше тази роля.

— Шръгс?! — Очите на Клаудия се разшириха. Тя се обърна рязко и застана пред Питър. — Ти си Шръгс от „Помпея“? Знаех си аз, че отнякъде те познавам. Шелдрейк, как посмя да ме излъжеш така ловко? Не се ли срамуваш?

— Клаудия, любима, аз само правех услуга на една стара приятелка и толкоз.

Питър погледна кръвнишки Аугуста.

— Трябваше да ми кажеш кой си — продължаваше с укор Клаудия. — Колко пъти се държа лошо с мен като Шръгс... Ако искаш да знаеш, нямам никакво желание да бъда сгодена за такъв грубиян като теб — допълни гордо тя.

— Клаудия, бъди разумна. Това беше само игра.

— Дължиш ми извинение, Шелдрейк — каза ядосано тя. — Падни на колене и искай извинение! На колене, чу ли!

Вирнала глава, Клаудия тръгна към къщата. Питър се обърна към Аугуста, която се задавяше от смях.

— Много добре, мадам. Смятам, че се позабавлявахте. Вие провалихте годежа ми още в самото начало.

— Ни най-малко, Шелдрейк. Ще ви бъде трудно, докато братовчедка ми ви прости, но аз съм доволна от всичко. Като си помисля колко страдах и ви съчувствах, когато се оплаквахте от вашия ревматизъм...

— И успяхте да си отмъстите... Бихте ли ми казали, мадам, кога за първи път открихте, че аз съм Шръгс?

Хари ги наблюдаваше отстрани. Беше скръстил ръце на гърдите си.

— Добре, ще ви кажа. В нощта, когато разхождахте мен и Грейстоун в каретата из Лондон. Тогава познах гласа ви — отговори Аугуста и се усмихна хитро.

— Сега сте омъжена, мадам, и вместо да ми благодарите, че играх и ролята на кочияш по време на разходката ви из Лондон, вие ми отмъщавате. Чудесно.

— Точно така мисля и аз — отговори Аугуста.

— Достатъчно — прекъсна ги рязко Хари. — Приличате на невъздържани деца. Моля ви, не се дразнете. Гостите ни чакат.

Единственото желание на Хари в момента беше да припомни на Аугуста преживяното в каретата.

— Мислите ли, че действително трябва да падам на колене и да искам извинение? — попита неохотно Питър.

— О, да — отвърна Аугуста.

— Знаех си аз, че Клаудия е момиче с характер и ангелската ѝ физиономия е само фасада — промърмори Питър.

— Естествено. Тя може да не е Нортъмбърланд, но все пак е от рода Болингър.

Късно същата вечер Хари се бе излегнал в креслото в спалнята си и размишляваше върху това защо не му се искаше Аугуста да замине с него в Лондон. Причината бе, че се страхуваше...

Ужасяваше се, че в Лондон тя ще се срещне с куп модерно мислещи приятелки и те ще я окуражат за извършването на нови необмислени постъпки.

Страхуваше се, че макар и сезонът да беше към края си, тя ще намери начин да се забавлява така, както се бе забавлявала преди брака.

Страхуваше се, че може да се влюби страстно и безумно в някой, който ще бъде съвсем различен от него. Тогава тя ще му отдаде изцяло сърцето си.

Тази мисъл го разтърси. Тя наистина можеше да отдаде сърцето си на друг, без да наруши съпружеската клетва. Той я притежаваше физически, защото му беше законна съпруга, но това не беше достатъчно.

„Да-а, не е достатъчно“ — мислеше си Хари, вперил поглед в мрака зад прозореца. Трябваше да разтвори онази врата, заключена някъде дълбоко в него. Изведнъж се почувства несигурен. Сякаш се вираше в тъмно и празно пространство. Изплаши се. Прииска му се пак да затвори тази врата. Разбра, че никога вече не би могъл да живее сам. Той жадуваше Аугуста не само физически. Беше свикнал с нейната дива, неподчиняваща се природа. Знаеше, че в сърцето си тя беше вярна и нямаше да му изневери.

— Хари?

Той извърна глава. На вратата, свързваща двете спални, стоеше жена му. Колко бе нежна и красива! Тънката копринена нощница се развяваше около тялото ѝ.

— Какво има, Аугуста?

— Съжалявам за скандала, който направих в градината. Зная от какво се страхуваш — че няма да ни обърнеш никакво внимание, ако дойдем с Мередит в Лондон. Разобличението на Паяка е много важно за теб, затова не бих искала да те притеснявам — каза тя и влезе тихо в стаята.

Той бавно се усмихна и ѝ подаде ръка, без да става от креслото.

— Паяка не е толкова важен в моя живот, колкото ти и Мередит, мила.

Тя пое ръката и седна на коленете му. Ухаеше на чиста женска плът, топла и подканяща. Той усети как в него се надига възбудата.

— Вече реших.

— Няма ли да тръгнеш за Лондон утре?

— Не. — Той сгуши лице в голото ѝ рамо, поглъщайки сладкия мирис на плътта ѝ. — Ще накарам Шелдрейк да тръгне сутринта и да подготви нещата около случая. Ти, аз и Мередит ще заминем вдругиден. Оставям ти един ден, за да приготвиш багажа.

Аугуста се извърна и го погледна в лицето.

— Значи си съгласен да дойдем с теб?

— Да, сладка моя. Ти все пак си свързана с това разследване. Честно казано, има още една причина, за да дойдеш с мен. Не мога да

спя сам.

— Значи ще служи за грейка — каза тя.

— Да, между другото.

— О, Хари, няма да съжаляваш, че си ни взел. Ще се държа прилично, ще бъда образец на женска добродетел. Ще се грижа за Мередит, няма да я изпускам от погледа си. Ще посещаваме само галерии, музеи и театри с научна цел. Аз ще...

— Тихо, любов моя. Не давай празни обещания — прошепна той, обви ръка около шията ѝ, наведе главата ѝ към своята и я целуна, за да я накара да млъкне. Тя въздъхна и се отпусна послушно върху него. Хари плъзна ръка по нощницата и стигнал ръба ѝ, повдигна коприната и бавно започна да гали бедрата ѝ. Ръката му отиваше все по-нагоре. Повдигна леката материя до кръста и сложи ръка между краката ѝ. Когато усети, че е готова, леко разтвори бедрата ѝ, отметна халата си я накара да седне върху него.

— Но, Хари?

— Хайде, мила, пусни ме да вляза — шепнеше той.

— Но какво правиш? Защо тук, а не на леглото?

— О, боже! Аугуста, мила, пусни ме вътре. — Хари почувства как навлиза в нея. Ръцете му я обгърнаха.

Аугуста, забила пръсти в раменете му, сякаш изпълняваше някакъв лудешки танц. Главата ѝ бе отметната назад и косата ѝ падаше чак до кръста.

Хари усети как дълбоко в нея мускулите ѝ се стягат, после се отпускат. Луд огън лумна в него и той цял му се отдаде. Нека изгори в бесните пламъци на любовта! Така, както само един Нортъмбърланд-Болингър би могъл да го направи.

Икономката на лейди Арбътнот посрещна Мередит и Аугуста на вратата. От Шръгс нямаше и следа.

— Господин Шръгс отсъства, мадам. Болен е. И ще боледува още дълго време — обясни жената.

Аугуста се усмихна. Знаеше добре, че след всичко, което се случи между Питър и Клаудия в Дорсет, а и заради задачите, поставени от съпруга ѝ на доверения му приятел, Шръгс никога нямаше да се появи. Трудна и отговорна работа очакваше Грейстоун и Питър.

— Дори и да не се върне вече тук, няма много да чувствам отсъствието му. Ще липсва единствено на госпожата — измърмори икономката, затваряйки вратата. — Двете ли ще влезете при лейди Арбътнот, или малката ще дойде с мен в кухнята да си похапне и да пие чай?

Момичето попита с поглед Аугуста дали ще ѝ разреши да остане.

— Мередит ще дойде с мен — отвърна тя, отваряйки вратата на салона.

— Както кажете, мадам.

Аугуста отвори широко вратата.

— Ето ни и нас. Добре дошла в моя клуб, Мередит. Това е „Помпея“.

Този следобед клубът беше много оживен, макар че сезонът бе към края си. Графинята поздрави приятелките си и се спря да поговори с по-близките. След това се отправи към дъното на салона, където бе седнала Сали. Преди да стигнат до камината, пред тях спря Розалинд Морис.

— О, членовете на „Помпея“ стават все по-млади! — възкликна тя.

Мередит се изчерви и погледна към Аугуста, сякаш търсеше подкрепата ѝ.

— Една млада дама винаги би искала да разшири кръгозора си. Позволи ми да ти представя дъщеря си. Тя днес е мой гост в клуба.

След като поговориха малко, Мередит и Аугуста продължиха нататък.

Момичето наблюдаваше с широко отворени очи всичко наоколо. Впечатлена бе от картините по стените и дори от масичките, отрупани с разпилени вестници.

— Така ли изглежда клубът на татко?

— Да, приблизително. Само че в него членуват само мъже, а тук — само жени. Постарахме се да създадем почти същата атмосфера, както в мъжките клубове на Сейнт Джеймс стрийт.

— Много ми харесват картините, особено тази — отбеляза Мередит.

— А, това е портрет на Хипатия. Тя се е занимавала с математика и астрономия, живяла е в Александрия.

— Може би и аз ще напиша книга някой ден — въздъхна Мередит.

— Да, може би.

В този момент те спряха в дъното на салона и видяха Сали, която ги наблюдаваше. Когато Аугуста тръгна към нея, съвсем се обърка. Нямаше и съмнение, че здравето на Сали се влошаваше с всеки изминал ден. Разбира се, тя беше все така елегантна, но прекрасната дреха не можеше да скрие изнемощялото тяло и измъчения поглед. Аугуста щеше да заплаче, но се овладя, за да не разтревожи Сали. Тя се втурна към нея и я прегърна нежно.

— О, Сали, колко се радвам, че те виждам! Толкова се тревожих за теб!

— Все още съм жива и съм тук — отговори тя. — Твоят съпруг, този тиранин, ме е затрупал с работа.

— С работа? Да не би и ти...? О, трябваше да се досетя. Та ти също си била част от неговата... — изстена Аугуста, но веднага заговори тихо, за да не чуе Мередит.

— Разбира се, мила. Знаеш, че имам много бурно минало — пошегува се тихо Сали. — А сега ме представи на тази млада дама. Това е дъщерята на Грейстоун, нали?

— Точно така — графинята побутна детето към стола и Мередит направи реверанс.

— Приликата с бащата е изключителна. Същите интелигентни очи, същата усмивка. Колко е красива! Хайде, Мередит, иди до бюфета

и си вземи от всичките сладкиши.

— Благодаря, лейди Арбътнот.

Сали проследи с поглед Мередит, която се затича към бюфета на другия край на салона. После полека се обърна към младата си приятелка.

— Какво прекрасно дете!

— И ученолюбива като баща си. Току-що ми каза, че щяла да напише книга, когато порасне — каза Аугуста и седна на един от столовете край камината.

— Не се съмнявам, след като познавам баща ѝ. Представям си по каква програма учи. Горкото дете. Настръхва ми косата.

— Не се плаши, Сали. Погрижих се и за това. Вмъкнах някои развлекателни предмети в програмата на дъщеря ни. Започнах да я извеждам навън и да рисуваме или да четем детски романи. Помолех Клариса Флеминг да разшири познанията ѝ по история, да ѝ говори за жените в древна Гърция и Рим. В книгите на баща ѝ няма такива неща — обясни подробно Аугуста.

— О, мила приятелко, ти никога не се предаваш! Знаех си аз, че ти ще си най-подходящата за Грейстоун, и така излезе. Той също го знаеше, но не беше сигурен дали да впише името ти първо в списъка си.

— Нима моето име е било в началото на списъка? Винаги съм мислила, че е било последно. Не мога да повярвам.

Аугуста си наля чай и когато поставяше обратно чайника на масата, видя шишенцето с лекарството на Сали. Преди тя да се премести в Дорсет, лейди Арбътнот не държеше лекарството до себе си. Сега обаче го носеше постоянно. Значи болките ставаха непоносими.

— Не вярваш, но е факт. Хари не можеше да те забрави, постоянно мислеше за теб от деня, в който те срещна за първи път.

— Значи за него съм била нещо като постоянен дразнител.

— Ти се подценяваш, мила. Но аз между другото съм ти сърдита. Къде ми е икономът? — засмя се Сали.

— Не ме обвинявай. Братовчедка ми е тази, която принуди горкия Шръгс да напусне поста си.

— Да, зная. Вчера сутринта видях обявата за техния годеж във вестника. Двамата много си подхождат.

— Чичо Томас е много доволен.

— Да, Шелдрейк е луда глава, но скоро ще улегне. Той доста се позабавлява в Лондон, откакто се завърна от мисията си на континента. Но като се ожени и като започне да се грижи за имотите на баща си, ще стане по-сериозен.

— И аз съм на същото мнение — отвърна Аугуста.

Сали протегна ръка към масата и взе шишенцето с лекарството. Отвори го и сложи две капки от течността в чая си. Тя забеляза тъжния поглед на графинята и каза тихо:

— Не се тревожи, мила. Боли ме, защото тези дни имам много работа и съм доста преуморена.

— Мога ли с нещо да ти бъда полезна? Кажу ми, Сали... — Аугуста се пресегна и хвана нежно ръката ѝ.

— Не, миличка, благодаря ти. Всичко трябва да свърша сама... — Тя замислено погледна шишенцето.

— Сали! — тихо, но настоятелно прошепна Аугуста.

— Успокой се, мила. Още няма да умирам. В момента съм страшно заета. Събирам информация за Грейстоун. Трябва да знам някои подробности около клуба „Сабя“. Не можеш да си представиш как ме поглъща тази работа, колко много я обичам. От две години насам не бях се срещала с много хора. Сега поднових връзките си. Много от тях само чакат да им създам работа.

Аугуста се облегна на стола и погледна към Мередит. Тя се бе спряла до едно писалище и разговаряше с Касандра Побъри, която ѝ показваше някаква поема.

— Моят съпруг твърдо е решил да се добере до информацията, която търси — промълви Аугуста.

— Да, Хари винаги е бил много твърд в решенията си. Той иска на всяка цена да открие Паяка. Има си причина. Това е важно за него.

— Какво знаеш за клуба? — попита Аугуста.

— Засега е много малко. Зная, че не е просъществувал дълго. Членовете му са били все млади офицери — мъже, които са търсели своето място в живота. Но клубът изгорял и не бил възстановен. Все още не мога да намеря списъка на членовете му, но се надявам, че ще го открия. Наех платени информатори и те са издирили бившия съдържател на клуба.

— Колко вълнуващо. Говори ли вече с този човек? — Аугуста се увлече в разговора със Сали. Беше ѝ страшно интересно.

— Не съм се срещала още с него. Защо си толкова възбудена? Сигурно Грейстоун лично те е запознал с този въпрос.

— Интересувам се от резултата. Зная, че е много важно за Хари.

— Да, така е — каза Сали и замълча. След малко отново се обърна към Аугуста: — Мила, знаеш, че книгата за облози винаги е отворена на определена страница.

— Да, зная. И какво от това?

— Ако някога я намериш затворена, веднага я вземи и я занеси на Хари. Нека той да я отвори.

— Но, Сали, за какво става дума? — Аугуста я погледна учудено.

— Зная, че ти звучи доста тайнствено и мелодраматично, но това може да се случи. Просто те предупреждавам. Само ми обещавай, че ще го направиш. Веднага щом видиш, че книгата е затворена, предай я на Грейстоун.

— Обещавам. Сали, кажи ми защо е всичко това?

— Засега не мога да ти кажа нищо повече. Грейстоун знае, че аз винаги проверявам информацията, преди да му я предам окончателно. Съпругът ти не обича да му подават неточна информация. Това го вбесява, а той не прощава грешките. Попитай Шръгс. Никога няма да забравя как веднъж се беше забъркал доста неприятно със съпругата на един френски офицер... Но това е много стара история.

— Разбирам — каза замислено Аугуста и отпи от чая си.

Почувства се излишна в този кръг от приятели — Сали, Питър и Хари. Те бяха верни един към друг, имаха заедно преживяно минало.

Аугуста познаваше много добре това чувство. Подобна взаимност имаше между нея и брат ѝ, когато Ричард беше жив. Сега това ѝ липсваше много. Тя обаче чувстваше, че започва да се привързва към новото семейство. Мередит полека-лека я допускаше близо до себе си, а страстта на Хари бавно се превръщаше в друго чувство — той вече не можеше да живее без нея. Но тя чакаше нещо повече. Жадуваше да бъде важна част от живота на съпруга си, такава, каквато Сали и Питър са били навремето. Искаше да бъде близка приятелка на съпруга си и той да ѝ се доверява.

— Вие тримата сте били едно голямо семейство, нали? — попита кратко Аугуста.

— Не съм мислила по този въпрос, но може да си права. Ние бяхме доста различни, но поемахме големи рискове, вярвахме си и се нуждаехме един от друг. Понякога животът на единия зависеше от работата на другия. Тези неща свързват много здраво хората.

— И аз мисля така.

Хари седеше зад писалището в библиотеката си, когато чу шум в антрето. Съпругата му и дъщеря му се прибираха от разходка. „Точно навреме“ — помисли си той. Два дни вече Аугуста разхождаше Мередит по улиците на Лондон. Когато той се върна вкъщи, никой не знаеше къде точно е отишла графинята с малката господарка. Икономът Кредок предположи, че е завела детето в Британския музей. Но Хари знаеше много добре, че не са там. Такива развлечения бяха съвсем отегчителни за деветгодишно дете. Не вярваше на предположенията на Кредок.

Той стана и отиде до вратата. Щом го видя, Мередит хукна към него. Розовата ѝ шапчица се търколи на пода. Очите ѝ горяха от възбуда.

— Татко, татко, познай къде бяхме!

Той изгледа сърдито Аугуста, която тъкмо сваляше шапката си, накичена с червени и жълти цветя. Тя невинно му се усмихна. Хари отново погледна детето.

— Не мога да позная. Предавам се.

— Бяхме в клуба, татко — възкликна Мередит.

— Какво?!

— Аугуста ми каза, че този клуб приличал много на вашия, само че бил за жени. Беше много интересно. Всички бяха любезни с мен и ми отговаряха на най-различни въпроси. Видях как няколко дами пишат книги. Една от тях пише за амазонките. Не е ли вълнуващо?

— Много е вълнуващо — отговори Хари, като хвърли към съпругата си ядосан поглед, който тя се направи, че не забелязва.

Мередит не обърна внимание на това и продължи да разказва за следобедните си приключения.

— Там видях портрети само на жени. Имаше дори портрет на Клеопатра. Аугуста ми разказа за всички тях и ми каза, че те ще са ми

за пример. Срецнах се с лейди Арбътнот, която ми предложи сладкиши и ми разреши да ям колкото си искам.

— Да, виждам, че си преживяла много интересни мигове, дъще. Сигурно си доста уморена.

— О, не, не съм, татко. Никак.

— Няма значение. Госпожа Бигсли ще те заведе горе в спалнята. Аз искам да поговоря насаме с майка ти.

— Да, татко.

Детето се подчини, но все още впечатлено от видяното в клуба, продължаваше да бърбори на икономката, докато се качваха по стълбите.

Графът се намръщи.

— Аугуста, ако обичаш, последвай ме в библиотеката. Искам да си поговорим.

— Да, милорд. Случило ли се е нещо?

— Ще си поговорим на четири очи.

— А, разбирам. Пак съм ви ядосала.

Тя влезе в библиотеката и се намести в креслото срещу писалището, зад което седна Хари. Той сложи ръцете си върху полираната повърхност и дълго мълча. Искаше му се Аугуста да разбере вината си и гнева му.

— Милорд, не ме гледайте толкова страшно. Чувствам се ужасно. Защо не ми кажете поне една дума?

— Ще ви кажа, госпожо. Не ми е приятно да водите детето ми в „Помпея“.

— Мислех, че няма да имате нищо против да посетим лейди Арбътнот.

— Нямам нищо против дъщеря ми да се среща със Сали, но не желая Мередит да посещава този глупав клуб. И двамата знаем, че там ходят жени от по-друго тесто.

— От друго какво?! — Очите ѝ гневно заблестяха. — Какво искате да кажете, господине? Искате да кажете, че членуващите в клуба са леки жени? И мислите, че мога да преживея такава обида?

— Не исках да кажа това. Казах, че са по-различни. Тези жени са независими и правят каквото си щат, без да се съобразяват с обществото. Наричат себе си „оригинални“. От свой собствен опит и

наблюдения мога да кажа, че членовете на клуба са луди и необуздани. Това не са жени, които могат да служат за пример на дъщеря ми.

— Трябва да ви напомня, милорд, че вие се оженихте за една от членуващите в този клуб.

— Именно. Това ме кара да мисля, че в него членуват жени с особен характер, нали? Но нека да се изясним. Когато ти разреших да пътуваш с мен за Лондон, много добре ти обясних, че няма да имам никаква възможност да се занимавам с теб и Мередит. Ти ми даде дума, че ще бъдеш много разумна и ще подбиращ местата, на които водиш дъщеря ми.

— Аз действително внимавам. Тя е в безопасност.

— Не говоря за физическа опасност — срязва я Хари.

— А за морална може би? Значи смятате, че членките на клуба ще повлияят лошо върху морала и възпитанието на Мередит? И затова може би няма да си простите, че се оженихте за една от лудите от „Помпея“?

— По дяволите, Аугуста, ти преиначаваш думите ми! Не ме притеснява нито моралът, нито тяхното поведение. — Хари чувстваше, че ще полудее. Искаше само да я посъветва, а ето че разговорът се превърна в кавга.

— Радвам се да чуя това — злобно отбеляза Аугуста.

— Имам критично мнение само към тяхното свободно държание в обществото.

— Извинете, милорд, но колко от тях познавате лично? Или може би обобщавате мнението си за тези дами, като имате предвид мен?

Хари присви очи.

— На глупак ли ме правиш, Аугуста? Много добре зная кой членува в клуба.

— Вие, милорд?

— Да, аз. Проучил съм всичко и всеки в този клуб, преди да се ожения за вас, мадам.

— Но това е скандално! Та вие сте направили цяло разследване в „Помпея“! Но аз ще кажа на Сали. — Аугуста скочи разярена.

— Кой мислите ми даде списъка на членуващите? Та аз знам произхода на всяка една от вас. За това са виновни Питър и Сали. Когато реших да се ожения за вас, проучих всичко и установих, че вие

не сте в опасност, говоря за морална опасност. Нямам нищо против клуба, но не желая да водите дъщеря ми там.

— Разбирам.

— След нашата женитба щях да ви накарам да приключите с клуба изцяло, но не го направих заради Сали. Остава й още малко време да живее. Клубът и твоите визити я правят жизнена.

— Ах, колко мило от Ваша страна, милорд! — възкликна саркастично Аугуста.

— Занапред ви моля да не водите там детето. Ясно ли е?

— Да, ясно — каза тя през зъби.

— И моля за в бъдеще да ми оставяте точна програма за заниманията ви през деня. Не желая да се прибирам у дома и да ме информират, че просто сте излезли, а аз да се чудя къде.

— Програма за деня? Да, господине. Ще имате такава програма. Искате ли още нещо, Грейстоун? — Аугуста беше бясна.

Хари въздъхна, облегна се на стола и забарабани с пръсти по писалището. Той се разкайваше за скандала, но същевременно си мислеше, че понякога това беше необходимо, особено за неговата собствена съпруга.

— Това е всичко, мадам.

Тя леко се завъртя, после спря и го погледна.

— Искам да ви помоля нещо, господине. Става дума за една услуга.

Хари си помисли, че това ще бъде следващата яростна атака в защита на „Помпея“. Затова за момент замълча. Когато проговори, гласът му беше твърд. Такъв може би трябваше да бъде гласът на всеки строг съпруг.

— Да, мила? — Той се опита да смекчи суровия си тон и си помисли: „По дяволите, може пък да ми поиска нова рокля или шапка. Ако е това, ще й разреша, за да се помирим“.

Аугуста отиде до писалището и постави двете си ръце върху него. После каза решително, като го гледаше настойчиво:

— Позволи ми да взема участие в разследването.

Той я погледна удивено.

— О, не, не! Боже мой, Аугуста, това не!

— Моля те, Хари. Зная, че не разбирам нищо от тези работи, но съм убедена, че ще се науча бързо. Аз също мога да ти бъда от полза,

както Питър и Сали.

— Ти си напълно права. Действително нищо не разбираш. — И Бог ми е свидетел, че никога няма да се научиш — продължи той наум. — Никога няма да го допусна.

— Но, Хари...

— Приемам предложението ти, мила, но съм сигурен, че ще допринесеш повече вреда, отколкото полза.

— Но, милорд, аз също съм намесена в това разследване. Искам да бъда част от вас, имам пълното право да бъда включена. Искам да ви помагам.

— Не, Аугуста, това е моята последна дума. Довиждане. Имам много работа. Тази вечер няма да бъда вкъщи. Ще вечерям в клуба с Шелдрейк. — Той взе перото за писане и сложи пред себе си едно от списанията, подредени върху писалището.

— Добре, милорд. — Тя се обърна и излезе, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Хари искаше да я спре и да я прегърне. Щеше да я успокои в обятията си, но трябваше да бъде твърд и той си го наложи.

— Между другото, Аугуста...

— Да, милорд?

— Не забравяй всяка сутрин да ми даваш точна програма за деня. Например за утре.

— Ще впиша в тази програма всичко най-скучно и отвратително, сър.

Хари се намръщи, когато тя затвори с трясък вратата. Премести се на стола до прозореца и се загледа в цветята в градината. Не можеше да ѝ каже защо я държи извън всичко. Тя беше права да се гневи. Но по-добре беше да се сърди, отколкото да бъде изложена на опасност или разочарована от брат си. Нещата все още не бяха напълно ясни. Мисълта, че Ричард Болингър е предател, все още тормозеше графа, а той не искаше да причинява болка на съпругата си.

Късно през нощта Хари и Питър слязоха от наетата карета в един от бедните квартали на Лондон. Преди час беше започнало да ръми и сега паважът беше хлъзгав. Лунната светлина се отразяваше в мокрите тесни улички.

— Знаеш ли, Шелдрейк, че ти познаваш много добре потайностите на Лондон — каза Хари и в този миг вдигна абаносовия си бастун, за да се предпази от големия почти колкото котка плъх. Очите на животното светнаха в мрака. Когато Хари замахна, то се скри в една купчина отпадъци.

— Навремето ти беше много любопитен да знаеш откъде черпя информация.

— След време ще трябва да забравиш всичко това, защото скоро ще се жениш. А не мога да си представя как Клаудия Болингър ще приеме всичко това.

— Наистина. Но като се ожения за госпожица Болингър, вечер ще имам по-интересни занимания от тези тук. Ето, това е уличката, която търсим. Човекът, с когото искаме да се видим, е уредил среща в кръчмата в края на улицата.

— Вярваш ли на твоя информатор? — попита Хари.

— Не напълно. Но сега сме в началото. Казаха ми, че мъжът, с когото имаме среща, се казва Бликър. Той е видял пожара. Рано или късно ще узнаем истината.

Прозорчетата на кръчмата блестяха зловещо в дъното на уличката. Хари и Питър влязоха и си проправиха път към масата за срещата. Беше задушно, опушено и мрачно. Пияниците, постоянните клиенти, бяха насядали на групи край дървените маси. Те огледаха враждебно новодошлите. Но хищническият им интерес секна, като видяха скъсаните им ботуши и орфаните сака, които двамата бяха облекли за случая.

— Ето го, до вратата в дъното. Онзи, с червеното шалче около врата — каза Питър и тръгна навътре.

Бликър се бе почерпил порядъчно с джин, но никак не му личеше. Погледът му неспокойно шареше насам-натам.

Освен с червено шалче, Бликър беше и с кепе, нахлупено до веждите. Имаше голям червен камбест нос, а когато проговори, двамата приятели видяха, че му липсват предните зъби.

— Вие сте тези, дето искат да знаят как изгоря клуб „Сабя“, нали?

— Точно така — отговори Хари, намествайки се на дървената пейка точно срещу Бликър. Питър остана прав. Погледът му шареше из

кръчмата и всеки миг той беше готов да реагира на внезапно нападение.

— Какво ще ни разкажеш за онази нощ? — попита Грейстоун.

— Ще ви струва доста — предупреди го пияницата с мазна усмивка.

— Ще платим, ако решим, че твоята информация си заслужава.

— Добре. Видях човека, който запали огъня. Вървах си по улицата, която пресичаше тази, дето се намираше клубът. Като чух пращане, вдигнах глава и видях, че през прозорците излизаха огньовете — каза Бликър, като ги гледаше съучастнически.

— Продължавай — подкани го тихо и спокойно Хари.

— Няма да продължа, докато не ми дадете нещо — изсумтя Бликър.

Хари постави няколко монети върху масата.

— Ще получиш още, ако информацията е добра.

— По дяволите, много сте хитри. — Той се наведе още по-близо към графа и едва не го отрови с вонящия си дъх. — Добре тогава, ще ви разкажа още. Двама младежи изскочиха от клуба и се затичаха по улицата. Единият от тях се държеше за корема и кървеше като одрана свиня. Той пресече улицата и падна близо до мен.

— Възможно — измърмори Хари.

Бликър не обърна внимание на забележката. Той говореше разпалено и се вживяваше в разказа си.

— Както си стоях в полумрака, объркан от случилото се, изведнъж притича и другият. Той търсеше младежа. Като го видя, отиде до него и се наведе. Видях, че държи нож.

— Зашеметяващо. Продължавай — процеди през зъби Хари.

— Тогава умиращият каза на другия: „Ти ме уби, Болингър. Ти ме уби. Защо го направи? Не съм казал на никого кой си и какъв си. Не съм казал на никого, че ти си Паяка“. — Бликър се отпусна щастливо на масата. — Тогава младежът умря, а другият избяга.

Хари поседя за момент мълчаливо, после се изправи.

— Хайде да се махаме отгук, приятелю. Просто си загубихме времето.

Бликър скочи разтревожен.

— Ей, какво стана с парите? Обещахте да ми платите за информацията.

Хари сви рамене и хвърли на масата няколко монети.

— Това ти е достатъчно. Всичко беше лъжа. Дай част от тези пари на този, който ти е наредил да ми разкажеш тази история.

— Лъжи? Как така лъжи? Казах ви цялата проклета истина — извика разярено Бликър.

Хари погледна тревожно към Питър, защото знаеше, че този вик биеше тревога. Всички в кръчмата гледаха към тяхната маса.

— Ще минем през задната врата. Тя е по-близо.

— Чудесно. И аз така мисля. — Питър отвори задната врата и изчака Хари да мине пръв. — След вас, сър. — Той се поклони за довиждане.

Графът излезе навън в някаква тиха уличка. Питър вървеше плътно до него. Зад тях се чуваха крясъците на Бликър и останалите пияници.

— По дяволите! — изруга Хари. Беше видял как човек с нож в ръка излезе от уличния мрак. Острието проблясваше на лунната светлина.

Хари замахна с абаносовия си бастун, удари силно нападателя по ръката и ножът отхвъркна встрани. После бързо отви дръжката на бастуна и оттам се показа дълго острие. С един скок се метна към мъжа в тъмнината и опря ножа в гърлото му.

— Да пукнеш дано! — извика онзи, отстъпи крачка назад, подхлъзна се и падна в купчина боклук, като ругаеше наляво и надясно.

— Да побързаме! — каза Питър, приковал поглед в жертвата на Хари. — Очаквам всеки миг нашите приятели да излязат от кръчмата.

— Нямам никакво намерение да оставам тук — отвърна той, докато прибираше ножа си. После размаха абаносовия бастун и двамата с Питър безшумно изчезнаха в мрака.

Шелдрейк вървеше малко по-напред от приятеля си, тъй като познаваше квартала. Когато най-после излязоха на една по-голяма улица, Питър се обърна към Грейстоун:

— Знаеш ли, Хари, забелязал съм, че изпадам в такива опасни ситуации само заради това, че ти си толкова стиснат. И даваш малко пари за неверни сведения.

— Твърде е възможно. Аз пък съм забелязал, че винаги изпадам в трудни и опасни ситуации, когато съм с теб. Може би има някаква логика.

— Глупости. Само си въобразяваш. Шелдрейк познаваше тази част на града почти на пръсти и благодарение на това те бързо се измъкнаха от мрачните, тесни и пълни с опасности улички. Така не след дълго двамата вече стояха на една от централните улици на Лондон.

Хари вдигна бастуна си и спря една карета, от която тъкмо бяха слезли група пияни младежи.

Той се качи и седна срещу Питър. И двамата мълчаха. Графът разсеяно гледаше през прозорците тъмните улици на Лондон. Питър бе вперил замислени очи в приятеля си. Най-после попита унесено:

— Интересна история, а?

— Да — едва чуто проговори Хари.

— И какво разбра от всичко това?

Хари си мислеше за разказа на Бликър.

— Не съм съвсем сигурен.

— Единственото вярно нещо може би е времето. Болингър е бил убит на другата нощ след пожара. Могъл е да подпали клуба и да убие един от членовете му, за да заличи следите си. А след това е бил застрелян на излизане от Лондон — разсъждаваше Питър.

— Да.

— Доколкото знаем, Паяка престана да действа веднага след абдикирането на Наполеон през четиринадесета година. Това съвпада със смъртта на Болингър. Той е бил застрелян през месец март същата година. През времето между бягството на Наполеон от Елба и последната му битка при Ватерло не се е появявал. Разгромът на Наполеон беше неизбежен и може би той е знаел това. Затова и не се появи повече.

— Прав си. Паяка изчезна някъде през пролетта на 1814 година. Може би той самият просто е станал жертва. Мислиш ли, че Ричард Болингър може да бъде Паяка? — попита Хари.

— Хм... Много от големите шпиони понякога стават жертва на най-случайни произшествия — продължи Питър.

— Хм... хм...

— О, страшно мразя, когато си в такова настроение. С теб изобщо не може да се разговаря.

Хари се обърна и погледна Питър право в очите.

— Надявам се, че няма да кажеш за предположенията си на Аугуста.

— Да не съм луд. Все пак искам да доживея до първата брачна нощ с Клаудия Болингър. Изобщо не бих искал да рискувам — засмя се той. — Въпреки всичко аз обичам Аугуста, тя е мой добър приятел, роднина на бъдещата ми съпруга, а освен това е графиня Грейстоун — жена на моя най-добър приятел. В никакъв случай не желая да я наскърбя с моите празни предположения, че брат ѝ може да е бил предател.

— Точно така — процеди през зъби Хари.

След половин час каретата спря пред дома на графа. Хари пожела лека нощ на Питър и се качи по стълбите.

Икономът Кредок отвори вратата, прозявайки се, и уведоми господаря си, че всички в къщата спят, с изключение на госпожа Грейстоун.

Хари кимна и влезе в библиотеката. Наля си чаша бренди и се загледа през прозореца, докато премисляше всяка подробност от преживяното тази нощ.

Той допи питието си, отиде до писалището и видя върху него лист хартия, сложен така, че веднага да се забележи. На него беше написано:

ПРОГРАМА ЗА ЧЕТВЪРТЪК:

1. Сутрин — посещение на книжарници.
 2. Следобед — разходка в парка и наблюдение на пускането на балона на господин Митфорд във въздуха.
- P.S. Надявам се, че програмата ще бъде одобрена.

Хари се замисли. Настроението на съпругата му се усещаше дори и по бележките, които му оставяше. Ако беше докоснал листа, той сигурно щеше да го опари.

В парка се бе събрала огромна тълпа, която искаше да наблюдава издигането на балона, който всеки момент щеше да се понесе в безоблачното лятно небе. Още с пристигането им Мередит започна да задава толкова много въпроси, че Аугуста едва смогваше да ѝ отговори.

— С какво е пълен балонът?

— Понякога се пълни с водород, но тъй като е опасно, днес господин Митфорд ще го напълни с горещ въздух. Нагриват го с тези горелки. Той ще издигне балона. Виж тези торбички, пълни с пясък. Когато се качи в него, господин Митфорд ще ги изхвърли зад борда, за да полети по-леко и по-бързо. Защото горе вятърът ще охлади въздуха, а той иска да прелети доста голямо разстояние.

— Когато балонът се издигне високо, става ли горещо?

— Чувала съм, че на хората горе им става студено.

— Интересно. А защо? — продължаваше настойчиво Мередит.

— Нямам представа. Питай баща си — познанията ѝ по този въпрос свършваха дотук.

— А мога ли да се кача на балона?

— Не, мила. Баща ти няма да бъде съгласен. Макар че това ще бъде голямо приключение.

— Ще бъде чудесно, нали?

Суетнята около балона се засили. Бяха го напълнили с горещ въздух. Въжетата, които го задържаха, бяха стегнати върху колчета, забити в земята. Но времето за полет беше дошло и господин Митфорд — слабичък и енергичен човек, подскачаше насам-натам и раздаваше заповеди на няколко момчета, които послушно му асистираха.

— Отстъпете! Всички да отстъпят назад! — извика Митфорд.

Той се качи в коша с още двама души и тълпата се отмести подалече от въжетата.

— Казах ви да се дръпнете още встрани. Пазете се! Момчета, освободете въжетата!

Шареният балон започна полека да се издига. Тълпата крещеше от радост и насърчаваше Митфорд и екипажа му.

Мередит беше ахнала от възторг.

— Виж, Аугуста! Погледни как се издига все по-нагоре! О, как бих искала да бъда сега с тях!

— И аз също — каза графинята, като отметна назад глава, за да вижда по-добре, а с едната ръка държеше сламената си шапчица да не падне.

Изведнъж усети, че я дърпат за полата. Помисли си, че е някой от тълпата, но когато я дръпнаха за втори път, тя се обърна и видя един хлапак, който ѝ подаваше някаква бележка.

— Вие ли сте госпожа Грейстоун? — попита той.

— Да, защо?

— Това е за вас. — Момчето тикна листа в ръката ѝ и избяга.

— Какво е това, за бога? — Аугуста погледна хартията.

Мередит не забеляза нищо. Тя се бе заплеснала в балона. В бележката пишеше:

„Ако искате да научите подробности за смъртта на вашия брат, бъдете в уличката до къщата в полунощ. Не казвайте на никого за моето писмо.“

— Аугуста, това е най-интересното нещо, което някога съм виждала — бърбореше Мередит. Погледът ѝ все още бе забит в небето. — Къде ще ходим утре?

— На цирк — каза разсеяно Аугуста, докато прибираше бележката в чантичката си. — В „Таймс“ пише, че ще има дресура на коне, фокуси и други неща.

— Ще бъде хубаво, нали? Но не мисля, че ще бъде толкова интересно, колкото днешното преживяване. А татко ще дойде ли с нас?

— Боя се, че не. Има много работа. Ние сами трябва да се развличаме.

— Ами ние се справяме чудесно — призна Мередит.

— Чудесно ли?

Хари отвори вратата на библиотеката и излезе, щом чу, че жена му и Мередит влизат в антрето. Очите му се спряха на Аугуста и той се усмихна едва забележимо.

— Как прекарахте? Добре ли се забавлявахте? Балонът полетя ли?

— Беше много интересно и имаше научна цел — отговори хладно Аугуста.

В момента мислеше само за бележката. Искаше по-скоро да се качи горе в спалнята и да я прочете отново.

— О, татко, беше толкова интересно! Аугуста ми купи чудесен сувенир — кърпичка с изображението на балона. И ми каза да те попитам защо, когато балонът отива нагоре, на хората в него им става студено, макар че са близо до слънцето.

— Хайде да те видим, Грейстоун. Нали знаеш отговорите на всички въпроси?

— Аугуста...

— Ще излизате ли тази вечер, милорд?

— За жалост, да. Ще се върна много късно.

— Няма да ви чакаме — каза тя и веднага тръгна нагоре по стълбите. Пътном хвърли поглед към Мередит, която се бе вкопчила в ръката на баща си и продължаваше да го обсипва с въпросите си.

— Татко! Татко!

— Ела в библиотеката, Мередит. Ще се опитам да ти обясня.

Аугуста чу как вратата на библиотеката се затвори и се затича към спалнята си, влезе и се отпусна на един стол зад паравана. Отвори чантичката си, извади бележката и зачете отново. Може би Грейстоун не знаеше отговора именно на този въпрос. Тя се закле, че ще му докаже, че брат ѝ е невинен, и ще го учуди със своя ум.

Аугуста дълго мисли и реши, че най-безопасният начин да излезе незабелязано тази вечер е да се измъкне през прозореца на библиотеката. Другата възможност беше през задната врата, но трябваше да мине през кухнята и прислугата щеше да я забележи, можеше някой да се събуди.

В библиотеката цареше мрак. Тя отвори полака прозореца и се спусна отгоре в градината. Беше го правила вече веднъж, имаше опит от онази първа вечер, когато посети Хари. Аугуста още се питаше как след тази луда постъпка графът се ожени за нея. Той имаше болезнено развито чувство за чест и достойнство.

Аугуста беше вече в градината, оставила бе прозореца зад себе си отворен. Тя се уви плътно в черната пелерина, вдигна качулката и се послуша.

Когато се увери, че зад нея няма никой, тръгна предпазливо към градинската порта. Трябваше да бъде много внимателна, да застане в уличката така, че да бъде близо до градината и на малко разстояние от този, с когото имаше среща. Ако ѝ се случеше нещо, трябваше да може да извика и слугите да я чуят.

Преди да отвори портата, тя се спря и се послуша още веднъж. Не чуваше никакъв шум. Отвори внимателно вратата, пантите леко изскърцаха.

— Хей, има ли някой наоколо? — тихо подвикна Аугуста.

Никакъв отговор. В дъното на уличката прозорците на лейди Арбътнот още светеха.

— Хей, ако си тук, покажи се! Прочетох бележката. Искан да поговоря с теб — графинята тревожно се взираше в тъмнината.

Тя отстъпи назад и петата ѝ се удари в нещо твърдо.

— Господи! Какво е това? — Тя погледна надолу в краката си и съзря някакъв квадратен предмет. Наведе се. Беше книга. Когато я взе в ръцете си, тя видя, че беше с тежка кожена подвързия. Докато разлистваше томчето, дочу тропот на копита върху паважа на улицата. Обърна се и видя ездач, който изчезна тутакси зад ъгъла. Значи в мрака някой я беше наблюдавал! Побиха я тръпки. Той я е следил и е чакал тя да вземе книгата, а после е избягал.

Изведнъж Аугуста се вцепени от страх. Такава уплаха никога досега не бе изпитвала. Тя се върна в градината и бързо затвори портата, стискайки книгата в ръце. Черната пелерина се развяваше зад нея.

Графинята стигна до прозореца на библиотеката. Хвърли книгата в стаята, постави длани върху рамката и подскочи.

Тъкмо беше прехвърлила единия си крак вътре, когато се стресна и извика тихо:

— О, господи! Не!

Лампата върху писалището светеше, на стола седеше съпругът ѝ и я наблюдаваше, присвил очи.

— Хари! Не знаех, че си вкъщи. Нали щеше да се прибереш късно тази вечер?

— Както виждате, доста късно е. Защо не влезете в библиотеката, мадам? Не ви е удобно така — яхнала прозореца.

— Зная какво мислите, милорд, но ще ви обясня всичко от игла до конец.

— Да, ако обичате. Но ще поговорим, когато влезете в библиотеката.

Аугуста го гледаше гузно, докато слизаше от прозореца. Скочи на пода и хвърли поглед към книгата, която лежеше на килима.

— Случи се нещо необикновено — каза тя.

— С теб винаги се случват необикновени неща.

— О, Хари! Знам, че си ядосан.

— Да, много съм ядосан.

— Така се страхувах да не те разгневя. — Тя се наведе и взе книгата.

— Седни — заповяда Хари.

— Да, милорд. — Тя свали пелерината си, прекоси стаята и седна от другата страна на писалището с вирната брадичка, готова да се защитава.

— Зная, че това, което направих, е много лошо.

— Да, наистина е така. Аз например мога да предположа, че се връщаш от някое среднощно рандеву, където си била с мъж.

— О, не, за бога! Няма такова нещо.

— Радвам се да го чуя.

— Наистина, Хари, няма нищо подобно. Това е смешно.

— Така ли?

— Работата е там, че аз започнах разследване.

— Какво? И какво разследваш? — извика Хари.

— Смъртта на брат си, разбира се.

— О, по дяволите! — Той се облегна върху писалището и я погледна заплашително.

Аугуста се сви на стола, уплашена от гнева му.

— Да, казвам ви истината.

— За бога! Вие ще ме уморите, мадам. А аз, глупакът, предполагам, че сте отишли до „Помпея“ и за по-пряко сте минали през градината.

— О, това няма нищо общо с „Помпея“. Отидох да се срещна с един мъж. Но той не беше там.

— Казах ли ви, че във всичко това е замесен мъж — каза строго Хари.

— Не в този смисъл. Уверявам ви, нямах любовно рандеву. Нека ви разкажа всичко подробно.

— Вярвам искрено, че няма да мога да ви разбера, но все пак разкажете. Какво се е случило? Моля ви, направете го колкото се може по-бързо, графиньо, защото търпението ми се изчерпва.

— Да, веднага. Днес в парка, когато гледахме издигането на балона, при мен дойде едно малко момче и ми подаде бележка, в която ми определяха среща в полунощ, ако искам да узная истината за брат си. Това е всичко.

— Това е всичко? Боже господи! Това било всичко! — Графът затвори очи и се хвана за главата. — Аз ще свърша в лудницата! Да, Господи, ще свърша в лудницата!

— Хари? Добре ли си? — промълви Аугуста.

— Не, мадам, никак не съм добре. Ще полудея! — Той се изправи до писалището със скръстени на гърдите ръце, като я гледаше смразяващо. — Кой ти изпрати тази бележка?

— Не зная. На улицата нямаше никой. Но в тъмното е стоял човек, който ме е наблюдавал и е чакал аз да взема книгата. След това в дъното на улицата забелязах конник. Не видях лицето му.

— Дай да видя книгата. — Хари я грабна от скута ѝ.

Аугуста скочи и се повдигна на пръсти зад гърба му, за да види какво бе написано вътре.

— Това е някакъв дневник — нетърпеливо каза тя.

— Да.

— Не разлиствай страниците толкова бързо. Не мога да чета.

— Няма да разбереш нищо. Това е код. Много стар код — обясни Хари.

— Наистина ли? Можеш ли да го разчетеш? И какво общо има с брат ми?

— Много те моля, престани да бърбориш. Седни кротко и ме остави за няколко минути да го разгледам на спокойствие.

Аугуста се подчини. Седна тихо, сложи ръце на коленете си и зачака.

Хари отново се настани зад писалището. Отвори книгата и напрегнато започна да разчита кода. Той бавно прелистваше страниците. Мина доста време, преди да затвори дневника. После вдигна глава и погледите им се срещнаха. В неговия имаше нещо особено, което Аугуста не бе виждала досега. Побиха я тръпки. Очите му светеха.

— Е, милорд? — прошепна тя.

— Това са протоколи за закодирани сведения, които са били изпращани по куриери по време на войната. Познавам някои от тях, защото моите хора са улавяли повечето и аз съм ги разчитал.

— Но какво общо има всичко това с брат ми?

— Това е личен дневник, Аугуста, личен протокол. Което ще рече, че никой не се е докосвал до него, освен притежателя му.

— Но кой може да е той? Кажете ми! — настояваше тя.

— Само онзи, който е знаел за сведенията, за имената на куриерите и френските агенти. Само той е могъл да има такъв

дневник. И този дневник е принадлежал на Паяка.

— Но какво общо има брат ми? — Аугуста изпадна в паника.

— Изглежда, че някой иска да ни подведе на грешна следа. Някой се опитва да ни докаже, че брат ти е Паяка.

— Но това е невъзможно! Това е долна лъжа! — извика тя и скочи на крака.

— Моля те, седни и се успокой! — каза тихо Хари.

— Няма нито да седна, нито да се успокоя. — Аугуста отиде до писалището, наведе се към графа и натъртено му заяви право в лицето: — Не зная какви доказателства имате. Чувате ли ме? Но моят брат не е предател! Повярвайте ми, не е! Един Нортъмбърланд-Болингър не може да бъде предател. Ричард не е Паяка! Повярвайте ми!

— Вярвам ти.

— Вярвате ми? Вярвате, че този дневник не принадлежи на Ричард? Наистина ли, милорд? Аз съм сигурна, защото почеркът не е на брат ми. Кълна се в това.

— Почеркът няма значение. Всеки умен мъж от шпионажа би променил почерка си. Още повече, когато пише такива неща.

— Но, Хари! — викна Аугуста.

— Има други причини, които ме карат да вярвам, че брат ти не е Паяка.

— Много се радвам, милорд, че сте на това мнение. Никога няма да го забравя. Много съм ви благодарна.

Хари мълчаливо я наблюдаваше. Пръстите му барабаняха по кожените корици на книгата.

— Много се радвам да го чуя, мадам. — Той сложи дневника в чекмеджето на писалището и го заключи.

— Истина е, Хари — усмихна се широко Аугуста и после попита: — Като имам предвид кървавото стихотворение и тази книга, мога ли да ви задам един въпрос?

— Кажи.

— Какво ви кара да вярвате, че брат ми не е Паяка?

— Отговорът е ясен, Аугуста — каза Хари.

— Е, милорд? — Тя пак се усмихна.

— Аз живея от доста седмици с един представител на рода Нортъмбърланд-Болингър и наблюдавам реакциите и поведението на

тази порода. И мога да кажа, че тези Нортъмбърланд-Болингър притежават следните качества... — Той леко потрепери.

— Да, Хари, продължавай. — Аугуста отново седна. Беше объркана.

— Да-а... Искам да бъда точен... нито един от тази порода не притежава темперамента, нужен за шпионин.

— Какво искате да кажете с това? — настръхна тя.

— Искам да кажа, че вашият род е прекалено емоционален, твърде див, недискретен, невъздържан и идиотски, за да стане някой от вас шпионин. Или да кажем царя на шпионите.

— Аха, тъй значи?! Как смееете да говорите така! Как смееете да обиждате мен и рода ми! Извинете се веднага, сър! Искам удовлетворение! — Аугуста скочи на крака, обезумяла от гняв.

— Не ставай смешна. Никой не се извинява за това, че е казал истината.

— Вие за кой ли път обиждате семейството ми. Вие се подигравате и това ви доставя удоволствие... — Яростта ѝ се разпалваше все повече.

Хари я гледаше с удивление. Той бавно се надигна от стола и когато заговори, гласът му бе тих и спокоен:

— Моля? Не те разбирам.

— Чухте много добре, сър. Призовавам ви на дуел. Какво оръжие предпочитате? — Тя цялата трепереше от гняв и обида. — Кажете ми веднага какво оръжие предпочитате! Ясно ли е?

— Ясно? Да-а... може би ще има дуел. И така, понеже е редно този, който е предизвикан на дуела, да избере оръжието и мястото, където ще се проведе дуелът...

— Хари! Какво правите, милорд? — Графинята отстъпи, като видя, че съпругът и тръгва към нея, и хукна.

Грейстоун я настигна точно когато тя се опитваше да отвори вратата. Хвана я здраво през кръста и я метна на рамото си.

— За бога, Хари, недей! Спри! Хари! — викаше тя и риташе отчаяно.

— Щом искате дуел, мадам, сега ще се дуелираме. Ще използваме оръжието, с които самата природа ни е дарила, а мястото на дуела ще бъде моето легло.

— О, Хари! Изобщо не съм искала така.

— Много съжалявам — саркастично се извини той.

Хари се изкачваше по стълбите, праметнал на рамо Аугуста, когато на вратата на кухнята се появи Кредок. В движение навличаше сакото и обувките си.

— Чух някой да вика, сър — уплашено каза икономът.

— Няма нищо. Всичко е наред. Ние с графинята си лягаме. Ела да запалиш лампите горе.

— Да, графе.

Както висеше с главата надолу върху рамото на съпруга си, Аугуста видя, обърнато наопаки, лицето на иконома. Кредок явно се мъчеше да не избухне в луд смях.

Когато икономът запали лампите, Хари го изгледа сърдито и му махна с ръка да напусне стаята. Той побърза да излезе и тихо затвори вратата след себе си.

Графът внимателно пусна Аугуста на пода. Седна и се залови да събува ботушите си. Яростта ѝ полека-лека започна да я напуска. Тя съзнаваше, че всичко, което каза долу в библиотеката, беше доста пресилено.

— Извинявай, че се държах толкова зле. Прекалих, но ти много ме раздразни.

— Това, мадам, в сравнение с възможностите на моя темперамент, е нищо. — Вторият ботуш тупна на пода. Хари стана и започна бързо да смъква дрехите си. Беше страшно възбуден.

Аугуста усети как желанието обзема и нея. „Колко много го обичам“ — помисли си тя. И колко ужасно беше, че той имаше такава власт на нея...

— А сега, мадам, да започнем дуела. — Той рязко я събори на кревата и започна бързо да я разсъблича. Ръцете му я стискаха здраво.

— А ще се извиниш ли, ако победа аз? — прошепна тя.

— Не, мадам. Единственото нещо, което ще получите, е удоволствието. Разбира се, аз също ще бъда удовлетворен.

При тези думи устните му се впиха в нейните.

Аугуста се размърда. В леглото до нея спеше Хари. Чувстваше се тъй уморена, сякаш цял ден бе яздила як чистокръвен кон. Краката я боляха, тялото ѝ бе все още влажно. Така се чувстваше винаги, след като се бяха любили с Хари. Тя се загледа в луната, която надничаше в прозореца.

— Аугуста!

— Да, Хари? — Тя се извърна и се облегна на гърдите му.

— Искам да те попитам нещо за снощното ти приключение.

— И какво е то, милорд? — попита спокойно Аугуста. Учудващо беше, че когато бяха двамата в леглото, тя не се притесняваше от него, не се дразнеше от въпросите и заключенията му.

— Защо не дойде веднага при мен, щом получи бележката? Защо отиде сама на тази среща?

— Не зная дали ще ме разбереш — въздъхна тя.

— Ще се опитам. Зная, че не можеш да стоиш безучастна в това разследване, и с право. Но кажи ми, защо не ми призна за бележката? Или може би се страхуваше, че информацията, която щяха да ти дадат, би била улика срещу брат ти?

— О, не, напротив. Аз реших, че след тази среща в полунощ облакът, надвиснал над честта на Ричард, ще се разсее.

— Тогава защо не ми се довери? Знаеш, че и аз съм заинтересован.

— Исках да ти докажа, че мога да ти бъда в помощ така, както твоите най-близки приятели.

— Имаш предвид Сали и Питър? Но това е глупаво. Те са много опитни. Знаят как да се пазят. Ти нищо не разбираш от тези неща.

— Точно заради това. Искам да се науча, искам да бъда твоя вярна приятелка, най-близкият ти човек, с когото можеш да споделиш всичко. Искам да бъда свързана с теб така, както Сали и Питър.

— Но, Аугуста, ти си моя съпруга. Ние сме къде-къде по-силно свързани от всичко на света. Уверявам те — промърмори Хари.

— Чувствам се свързана с теб само когато сме в леглото. Това не е достатъчно, защото през другото време между мен и теб има пустота.

— Няма никаква пустота, мадам. — Той я потупа по гърба.

Тя потрепери и се отдръпна.

— Има празнота, защото ти не ме обичаш. Ти само ме желаяш, а това не е едно и също.

— Голяма специалистка си в тази област — вдигна вежди той.

— Всяка жена разбира от това и прави разлика между любовта и страстта. Не можеш да я излъжеш.

— Това означава ли, че пак ще спорим по тези въпроси и ще се караме?

— Не. — Аугуста отново се облегна на рамката на леглото и каза решително: — Реших, че като не мога да спечеля любовта ти, то трябва да спечеля приятелството ти. Искам да бъда твой приятел. Един от тези, с които споделяш всичко. Разбирате ли ме, милорд?

— Но, Аугуста, та това са глупости. Толкова си емоционална. Чуй ме. Ти си част от моето семейство. — Той вдигна брадичката ѝ и я погледна право в очите. — Никога не забравяй това. Ти си моята съпруга. Не си агент и никога няма да позволя да се вълничаш в опасни игри. Ясно ли е?

— Но свърших добра работа, Хари. Признай го. Донесох ти нещо интересно. Само си помисли — някой е решил да ни подведе по грешна следа. Искал е да помислим, че брат ми е Паяка. От това обаче произлизат много въпроси.

— Наистина е така. Най-интересният от които е, че Паяка е все още жив, а иска да го мислят за умрял. Кое то пък ни кара да мислим, че в момента той съществува и е приеман като член на обществото. Страхува се да не разберем нещо за миналото му и сега е станал още по-опасен от всякога — размишляваше гласно Хари.

— Да, разбирам — рече Аугуста.

— Колкото повече мисля за снощното ти приключение, толкова повече се боя за теб, защото те грози реална опасност. Вината е само моя.

— О, моля те, недей. Това повече никога няма да се повтори. Ако получа някога такава бележка, ще ти я дам веднага. Заклевам се. — Тя се разтревожи, защото гласът му звучеше някак различно. Така се променяше винаги, когато издаваше заповеди.

— Вярвам ти и се надявам, че ще бъде така. Но за в бъдеще двете с Мередит няма да излизате от къщата без мое разрешение. Най-малкото ще бъдете придружавани. Ще говоря с някой от прислужниците и ще предупредя Кредок да не би разрешава да излизате сами.

— Добре, милорд. — Аугуста въздъхна облекчено. Можеше да бъде и по-лошо. Как ли щеше да се чувства например, ако Хари ѝ беше заповядал изобщо да не излиза? Тя мислено се поздрави, че успя да избегне това.

— Ясно ли ви е, мадам?

— Да, ясно.

— И още нещо. Никакви среднощни разходки без мен или придружител!

Това вече беше прекалено.

— Хари, отиваш твърде далеч. Уверявам те, че аз и Мередит ще вземем цяла група придружители със себе си... Моля те, не ни карайте да стоим вкъщи, милорд.

— Съжалявам, Аугуста — каза той строго, — но аз ще се тревожа за двете ви и няма да мога да се съсредоточа върху разследването. Няма да зная какво е положението в дома ми.

— Тогава кажете на дъщеря си, че утре вечер не може да отиде на цирк — отговори графинята.

— Искаш да водиш Мередит на цирк? Не мисля, че това е подходящо развлечение за нея. Та това са глупости. Разни клоуни, жени акробатки, яздещи коне. Никак не е подходящо за малко момиче. Не мислиш ли?

— Мисля, че Мередит ще се забавлява добре. И аз също заедно с нея.

— Добре. Тогава трябва да променя програмата си за утре вечер и да дойда с вас — отсече Хари.

— Ти?! С нас? — Аугуста не можеше да повярва на ушите си.

— Не ме гледай толкова учудено, любима. Като победител в дуела съм задължен да бъда щедър към победения.

— Победител? Кой ти каза, че си победител? — Аугуста грабна възглавницата и започна да го налага с нея.

Хари се засмя и дрезгавият му мъжки смях беше примесен със страст и желание.

Цирковото представление не беше толкова лошо, колкото Хари очакваше. Нямахме разголени жени, яхнали коне, и други подобни. Програмата беше развлекателна, но онова, което най-много го поразиха, бяха Мередит и съпругата му. Захласнати, те се бяха навели през ложата, за да виждат по-добре. Аугуста беше права — детето се забавляваше прекрасно. Хари си помисли, че дъщеря му едва сега изживява своето детство. Под крилото на жена му детето разцъфтя.

Той бе принуден да признае пред себе си, че учебната програма, която бе създал за Мередит, беше твърде строга и не ѝ позволяваше никакви развлечения. Сега обаче той се убеди, че не е бил прав. Хари се загледа в лицето на дъщеря си. Тя беше зяпнала еквилибристката, която се премяташе във въздуха и после се приземи върху гърба на едно галопиращо пони. Явно новият начин на живот се отразяваше добре на дъщеря му. Но графът настръхваше при мисълта, че някой ден тя може да поиска да полети с балон или да избяга с някоя циркова трупа.

Погледът му се премести върху Аугуста, която в момента сочеше нещо на Мередит. Светлините от огромния полилей играеха върху косата ѝ. Думите, които тя му бе казала предната нощ, още звучаха в ушите му: „Аз искам да почувствам, че принадлежа на...“.

Той знаеше, че тя все още се бореше с чувството, че не принадлежи към неговото семейство. Тя беше последната от рода Нортъмбърланд-Болингър и се чувстваше много самотна след смъртта на брат си. Хари разбираше много добре това.

Но Аугуста явно не можеше да осъзнае колко много означаваше тя за него. Новата му съпруга преобрази Мередит. Наистина, детето все още не я наричаше мамо, но това засега не беше най-важното.

Глупост бе да мисли, че щом не ѝ се обяснява в любов и не пада на колене пред нея, не я обича. Това беше смешно, но жена му бе емоционална по природа. Хари не беше от хората, които показваха своите чувства... Той продължи да мисли за това колко много неща ѝ прощаваше. Прости ѝ например за снощи. Ако някой видеше съпругата си да се катери по стената и да влиза през прозореца в полунощ, сигурно щеше да помисли, че тя му изневерява и нямаше да ѝ се размине! Ако и той бе чувствителен колкото съпругата си, би я

принудил да падне на колене пред него и да моли за прошка. А вместо това Аугуста му направи скандал и дори го предизвика на дуел. Тя четеше твърде много приключенски романи, ето това беше проблемът.

„Искам да бъда свързана с теб така, както са свързани Сали и Питър“ — повтаряше си мислено нейните думи.

Естествено той не беше я включил в разследването не само защото нямаше никакъв опит. Хари не искаше да я въвлеча в неприятности, да я излага на рискове.

Сега обаче той се замисли дали има основание да я държи извън опасната игра. Тя имаше пълното право да участва заради Ричард.

Графът се опомни при финалните тактове на музиката. Представлението свърши, актьорите се поклониха, дресираните животни — също.

На връщане, в каретата Мередит не си затвори устата, бърбореше през цялото време от цирка до дома.

— Татко, как мислиш, мога ли да се науча да се премятам така във въздуха и след това да се приземявам върху гърба на моето пони?

— Не мисля, че това ще бъде най-подходящото занимание за теб. За дами с потекло като твоето не е прието да вършат такива неща — рече Хари и погледна Аугуста.

— Не ти ли беше интересен номерът с понито? — продължаваше Мередит.

— Много беше интересен.

— Какво ти хареса най-много?

— Декорите — изсмя се Грейстоун.

Когато каретата спря пред къщата, Хари докосна ръката на жена си.

— Остани, моля те — каза ѝ той и отпрати с поглед дъщеря си. — Ти влизай, Мередит. Аугуста ще дойде след малко.

— Да, татко — детето скочи от каретата и тръгна да разказва на кочияша най-подробно за преживяното в цирка.

— Слушам ви, милорд — каза учтиво Аугуста.

Той се поколеба за миг и после рече:

— Имам среща с Шелдрейк в клуба тази вечер.

— Предполагам, че ще се видите във връзка с разследването.

— Да. Но аз, Сали и Питър ще се срещнем по-късно тази нощ. Искам да се видим тримата и да обсъдим някои неща, да си отговорим

на някои въпроси. Искаш ли да присъстваш?

— Ъ, наистина ли, Хари? — Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Мила, ти имаш пълното право. Може би не бях справедлив, като те отстраних.

— Милорд, как да ви се отблагодаря?

— Какво? О... не... — Аугуста обвини ръце около шията му и страстно го прегърна.

Изненадан, Хари се килна назад. Вратата на каретата беше широко отворена и прислугата, която беше отвън пред къщата, можеше да види цялата сцена.

— В колко часа ще дойдеш да ме вземеш?

— Около три часа призори — каза той и внимателно отмести ръцете ѝ, защото при допира на тялото ѝ почувства възбуда. — Чакай ме в библиотеката. Ще минем направо през градината.

— Ще те чакам. — Цялото ѝ лице сияеше.

Хари изчака съпругата му да се прибере вкъщи и каза на кочияша да кара към клуба. По пътя отново премисляше дали е правилно да допуска Аугуста до разследването. Може би правеше грешка. Умислен и със свито сърце, Хари гледаше през прозореца на каретата.

Питър Шелдрейк, елегантен както винаги, излезе от стаята за игра на карти тъкмо когато Хари влезе в клуба. Той размаха срещу Грейстоун бутилката портвайн, която държеше в ръцете си.

— О-хо! Прекарал си една чудесна вечер, а сега ела и сподели с мен тази бутилка вино. Разкажи ми за преживяванията в цирка. Спомням си, преди години заведох няколко племенника там и едва ги спрях да не заминат заедно с цирковата трупа.

Хари се усмихна и го последва. Те се отдалечиха в един ъгъл и седнаха.

— Боя се, че ще имам същите проблеми с Мередит. По едно време си помислих, че ще загубя дъщеря си на сцената. Но съм сигурен, че Аугуста се забавляваше толкова, колкото и Мередит.

— Постави се на нейно място. Да бъдеш графиня Грейстоун е къде-къде по-отегчително от това да си една от трупата и да танцуваш пред погледите на публиката. Помисли само за аплодисментите,

възгласите и възхищението. Представи си мъжете, наведени от ложите, за да те аплодират.

Хари се намръщи.

— Млъкни! Не ми говори повече. Ако това се бе случило, животът на съпругата ми щеше да бъде по-друг, по-интересен.

— О, тогава графиня Грейстоун нямаше да си слага бижута, за да прикрива големите си деколтета. Представи си как би се чувствала Аугуста.

Хари погледна строго Питър. Всички го смятаха за тиранин в отношенията с жена му.

— Ще те видя аз теб, като се ожениш, дали ще позволяваш на жена си да носи големи деколтета — ехидно рече Хари.

— Ще видиш, че ще бъда добър съпруг — отвърна Питър.

— Като говорим за Аугуста, искам да те уведомя, че тази вечер тя ще дойде с нас у Сали.

Шелдрейк се задави от изненада, после отпи голяма глътка вино и погледна учудено Хари.

— Ти въвличаш Аугуста в тази работа? Мислиш ли, че е разумно, Грейстоун?

— Вероятно не е.

— Ами ако брат ѝ излезе предател? Това няма ли да я разстрои?

— Абсолютно е възможно Болингър да е бил замесен в нещо. Но повярвай ми, Шелдрейк, той не е Паяка.

— Така ли мислиш? — попита скептично Питър.

— Да. Някой иска да повярваме, че Паяка е умрял преди две години.

Хари набързо му разказа за дневника, подхвърлен снощи на Аугуста.

— Боже мой! Нима дневникът е истински? Тогава няма и съмнение, че някой цели да ни измами.

— Абсолютно съм сигурен. Казвам ти, Питър, тръпки ме побиват, като си помисля, че именно този опасен човек е стоял в тъмното и е следял Аугуста.

— Напълно те разбирам.

Хари тъкмо се канеше да разкаже на Шелдрейк някои подробности около историята с дневника, когато забеляза, че в салона влезе Лъвджой и тръгна към тях. Очите му хищно святкаха. „Доста

отегчени и опасни хора се разхождат из Лондон, приличат на призраци след битка на бойното поле“ — помисли си Хари.

— Добър вечер, Грейстоун, Шелдрейк — каза Лъвджой. — Изненадан съм да ви видя заедно. Смятах, че ще прекарате вечерта някъде, ухажвайки дамите си. Шелдрейк, приемоте моите поздравления. Чух за годежа ви. Много съм разтревожен, отнехте едно от богатите момичета на столицата. Нищо няма да остане за нас, ергените.

— Надявам се, че и вие скоро ще направите своя добър избор — измърмори Питър.

— Какво имаш да ни казваш, Лъвджой? — попита направо Грейстоун, отпивайки от виното си.

— Да-а, исках да ви предупредя, че в Лондон действа някакъв разбойник. Миналата седмица влязъл с взлом в библиотеката ми.

— Това ли било? Нещо липсва ли? — попита Хари.

— Не беше взел нищо — усмихна се хладно Лъвджой, обърна се и излезе.

Хари и Питър се спогледаха учудено. Настъпи кратко мълчание.

— Трябва да се занимаеш с Лъвджой — проговори Питър.

— Да, така изглежда. Не мога да проумея едно: защо се занимава с мен и ме използва за мишена — поклати глава Грейстоун.

— В началото просто бе решил да съблазни Аугуста. Сега обаче му е съвсем ясно, че ти си влязъл в библиотеката му и си взел полицата, подписана от Аугуста. Той е сигурен, че си ти. Няма е възможност да ти го каже, защото ти беше в Дорсет през последните няколко седмици. И ето, сега вече ти го каза право в лицето.

— Трябва да го държа под око — рече Хари.

— Да, налага се. Имам чувството, че той ще си отмъсти по някакъв начин.

— Мисля, че Лъвджой е опасен. Ще трябва много скоро пак да посетя някоя вечер библиотеката му.

— Ще те придружа — реши Питър. — Ще бъде интересно преживяване. Много ти се натовари програмата.

— Прав си. Но това ще стане някоя друга вечер. Сега имаме по-важна работа — заключи Хари.

Когато Питър и графът пристигнаха, Аугуста крачеше нервно из стаята. Беше се облякла като за случая — черна рокля, черна пелерина, черни ръкавици и велурени ботуши. Беше ги обула, защото щяха да минават направо през градината и можеше да закачи пантофките си в някой храсталак.

Всички бяха вече легнали, а графинята се разхождаше нетърпеливо из библиотеката. Беше изпълнена с безпокойство и напрежение. Поканата на Хари да вземе участие в разследването я опияняваше и вълнуваше. Най-сетне беше победила. Сега щеше да бъде една от тях. Най-после щеше да бъде доверена приятелка на Грейстоун, така както Питър и Сали. Всички заедно биха разкрили тайната около Ричард и Хари би повярвал колко е силна и умна съпругата му. Той ще ѝ се довери. Тя ще стане неговия най-близък приятел...

Изведнъж Аугуста се ослуша. Входната врата хлопна. Откъм антрето се чуха мъжки гласове. Тя се обърна и отвори вратата на библиотеката. На прага стояха сериозният Хари и усмихнатият Питър.

— Добър вечер, мадам — поздрави Питър. — Много добре изглеждате в тези дрехи. Да не би да сте се приготвили за нощно приключение? Ботушите и пелерината ви стоят много шик. Грейстоун, жена ти изглежда чудесно. — Той галантно се поклони.

— Прилича на разбойник от пътищата. Хайде, да излизаме. Искам да свърша колкото се може по-бързо работата, която съм започнал — каза графът и размаха абаносовия си бастун.

— Няма ли да излезем през прозореца на библиотеката? — попита Аугуста.

— Не, госпожо, ще излезем през входа на прислугата. Това е по-цивилизован начин.

— Така ли се държи по време на разследване? — обърна се намръщено към Питър Аугуста.

— Винаги е такъв. Много е важен. Няма никакъв нюх към приключения.

— Ей, вие двамата, по-тихо! Ще събудите прислугата — смъмри ги сърдито Хари.

— Да, сър.

— Слушам, сър.

Тримата напуснаха безшумно къщата. Нямахте нужда да осветяват пътя си, луната грееше ярко над тях, а и прозорците на лейди Арбътнот светеха.

Когато приближиха къщата, Аугуста забеляза, че долният етаж беше съвсем тъмен.

— Да не би Сали да ни чака в кухнята? — попита тя.

— Да, после ще ни отведе в библиотеката — каза тихо Питър.

Хари спря пред градинската врата.

— Но тя е отворена! — възкликна той.

— Сигурно е изпратила някой от прислугата да ни отключи. Тя няма сили да дойде до тук — промърмори Питър.

— Чудя се как все още управлява „Помпея“ — прошепна графинята.

— Поддържат я единствено клубът и предложението на Хари да вземе участие в издирването на документи около случая на Ричард.

— Тихо! — заповяда шепнешком Хари. Графинята се загърна поплътно в пелерината си и мълчаливо последва съпруга си. Питър идваше зад тях.

Аугуста вървеше плътно зад Хари, затова се уплаши и извика, когато рязко се блъсна в него. Той внезапно беше спрял.

— О, Хари! Какво има?

— Нещо се е случило — каза разтревожено той.

На етажа цареше мъртва тишина. Аугуста забеляза, че съпругът ѝ държеше някак по друг начин абаносовия си бастун.

— Какво е станало? — попита тихо Питър. Гласът му беше обезпокояващо сериозен.

— Задната врата на къщата е отворена. На долния етаж е тъмно, няма и следа от Сали. Заведи Аугуста обратно вкъщи и веднага се върни. Разбра ли?

— Разбрах. — Питър понечи да хване ръката на жена му.

— Хари, моля те, недей! Нека да продължа с вас. Сали може би е много зле, затова не ви посреща — Аугуста се дръпна настрана и изведнъж кракът ѝ се удари в нещо под храстите.

— О, господи! Само това не! Сали!

— Аугуста? Какво има? — Хари се обърна и я изгледа разтревожено.

Тя беше вече коленичила и промушваше глава под храстите.

— Това е Сали. О, Хари! Знаех си аз. Сигурно е припаднала. Сали? — Аугуста опипа тялото на приятелката си, облечена в тежка копринена рокля, и ръкавиците ѝ се напоиха с топла кръв. Сноп лунна светлина освети дръжката на кама, забита точно под гърдите ѝ.

— Да се продъни в ада дано! — Гласът на Хари беше ужасяващ.

Той бързо разтвори храстите, клекна до Сали и хвана китката ѝ, за да провери пулса.

— Жива е още.

— О, Исусе! Мръсно копеле! — Питър мина от другата страна.

— Сали! — Аугуста сложи ръка под главата ѝ, ала се уплаши от студенината, която почувства. Приятелката ѝ умираше.

— Ние всички сме тук, до теб, Сали. Аз, Питър и Аугуста. Не си сама — промълви Хари.

— Приятели... по-добре е да умреш така. Болката беше непоносима. Непоносима... Не можех да издържам повече — едва чуто каза тя.

Аугуста заплака и стисна ръката ѝ в своята.

— Кой го направи, Сали? Паяка ли? — попита Хари.

— О, да. Мисля, че беше той. Не можах да видя лицето му. Но той знаеше за списъка. Знаеше, че е у мен. Бях го взела от готвача.

— Какъв готвач? — попита Питър.

— Готвача на клуб „Сабя“. Взех списъка от него тази сутрин.

— Да се продъниш в ада! Ще ми платиш за това! Сали, той ще ми плати... — шепнеше Хари.

— Вярвам ти, Грейстоун. Това е краят му. Той е в ръцете ни. Знаех, че някой ден ще се разплатиш с него. — Сали започна да диша тежко.

Аугуста се наведе над нея, сълзите се стичаха по лицето ѝ. Веднъж вече го бе преживявала. Брат ѝ беше умрял в ръцете ѝ по същия начин, нямаше нищо по-ужасно от това.

— Аугуста? — повика тихо Сали.

— Сали, много ще ми липсваш. Ти ми беше истинска приятелка — говореше през сълзи Аугуста.

— Ти също. Ти ми даде толкова много. Трябва да си отида... Трябва да си отида... — Гласът ѝ глъхнеше.

— Сали!

— Не забравяй да отвориш книгата, Аугуста.

- Няма. Няма да забравя — обеща тя.
- Книгата... — прошепна с последно усилие Сали и издъхна.

Хари държеше в прегръдките си ридаещата Аугуста. Не можеше да я успокои по никакъв друг начин. Такава беше тя, като рода си — чувствителна, дълбоко преживяваща. А неговата душа бе пълна единствено с желание за мъст.

Грейстоун притисна още по-силно жена си и я изчака да се поуспокои. Мислеше само за отмъщението.

Постепенно Аугуста се съвзе. Хари погледна над главата ѝ и видя Питър, който излизаше от задния вход.

— Изглежда е претърсвал спалнята, а после — библиотеката. Стаите са в пълен безпорядък, но другаде не е пипано — каза приятелят му. — Чул ни е, че идваме, и е избягал. Няма е достатъчно време, за да свърши работата си докрай. Може би е решил, че Сали вече е мъртва, и е търсил списъка.

— Къщата е много голяма, не е могъл да провери навсякъде. Ти погрижи ли се за всичко? — попита Хари.

— Да. Един прислужник отиде да извика съдията. Пренесохме тялото на Сали в една от стаите. Знаеш ли, Грейстоун, тя беше толкова лека, че имах чувството, че не нося мъртвец. Много е отслабнала през последните месеци. Изглежда, че само високият ѝ дух я е крепял — каза Питър. Очите му бяха сухи.

— Тя ще ми липсва много — вдигна глава Аугуста.

— На всички ще ни липсва. Винаги ще ѝ бъда признателен — каза Хари и погали жена си.

— Защото ти е помагала през войната ли? — попита тя през сълзи.

— Не, макар че се прекланям пред куража ѝ. Вечно ще ѝ бъда благодарен, защото именно тя ми предложи да сложа твоего име първо в моя списък. И пак тя настоя да се срещна със сър Томас и да се сприятеля с него, за да бъда близо до теб, любов моя — призна Хари.

— Така ли? Колко странно... Защо, за бога, е смятала, че аз ще бъда подходяща за теб? — попита Аугуста.

— И аз ѝ задавах този въпрос, доколкото си спомням. Тя ми отговори, че е по-добре да взема жена, която не влиза в рамките на добродетелните — усмихна се Хари.

— Сали те разбираше много добре, Грейстоун — каза Питър.

— Да, наистина е така... Приятели, има време да скърбим. Сега трябва да действаме. Когато дойдат властите, ще решат, че Сали е убита от крадец, влязъл в къщата ѝ. Ще ги оставим да мислят така. Съгласни ли сте? — Той освободи Аугуста от прегръдката си.

— Съгласни сме. Нищо друго няма да измислят — каза Питър.

— Трябва да намерим списъка, за който спомена Сали — продължи графът.

Той погледна към големия салон и си помисли колко е огромна къщата и колко много време би отнело на човек, ако трябва да я претърсва цялата.

— Зная, че Сали си имаше свои начини да потулва важни неща. Тя ги скрива така, че да не може никой да се досети къде са.

— Книгата... — промълви Аугуста, като бършеше очите си с носната кърпа на Хари.

— Каква книга? — погледна я изненадан той.

— Книгата за облози. — Графинята пхна кърпата в джоба на пелерината си и закрачи бързо към салона. — Сали ми каза, че ако види книгата затворена, трябва веднага да ти я дам — пътъом каза тя. — Не чу ли думите ѝ, преди да издъхне?

Хари изгледа Питър, който тръгна след жена му. Вратата на салона беше затворена. Графът чу как Аугуста проплака, мъчейки се да я отвори. Но въпреки риданията тя не се поколеба да влезе в тъмната зала и да запали газената лампа. Хари ги последва, като се оглеждаше с любопитство. След превръщането на салона в клуб, Сали му беше забранила да влиза тук. Тя казваше, че това било само за жени и че няма да наруши закона и за най-добрите си приятели.

— Някак странно се чувстваш тук, нали? — подхвърли Питър на Хари. — Тя не ми даваше да припаря дори до прага. Винаги съм се притеснявал да надниквам тук.

— Напълно те разбирам — отвърна Хари, докато разглеждаше картините по стените. Много от тях му бяха познати. Всички изобразяваха жени, героини от митове и легенди, жени, оставили име в

историята. Графът обаче все още смяташе, че популяризирането на жената в историята не е толкова важно.

— Любопитен съм например какво си мислят и говорят жените, когато са насаме и около тях няма мъже — размишляваше тихо на глас Шелдрейк. — Сали винаги казваше, че ако узная, ще се чудя много.

— А на мен ми казваше, че направо ще се шокирам — призна Хари. Той гледеше черната пелерина на съпругата си, която се развяваше пред него. Аугуста стигна до гръцкия пиедестал. Тук беше поставена книгата за облози — голяма, подвързана с кожа.

— Ето я знаменитата книга — рече Хари и тръгна към жена си.

— Да, това е. Затворена е. Трябва да я отворя, макар че не зная какво точно търся — проговори Аугуста.

Тя бавно отвори книгата. Хари внимателно зачете:

„Госпожица Л. Б. и госпожица Р. М. се обзалагат на десет лири, че последната няма да получи обратно откраднатия ѝ дневник.

Госпожица В. Р. се обзалага на пет лири с госпожица Д. Н., че граф Грейстоун ще поиска ръката на Ангела до края на месеца.

Госпожица Ф. О. се обзалага с госпожица С. П. на десет лири, че Аугуста Болингър ще развали годежа си с Грейстоун след два месеца.“

— Господи! — измърмори Грейстоун. — Човек си мисли, че прави всичко тайно, а то...

— Дамите от „Помпея“ много обичат да се обзалагат. Но клубът ще бъде затворен. Сали ще липсва много на всичките си членове. Преди всичко на мен — каза Аугуста.

Хари тъкмо се готвеше да напомни на жена си, че тя вече не се нуждае от „Помпея“, защото има дом и семейство, когато от книгата изпадна нещо. Беше бележка.

— Дай да я видя! — взе я Хари и започна да я разглежда напрегнато.

Питър надничаше през рамото му.

— Е, какво? — запита Шелдрейк.

— Това е списък с имената. Няма съмнение, това са членовете на клуб „Сабя“. Почеркът е на Сали.

— Познаваш ли някои от тях?

— Много странно... Това е старият код на Сали, с който тя ми предаваше информация през войната.

— Колко време ще бъде нужно да го дешифрираш? — попита Питър. — Като гледам, имената са около десетина.

— Няма да ми отнеме много време. Може би ще ми трябва повече, за да разбере кой от тях е Паяка — каза Хари, сгъна листчето и го пъхна в джоба си. — Хайде да тръгваме. Чака ни още много работа, преди да съмне.

— Аз с какво да помогна? — попита Аугуста.

— Отиваш в къщи, събуждаш прислугата, след това опаковаш багажа и рано сутринта към седем тръгвате с Мередит за Дорсет — каза сериозно Хари.

— В седем сутринта? Но, Хари, не искам да напускам града. Първо трябва да открием убиеца на Сали. Трябва да ми разрешите да остана.

— Съжалявам, но няма друга възможност. Трябва да заминеш. Паяка все още не е намерил списъка и е опасен повече от всякога. — Той я хвана за ръка и я повлече към вратата. — Питър, може би ще бъде добре и твоята годеница да замине веднага за Дорсет.

— Чудесна идея — каза Шелдрейк. — Не се знае какво може да й се случи в Лондон, докато аз търся Паяка. А и Аугуста ще си има добра компания.

— Много моля да престанете да ми налагате вашите планове. Имам глава и мога да мисля. Не искам да ходя в Дорсет — каза високо Аугуста.

— Ще отидеш — отговори натъртено Хари.

— Моля те, не настоявай...

— Не се тревожа само за теб. Боя се и за Мередит. Моята дъщеря, както и жена ми, трябва да бъдат на сигурно място. Имаме работа не с човек, а с чудовище и не зная докъде ще стигне в жестокостта си.

— Ти смяташ, че Мередит може да пострада? Но защо?

— Не ти ли е ясно, че ако Паяка реши да ме предизвика, той ще използва Мередит като мишена.

— О, да! Разбирам. Дъщеря ти е най-скъпото нещо, което притежаваш. Може би той знае това.

„Грешиш, Аугуста. Имам две най-скъпи неща. Това сте ти и Мередит“ — помисли графът, но не каза нищо. Нека смята, че дъщеря му е най-скъпото нещо, тъкмо щеше да се грижи повече за нея. Природата ѝ беше такава — винаги взимаше другите под своя закрила, винаги защитаваше по-слабите.

— Моля те, нуждая се от помощта ти. Когато е с теб, ще знам, че детето е въвн от опасност. Трябва да я изведеш извън Лондон, преди да започна издирването на Паяка.

— Да, разбира се. Ще я пазя дори с цената на живота си.

— Ти също се пази — каза Хари и я погали нежно по бузата.

— Разбира се.

— Заедно с теб и Мередит ще пратя въоръжена охрана. Хората ще ви съпровождат по пътя и ще останат с вас, докато всичко не свърши.

— Въоръжена охрана?! Но какво означава това, Хари? — възкликна Аугуста.

— Нищо. Не е толкова вълнуващо, колкото изглежда. Две въоръжени момчета. Ще бъдат част от прислугата. Ако се наложи, ще ви защитават.

— Мередит ще бъде по-добре в имението — съгласи се тя. — На село всички се познават и когато се появи чужд човек, веднага се забелязва. А има и много кучета. Кучето винаги ще извести, ако някой непознат се приближи до къщата.

— Точно така. Клаудия ще дойде също с теб за компания. — Хари погледна Аугуста.

— Съмнявам се, че моята братовчедка ще бъде готова да тръгне за Дорсет в седем часа сутринта.

— Ще бъде. Искам да излезе извън града колкото се може по-скоро — каза Питър.

— Всичко е ясно... За Клаудия това ще бъде интересно преживяване.

Питър сви рамене при мисълта какво би си помислила годеницата му.

Около седем часа сутринта всичко бе готово за път. Хари стоеше на стълбата пред къщата, за да се сбогува с дъщеря си и жена си. Мередит беше много разочарована, че напуска столицата и всичките забавления. Но баща ѝ беше обяснил, че се налага да заминат, защото има проблеми с имението и Аугуста трябва да бъде там и да го замества известно време. Тя прие това обяснение, но му напомни, че не е видяла почти нищо от Лондон.

— Скоро ще се върнеш и аз ще ви придружавам навсякъде.

— Ще бъде много хубаво, татко, да бъдем пак тримата. — Тя явно беше доволна, прегърна го развълнувана и си взе довиждане.

— Довиждане, Мередит — каза Хари, вдигна дъщеря си и я сложи на седалката в каретата, после се обърна към Аугуста, която идваше към тях.

Беше облечена в тъмнозелена рокля, с широкопола шапка на главата. Изглеждаше много елегантна, въпреки че беше бързала, за да тръгнат навреме. Грейстоун се усмихна.

— Е, за сега всичко е наред. — Тя се изправи точно пред него, погледна го право в очите, сериозно, решително.

— Братовчедка ти ще те чака пред дома си. Преспете в гостилницата по пътя и утре сутринта тръгнете — разпореди Хари и после добави: — Ще ми липсваш много, Аугуста.

— И вие ще ми липсвате, милорд. Ще чакам завръщането ви с нетърпение... Много те моля, пази се, Хари!

— Ще се пазя.

Тя се наведе, после неочаквано вдигна главата си и го целуна пред всички. Хари я задържа в прегръдките си.

— Обичам те — промълви тя и се отдръпна леко.

— Аугуста... — Той инстинктивно понечи да я задържи, ала жена му беше стъпила в каретата.

Графът остана на улицата и дълго гледа отдалечаващата се кола. Дълго след това в ушите му звучаха последните ѝ думи. Толкова отдавна ги бе чакал. За първи път бе изрекла гласно това „Обичам те“. Заклучената врата в него вече беше широко отворена. „Господи, аз също те обичам — каза си Хари. — Не съм осъзнавал досега, че ти си част от мен. Обичам те, Аугуста, обичам те!“

Той влезе в библиотеката, седна зад писалището и извади листа на Сали. Не му трябваше много време, за да дешифрира кода. Имената

бяха единадесет. Някои познаваше, бяха загинали през войната. Други от тях не се бяха занимавали с шпионаж. Трети изобщо не му бяха известни. Може би Питър щеше да му разкаже нещо за тях.

Последното от имената в списъка обаче прикова вниманието му. Той беше впил поглед в белия лист, когато Питър влезе в библиотеката.

— Всичко е наред. Заминаха живи и здрави за Дорсет. Току-що ги изпратих и се простих с Клаудия. Мередит ти изпраща целувки и ти напомня, че все още не е разгледала Лондон. Иска отново да ходи на цирк — разприказва се Шелдрейк.

— А Аугуста? Каза ли нещо? — Искаше му се да бъде съдържан.

— Каза, че ще се грижи за дъщеря ти — отвърна Питър.

— Тя е жена, на която може да се разчита — промърмори Хари.

— Да, така е. — Питър се наведе над листа. — Какво откри? Има ли нещо интересно?

Без да продума, Хари обърна листа към Шелдрейк и видя удивения му поглед, когато стигна до последното име.

— Лъвджой?! Боже господи! Всичко става ясно. Няма семейство, минало, близки приятели. Той е разбрал отнякъде, че правим разследване, и е искал да ни подведе по грешна следа. Опитва се да ни подлъже, че Ричард Болингър е Паяка.

— Да, той е разбрал, че списъкът с имената е попаднал в ръцете на Сали.

— Отишъл е да го търси и я е убил. Мръсник! — изкрещя Питър, ръката му се сви в юмрук. — Добре.

Кога започваме?

— Тази вечер ще идем у Лъвджой и аз ще вляза в библиотеката му.

— Аз съм с теб. Тази вечер, нали?

— Да, ако ни се отдаде възможност.

Нямаха обаче възможност да влязат у Лъвджой същата вечер. Той имаше гости и Питър и Хари наблюдаваха светлините на дома му чак до сутринта.

На следващата нощ двамата изчакаха Лъвджой да отиде в клуба, промъкнаха се през прозореца и влязоха в библиотеката. Беше около полунощ.

— А, ето го и глобуса, за който ми говореше — каза Питър.

— Мисля, че не трябва да гледаме в глобуса. Лъвджой не скри, че има сейф, когато бях тук по повод полицата на Аугуста. Трябва да има още някое тайно място — отбеляза Хари.

— Да. Точно така. Там няма нужда да търсим. — За всеки случай Питър отвори глобуса и надникна в него, но нищо не откри. Затвори го и се отправи към другия ъгъл на стаята.

Двайсетина минути по-късно Хари намери това, което търсеше. В една от дъските на пода бе видял ключалка.

— Шелдрейк, мисля, че открих това, което търся.

Графът бързо се справи с ключалката и извади малка метална кутийка. За секунда двамата замряха неподвижно. В коридора се чуха стъпки. Изглежда беше един от слугите, който се връщаше пиан от кварталната кръчма.

— Трябва да разгледаме съдържанието другаде.

Един час по-късно Хари, седнал удобно в кабинета си, отвори кутията. Първото нещо, което забеляза, бяха някакви скъпоценни камъни.

— Изглежда, че Паяка е взимал заплатата си не в пари, а в бижута — учуди се Питър.

— Да. Така изглежда. — Хари изсипа кутията и пръстите му напипаха някакъв хартиен пакет. Той бързо развърза връвта, омотана около него. Между листата извади малко тефтерче, в което бяха отбелязвани дати и часове. Последната дата привлече вниманието му.

— Какво откри? — попита Питър. Хари прочете:

— Луси Ан, Уамът, петстотин лири, юли.

— По дяволите, какво означава всичко това? Да не би да има някоя дама в Уамът?

— Съмнявам се — промърмори Хари. — Уамът е на осем мили от имението ми. И там има пристанище.

— Това всеки го знае — каза Питър.

— Луси Ан несъмнено е някаква лодка или малко корабче, но в никакъв случай име на жена. Паяка е платил някому петстотин лири за месец юли. Изглежда на капитана...

— Но това е този месец — възкликна Питър. — Имам чувството, че корабчето всеки момент ще отплува. Помниш ли, Паяка винаги ни

се изплъзваше по вода?

— Да. Този път обаче няма да му разрешим да го стори. — Хари затвори бележника. — Ще го открием още сега, тази нощ.

— Съгласен съм, Грейстоун.

Лъвджой беше прикрил много добре следите си. Хари и Питър се лутаха целия ден, докато разберат, че Паяка беше напуснал Лондон още сутринта.

Аугуста не можеше да заспи, гледаше в тавана и се стряскаше от всеки шум в огромната къща.

Преди да си легне, беше проверила навсякъде. Изпрати един от прислужниците да затвори всички врати и прозорци, нареди дори кучетата да спят в кухнята и да пазят. Икономът я увери, че къщата е в безопасност.

— Преди години графът нареди на всяка врата да се поставят стабилни брави, мадам — каза ѝ той.

Аугуста обаче не можеше да заспи. Тя отметна завивките и взе халата си. Запали свещ, обу чехлите си и излезе. Искеше още веднъж да провери дали Мередит е добре. Още по пътя към стаята видя, че вратата ѝ е отворена. Аугуста хукна натам.

— Мередит?

Леглото на детето беше празно. Помъчи се да се овладее. Не биваше да изпада в паника. Прозорецът на спалнята беше затворен.

За отсъствието на детето имаше редица логически обяснения: може би е слязла да пие вода или е отишла да похапне нещо в кухнята.

Аугуста тръгна към стълбите. През пръчките на парапета съзря светлина в библиотеката. Затвори очи, пое си дълбоко въздух и тръгна към светлината.

Когато отвори вратата на библиотеката, видя Мередит. Свита в голямото кожено кресло на баща си, тя изглеждаше толкова нежна и малка. Беше запалила газената лампа и четеше, отворила книга на коленете си. Детето вдигна глава и я погледна.

— О, Аугуста. И ти ли като мен не можеш да заспиш?

— Да. Наистина не мога. — Тя се усмихна, за да скрие притеснението си. — Какво четеш?

— Мъча се да чета Уолтър Скот. Но е много труден, има много непознати думи.

— Да, сигурно. Искаш ли аз да ти почета? — Графинята сложи свещта на писалището.

— О, да, моля те. Почети ми, ще ми бъде приятно.

— Хайде да отидем на канапето. Там ще седнем двете.

— Разбира се. — Мередит се плъзна надолу от голямото бащино кресло и седна до Аугуста.

— Първо ще запалим огъня, тук е доста студено — каза тя и коленичи пред камината.

След няколко минути двете седяха пред камината, а огънят пламтеше и се разгаряше. Аугуста взе романа на Уолтър Скот и зачете за съкровища, приключения, изчезнали наследници... Мередит се прозя и сложи глава на рамото ѝ. Не след дълго вече спеше.

Аугуста седеше и гледаше огъня. Мислеше си, че тази нощ за първи път се почувства като истинска майка и съпруга. Защото само истинските майки и съпруги се страхуват за децата и мъжете си.

Вратата се отвори и в библиотеката влезе Клаудия, облечена в прозрачен халат. Тя се усмихна, като видя как Мередит се е сгушила до братовчедка ѝ.

— Изглежда тази нощ никой от нас не може да заспи — прошепна тя и седна до тях.

— Имам чувството, че се тревожиш много за Питър.

— Да, така е — призна Клаудия. Страхувам се да не извърши някоя неразумна постъпка. Много е ядосан от смъртта на Сали и е изпълнен с чувство за мъст.

— Да, Хари също е ядосан. Опитва се да прикрие това, но аз. Виждам как пламъчетата на отъмщението блестят в очите му. Той също е емоционален, но крие всичко зад студената маска на лицето си.

— Питър пък крие емоциите и притесненията си под веселото изражение на лицето си. Шелдрейк е сериозен и много чувствителен.

— Те двамата с Хари успешно прикриват чувствата си. Така е изисквала работата им през войната.

„Колко много неща е научил Хари по време на войната. Срещали са се очи в очи със смъртта“ — помисли си Аугуста.

— Това е било голямо изпитание за тях — каза Клаудия.

— Войната ли? Те са добри и смели мъже. А смелите мъже страдат най-много по време на война — отвърна тя.

— О, Аугуста, ако знаеш колко много обичам Питър! Толкова се страхувам за него — Клаудия подпря с длан главата си.

— Зная, мила — утеши я тя. За първи път двете бяха толкова близки.

— Макар че произлизаме от два различни клона на рода Болингър, не чувстваш ли колко сме свързани? — попита Аугуста.

— Мислила съм много по този въпрос — призна Клаудия.

Още дълго двете жени седяха пред камината, а до тях кротко спеше Мередит.

През следващата нощ Аугуста беше още по-нервна и напрегната. Унасяше се в сън за кратко време, но сънуваше кошмари.

Когато се събуждаше, сърцето ѝ биеше силно. Имаше чувството, че е заровена жива.

Обхвана я паника. Отхвърли завивките и скочи от леглото. Дишаше тежко, не можеше да се овладее. Грабна халата си, облече го и тръгна към спалнята на Мередит. Повтаряше си непрестанно, че трябва да се увери дали дъщеря ѝ е жива и здрава.

Мередит не беше в стаята си. Прозорецът зееше широко отворен и вятърът издуваше пердетата като корабни платна. От външната страна за рамката на прозореца бе завързано дебело въже. То беше толкова дълго, че стигаше чак до градината.

Нямаше съмнение — Мередит беше отвлечена.

Аугуста веднага разбуди цялата къща. Тя кръстосваше нервно хола и чакаше да се съберат всички. Бяха доведени и кучетата. Събудени от суматохата, те надничаха сънено зад прислугата. Никой не се бе сетил да ги пусне отвън. Разтревожена, Клаудия стоеше до Аугуста. Стипълс, госпожа Гибънс и цялата останала прислуга чакаше разпорежданията. Клариса Флеминг бе загубила ума и дума.

Натрапчивата мисъл, че не е опазила детето, преследваше Аугуста. Цялата отговорност лежеше върху нейните плещи. „Ще я пазя като зеницата на очите си“ — бе обещала тя, ала не я опази. Сега трябваше да я спаси на всяка цена. За първи път в живота си беше длъжна да не се отдава на емоциите си, а да действа хладнокръвно, така, както Хари Грейстоун.

— Моля за внимание! — извика тя на насъбралите се. — Вие вече знаете какво се случи. Сполетя ни нещастие. Отвлекли са госпожица Мередит от леглото ѝ.

Някои от прислужниците се разплакаха.

— Тишина, тишина, моля! Без вълнения. Докато се събирахте тук, аз размислих и установих, че прозорецът изобщо не е насилван отвън. Отворен е отвътре. Кучетата не усетиха нищо. Затова дойдох до заключението, че дъщеря ми е похитена от някой измежду нас, някой, който знае на пръсти къщата, а кучетата познават миризмата му.

Всички затаиха дъх.

— Кой липсва измежду вас?

Настъпи всеобщо вълнение. Започнаха да се оглеждат. В задната редица някой извика:

— Няма го Роби! Роби, новият лакей. — Беше гласът на готвача.

При тази новина една от камериерките избухна в ридания.

— Как беше нает Роби? — Графинята разговаряше със Стипълс и не отделяше очи от момичето.

— Мисля, че две-три седмици след сватбата, когато набирахте допълнителна прислуга за приема. Решихме да задържим Роби, защото

каза, че имал роднини в близкото село. Твърдеше също, че има опит като лакей, защото е работил в Лондон у един богат господин. А сега искаше да се върне за постоянно на село. Имаше отлична препоръка.

Аугуста погледна Клаудия.

— Отлична препоръка от Паяка.

— Мислиш ли, че това е възможно? — разтревожи се братовчедка ѝ.

— Времето съвпада. Какво има, Лили? — Графинята прекъсна разговора си с Клаудия, защото чу неистовия плач на младата камериерка.

— Подозирах го в тъмни мисли, мадам. Но мислех, че може би греша. Сметнах, че е откраднал нещо дребно. За друго не съм и помислила — призна си момичето.

— Ела в библиотеката да поговорим насаме. А останалите да започнат незабавно да претърсват градината и околността. Доколкото знам, Роби няма кон. Идете и вижте в конюшната дали липсва някой. Ясно ли е?

— В конюшната няма липсващ кон, но той може да го е държал наблизо в селото — обади се конярят.

— Може би си прав. Хайде, тръгвайте всички! Стипълс, оседлайте всички коне, освен моята кобила и разгледайте наоколо. Който не може да язди, да тръгва пеша. Раздайте на всички фенери, вземете и кучетата. Изпратете хора до селото да разгласят за отвличането на малката графиня. Някой от вас веднага да замине за Лондон и да съобщи на графа. Трябва да действаме много бързо.

— Да, мадам.

— Госпожице Флеминг, организирайте претърсването.

— Разбира се, графиньо.

— Много добре. Да започваме — каза Аугуста.

Стипълс се зае да командва прислугата. Клаудия последва братовчедка си в библиотеката и двете се заеха да разпитват Лили.

— Мислех, че ме харесва, мадам. Винаги ми носеше цветя или някакъв малък подарък. Той ме ухажваше — каза момичето.

— И защо помисли, че има нещо нередно в неговото държание?

— Ами защото казваше, че скоро, много скоро щял да забогатее и да си живее като лорд. Смеех му се, мислех, че се шегува, но той говореше съвсем сериозно. Понякога му вярвах.

— А имаше ли нещо друго, което те притесняваше? — нетърпеливо рече Аугуста. — Мисли, защото животът на детето ми е в опасност.

— Наблюдавах го как разглеждаше отвсякъде къщата. Щях да кажа на госпожа Гибънс, но не бях сигурна в нищо. Нямах достатъчно причини. А може би не ми се искаше да уволните Роби, защото ми беше приятно да ме ухажва.

Аугуста отиде до прозореца и се загледа навън. Скоро щеше да съмне. В мъглявината на утрото видя мъжете, които яхваха конете, а други с фенери в ръце търсеха детето около храстите.

Голяма част от прислугата тръгна към гората. „О, Мередит, малка моя Мередит! Не бой се, ще те намеря“ — повтаряше си мислено Аугуста. Не искаше да изпада в отчаяние и паника, наложи си отново да бъде твърда. „Той не може да отиде толкова далеч — мислеше тя. — Ако е без кон, детето е тежко и това ще го забави. Трябва да язди, докато е тъмно, защото през деня лесно ще го забележат. А може би възнамерява денем да крие Мередит, а да пътува с нея нощем.“

— Навярно е отседнал в някоя крайпътна гостилница. Ще го попитат за детето, а знаеш, че Мередит не е от най-мълчаливите — проговори първа Клаудия.

— Точно така. Ние трябва да търсим онова място, където той би скрил детето, докато се свърже с Паяка. Такива места не са много наоколо.

Изведнъж Лили вдигна глава и каза:

— Старата празна къщурка, мадам. Там няма никой, защото трябва да я ремонтират, да направят покрива. Роби ме заведе там веднъж. Мислех, че ме обича и ще се ожени за мен. Каква глупачка съм! Той ми каза, че просто разглеждал местността и се разхождал.

— Много дълга разходка е правил твоят Роби — каза графинята. Спомни си, че в тази малка колиба бе намерила подслон по време на бурята. Грейстоун тогава се беше ядосал много и бе казал, че това е единствената необитавана къща в околността.

— Да, наистина беше много дълга разходка, отне ни повече от два часа. Когато стигнахме до мястото, той поогледа наоколо и каза, че трябва веднага да се връщаме. Краката ми се подкосяваха от умора — продължи Лили.

— Тази колиба може ли да послужи като скривалище? — попита Клаудия.

— Да, може да бъде скривалище за кратко време.

При тези думи те бързо се приготвиха и излязоха, за да се включат в издирването на Мередит.

— Трябва да попитам иконома дали не може да ми даде пистолет. Вземам си дрехата и тръгваме веднага за това място — пътьом каза Аугуста.

— И аз идвам с теб. Умееш ли да стреляш? — попита Клаудия.

— Разбира се. Ричард ме научи.

Половин час по-късно, вече по светло, Аугуста и Клаудия стигнаха до къщичката. Спряха конете си в горичката отсреща. Под навеса бе вързан кон.

— О, господи! Той наистина е тук с детето. Да се върнем и да извикаме помощ — каза Клаудия.

— Нямаме никакво време. Трябва да се справим сами. — Аугуста слезе от коня и хвана юздите на другия. — Първо, не знаем със сигурност дали това е Роби и дали Мередит е с него. Може този кон да е на случаен пътник, намерил тук подслон през нощта. Аз ще отида да проверя. Ти стой тук — нареди тя.

— Не съм сигурна дали ще се справим сами.

— Не се страхувай. Нали имам пистолет. Чакай ме тук. Ако стане опасно, иди до най-близката къща и искай помощ. Всеки ще се отзове, разбере ли, че става дума за Грейстоун.

След тези думи Аугуста извади пистолета от джоба на дрехата си, стисна го в ръка и излезе от горичката. Беше много лесно да се приближи, без да я забележат, защото от тази страна къщата нямаше прозорци, а бараката и навесът също я скриваха. Кобилата, вързана под него, остана спокойна. Аугуста я доближи и я развърза. Животното се отдръпна, графинята го хвана за юздите и го потегли след себе си. Когато стигна до вратата на къщурката, удари леко кобилата по задницата и тя се отдалечи в лек галоп.

Изведнъж в колибата настъпи суматоха. Аугуста чу как вратата се отвори и отвътре изхвъркна младеж, облечен в ливрея.

— По дяволите! Ела тук, върни се, стара кранто! — кресна Роби и изсвири подир бягащата кобила.

Аугуста насочи пистолета и се прикри зад навеса.

— Проклетата кранта! Да се продъниш в ада дано! — Роби не знаеше какво да прави, не искаше да изпусне кобилата.

Аугуста чу, че вратата се хлопна и лакеят с ругатни се затича след нея.

Когато Роби се скри от погледа ѝ, скочи към вратата и я отвори. С пистолет в ръка влезе в малката стая.

Мередит лежеше на пода, вързана и безпомощна, и гледаше с изплашени до полуда очи. Когато разпозна Аугуста, тя започна да скимти, защото устата ѝ беше запушена с кърпа.

— Тук съм, мила. Всичко е наред. — Аугуста освободи устата на детето и го развърза.

— Мамо, мамичко! Знаех, че ще дойдеш! Знаех, че ще ме спасиш. Толкова ме беше страх от този.

— Зная, мила. Хайде, да побързаме! — Тя я грабна на ръце и се насочи към горичката.

Клаудия ги очакваше. Подхвърли на Аугуста юздата на коня и каза:

— Бързо! Качвай се бързо! Трябва да тръгваме колкото се може по-скоро. Роби е хванал кобилата и идва насам. Чувам тропота.

Аугуста се послуша. Бяха силни, ритмични удари от конски копита. Не, това беше чистокръвен, здрав и млад кон, не беше кобилата на Роби. Аугуста много добре познаваше такива коне, язدهа ги само силни мъже, благородници. Не знаеше кой идва към тях, враг ли бе или приятел. В този миг за нея единственото важно нещо бе как да опази Мередит.

— Миличка, качи се на коня до госпожица Болингър. — И метна детето на седлото пред братовчедка си, която я хвана здраво през кръста. — Хайде, Клаудия, тръгвайте! Бързайте! Хайде!

— А ти? Какво ще правиш? — разтревожи се тя.

— Много те моля, погрижи се за детето. Не зная кой идва зад нас по пътеката. Избързай напред, нямаме време за губене. Ръцете ми трябва да бъдат свободни, за да мога евентуално да стрелям.

Клаудия обърна коня по посока на имението. В очите ѝ се четеше тревога. Тя го пришпори и препусна през горичката.

— Майко, внимавай! — извика Мередит.

Аугуста се качи на коня си, без да знае все още кой идва зад нея. Той се беше скрил зад къщичката и я наблюдаваше. Тя се наведе напред, стиснала здраво пистолета си, и препусна.

Изведнъж отекна изстрел, конят се подплаши и се изправи на задните си крака. Графинята изпусна пистолета, опита се да успокои животното, но то се подхлъзна и падна на една страна заедно с Аугуста, която лежеше на земята обезоръжена, с омотани от юздите крака. Тя седна и докато се освобождаваше, конят се изправи и останал без юзди, побягна уплашено към къщи.

Аугуста все още седеше на земята, когато към нея се приближи висок, мустакал мъж с прошарени коси. Държеше пистолета си насочен към нея. Тя разбра, че мустаците и цвета на косата са изкуствени. Веднага разпозна зелените лисичи очи на Лъвджой.

— Много бързо дойде, скъпа. Очаквах те малко по-късно — каза той. — Не предполагам, че ще се усетите толкова рано, че ще изпратите веднага да повикат Грейстоун и ще наредите на прислугата да претърси местността. Но тази малка глупачка се е разприказвала. Да, тя много бързо е проговорила. Предупреждавах Роби.

— Аз ли ти трябва. Лъвджой? Не Мередит, нали?

— И двете ми трябвахте. Но ти ме изпревари. Сега се налага да се задоволя само с теб. Да се надяваме, че Грейстоун държи на теб, иначе изобщо не ми трябваш. Ще пострадаш също като Ричард.

— Ричард? Ти си убил Ричард! Така, както уби Сали!

Аугуста скочи със свити юмруци, но Лъвджой я удари и тя отново се просна на земята.

— Ставай, кучко! Трябва да побързаме. Не зная за колко време Грейстоун ще дотърчи от Лондон да те спасява.

— Той ще те убие, Лъвджой. Знаеш това, нали? Ще те убие — кресна му Аугуста.

— Графът искаше да ме убие още много отдавна, но аз винаги му се изплъзвах.

— Да, но не и сега. Късметът ти те напусна, Лъвджой.

— Я, млъкни! Ти си ми късмета, сладурче! За мен ще бъде голямо удоволствие да открадна нещо, принадлежащо на Грейстоун. Исках да го предупредя още преди да се ожени за теб, че ти не си за него. — Лъвджой се наведе и я вдигна. Аугуста се опита да побегне, но

той я настигна, опря дулото на пистолета до слепоочието ѝ и я хвана за гърлото.

— Ако се опиташ още веднъж да го направиш, ще ти пробия черепа. Разбра ли?

Тя не отговори. Мислеше трескаво. Единственото ѝ спасение сега беше да печели време. Главата ѝ тежеше и я болеше от удара.

— Какво искаше да кажеш? Защо си предупреждавал мъжа ми да не се жени за мен? — попита тя, докато той насила я качваше на коня.

— Боях се да не би, като живеете заедно, Грейстоун да попадне на следи от миналото на брат ти. Както и стана. Искях да прекратя вашата връзка. Опитах се, но не успях — призна той.

— Затова ли ме подведе в играта на карти?

— Точно така. Мислех, че ще мога да те компрометирам пред обществото, но не ми провървя. Този негодник, мъжът ти, се ожени за теб много по-рано от очакванията ми — изръмжа Лъвджой.

— Къде ще ме водиш сега? — запита тя.

— Няма да бъде далеч.

Той дръпна юздите и подкара коня.

— Ще си прекараме добре, предлагам ти пътешествие по море — ехидно отвърна той. — Ще се заселим някъде на спокойствие във Франция, а твоят граф ще пукне от мъка по теб.

— Не разбирам защо толкова съм ти нужна?

— Ами ти си моята разменна монета. С теб ще премина Ламанша. Грейстоун ще плати добре за теб. Той много те обича, пък и има чувство за дълг и достойнство. Не се съмнявам, че ще дойде да те освободи дори във Франция. Тогава ще имам възможност да си разчистя сметките с него. Ще го убия. Така че ти си моят най-ценен залог.

— И тогава какво ще стане, всеки вече ще знае кой си. Моят съпруг има добри и верни приятели.

— Зная. Но приятелите на твоя съпруг ще узнаят, че граф Грейстоун е бил убит от друг мъж по време на престоя си във Франция. Ще звучи много трагично. Ще бъде една от новите ми версии. Правил съм много такива неща и преди — не спираше да издевателства Лъвджой.

— Защо уби Ричард? — Аугуста затвори очи.

— Този глупак, брат ти, се забърка в игра, чиято същност и правила той не разбираше. Ричард бе влязъл в клуб „Сабя“ просто защото всички свободомислещи луди глави бяха негови членове. После съвсем случайно научи, че опасен шпионин, наричан Паяка, също членува в него и го използва за събиране на ценна информация. Младите офицери ставаха разговорчиви, щом пийнеха по малко. Бяха много лесни — едно хубаво момиче, две чашки вино и информацията беше готова.

— Те са говорели свободно, защото са мислели, че си бил един от тях — каза Аугуста възмутено.

— Да, така е. Много добре се работеше. Аз не предполагах, че някой от тях ще заподозре нещо. Но брат ти започна да се усеща. Затова беше тръгнал да вика полиция. Една нощ аз го проследих и...

— И го уби, а след това тикна в ръцете му компрометиращите документи.

— Това беше най-лесният начин — призна Лъвджой. — Подпалих клуба и изгорих всички документи и списъци. Мислех, че това място скоро ще потъне в забрава... Но стига по този въпрос. Чака ни дълъг път.

Лъвджой спря коня до едно малко мостче, слезе и дръпна Аугуста долу. Тя закрачи тежко. Сред дърветата видя скрита карета.

— Трябва да ме извините за неудобното пътуване, мадам. Но ви предупреждавам, че ни чакат и по-тежки неща. През канала се пътува трудно, морето е много бурно.

Лъвджой върза ръцете ѝ, после ѝ запуши устата с вратовръзката си. Натика я в малката карета, дръпна пердетата и затвори вратата. След минута Аугуста чу как той се качи на капрата и подкара. Конете галопираха бясно. В мрака на кабината тя не виждаше нищо, не знаеше и в коя посока тръгнаха. Лъвджой бе споменал нещо за пътуване по море. Не можеше да се отрече — той беше толкова дързък, колкото бе зъл и коварен.

Аугуста нямаше друг избор, освен да изчака или да привлече по някакъв начин вниманието върху себе си. Иначе щеше да умре от мъка и от отчаяние. Мередит беше спасена, но вероятността никога повече да не види Хари я убиваше.

След известно време Аугуста долови мирис на море. Отнякъде долиташе тропот от товарни коли и скърцане на дървени греди. Нямаше и съмнение, приближаваха пристанище и това може би беше Уамът.

Тя се размърда. Въжето, с което беше вързана, болезнено се впиваше в ръцете ѝ. Помъчи се да се освободи поне от превръзката на устата си, като я закачи за една от бронзовите закачалки до вратата.

Каретата спря. Чуха се гласове, вратата се отвори и на прага се подаде Лъвджой. Държеше някаква черна пелерина и черна шапка с воал.

— Момент, добри човече. Трябва да се погрижа за съпругата си, никак не е добре — викна към някого той.

Аугуста рязко отметна глава и се опита да открие лицето си, но видя, че в ръката му проблесна кама. Значи, ако не следваше заповедите му, той щеше да я забие между ребрата ѝ.

Не след дълго тя слезе от каретата, загърната в черната пелерина и забулена с тъмния воал. За всички хора отвън в този момент Лъвджой сигурно беше най-грижовният съпруг, защото той я взе на ръце и я понесе по каменния кей към корабчето, което ги чакаше на пристана. Никой не забеляза острието на камата, подаващо се от диплите на черната пелерина. Аугуста крадешком надничаше изпод воала, за да определи мястото.

— Ще ви помогна с багажа, сър — чу се съвсем близо до тях познат дрезгав глас.

— Багажът ми вече трябваше да е натоварен на кораба — отговори сърдито Лъвджой. — Кажи на твоя капитан, че искам да потеглим незабавно. Има прилив.

Грейстоун стъпи на корабния трап и тръгна към палубата.

— Да, сър — каза дрезгавият глас. — Той вече ви чака. Ще му кажа, че сте пристигнали.

— Много моля да побързате. Платих му доста пари и сега очаквам добро обслужване.

— Да, господине. Първо ще ви покажа каютата. Вашата съпруга изглежда много зле, може би ще трябва направо да си легне.

— Да, така е. Покажи ми каютата и след това напомни на капитана, че трябва да мине по долния маршрут. Ще следя как и какво правите.

— Ние знаем маршрута. Капитанът не обича да му се месят в работата. Корабът е добър...

— Какво правиш с това въже бе, човек? По дяволите!

Лъвджой се спъна в някакво въже, което хвана като в примка крака му. Изпусна Аугуста. Това беше нейният шанс.

Тя извика и го блъсна, докато той се олюляваше тронаво на палубата. Макар и през воала, видя вече по-ясно моряка с дрезгавия глас, който и се бе сторил познат. Той искаше да ѝ помогне, но се подхлъзна — беше застъпил пелерината ѝ.

— По дяволите! — изруга Шелдрейк, стана и грабна ръката на Аугуста. Двамата затичаха към трапа на кораба и скочиха във водата.

Хари видя, че Питър и Аугуста са вече въвн от опасност. Шелдрейк щеше да се погрижи за жена му.

Графът притискаше към палубата разярения Лъвджой. Злодеят обаче се отскубна, изправи се и в ръката му проблесна кама.

— Продъни се в ада! Всички знаят, че ти си Немезида, но Паяка изпива кръвта на жертвите си, когато ги победи — изкрещя Лъвджой.

— Този път няма да пиеш чужда кръв! — отвърна Хари.

Лъвджой се хвърли върху него. Графът отстъпи назад и се пригответи за атака, после рязко блъсна ръката на Лъвджой. В този миг и двамата изгубиха равновесие. Те политнаха встрани. Сборичкаха се върху палубата и се търколиха към трапа.

— Сега ти вече искаш много, Паяко! — извика Хари, като стисна ръката на Лъвджой и се опита да му отнеме камата. Върхът на острието беше точно над главата на графа. — Много избърза... Пося много смърт, проля много кръв. И всичко, за да прикриеш себе си, но накрая загуби — продължаваше Хари.

— Мръсно копеле! — кресна Лъвджой и очите му заблестяха. Ухили се злобно и се напрегна. С всички сили се опитваше да забие камата в челото на Немезида.

— Не, този път няма да загубя — изръмжа той.

Усетил силата и озлоблението му, Хари бързо отмести глава. Пръстите му се впиха в китката на Лъвджой. Острието бавно се наклони. Паяка извика и в следващия миг се прободде на собствената си

кама. Той се задави, цялото му тяло се затресе и от устата му потече струйка кръв.

— Паяка никога не е губил! — изхриптя той. — Никога!

Хари пое дълбоко въздух и каза:

— Грещиш. Ние трябваше да се срещнем, за да разчистим стари сметки. Последното рандеву се състоя.

Лъвджой мълчеше, само очите му святкаха. Миг след това се прекатури назад по трапа на кораба и умря така, както заслужаваше.

Графът чу нечии бързи стъпки. Беше Аугуста, която тичаше към него и го викаше, но той нямаше сила да ѝ отговори.

— Хари!

Грейстоун почувства, че по лицето му се стича вода. Отвори очи и видя жена си, цялата мокра. Гледаше го с обич и загриженост. Беше прекрасна.

— Хари? Хари? Добре ли си, мили? Добре ли си? — Тя се наведе към него, взе главата му и я облегна върху мократа си гръд.

— Добре съм, любов моя, защото зная, че всички сте в безопасност — каза той.

— О, боже! Толкова се бях уплашила! Как разбрахте какво е станало? Как узнахте, че съм с него в Уамът? А името на кораба?

— Паяка винаги е имал дяволски добър късмет, но Грейстоун е познат като човек, който разнищва плановите дори на самия Луцифер — отговори Питър, който идваше зад тях.

Аугуста погледна към водата и потрепери, като видя тялото на Лъвджой да плува, обърнато с лице към дъното.

— Студено ти е, мила — тихо каза Хари. Той се изправи, прегърна я и извърна главата ѝ, за да не гледа към трупа. — Трябва да се стоплиш и да се преоблечеш.

И ги поведе към близката гостилница.

Късно следобед Аугуста, Хари и Питър пристигнаха в имението „Грейстоун“. Цялата прислуга излезе навън да ги посрещне. Уверяваха го, че винаги са били сигурни в неговата победа и в спасението на господарката им.

Клариса Флеминг грейна от умиление, като видя как Мередит се втурна да посрещне родителите си.

— Мамо, толкова се радвам, че си добре! Знаех си, че татко ще оправи всичко — извика детето, протегна ръце към графинята и я прегърна, като се притисна към нея. — О, мамо, колко си смела!

— И ти си смела, Мередит. Никога няма да забравя колко смела беше, когато те открих в колибата. Ти изобщо не плака, нали? — каза Аугуста.

Мередит поклати глава, после скри лице в дрехите ѝ.

— Тогава не плаках, но когато този звяр те отвлече и разбрахме, че си в безнадеждно положение, плаках много — призна детето.

— Аз не знаех какво да правя — каза Клаудия, сгушена в ръцете на Питър. — Чух изстрел, но ти ми беше поверила Мередит, затова не спрях коня, а тръгнах в луд галоп към имението. Тъкмо се прибрахме, когато дойдоха Питър и графът. Тогава те се сетиха, че онзи те е отвел в Уамът.

— Не трябваше да губим нито секунда. Уамът беше последната спирка. Знаехме също, че Паяка предпочита бягство по море. Тръгнахме веднага за пристанището и по преки пътеки изпреварихме каретата. Намерихме кораба с име „Луси Ан“ — разказа накратко Питър.

— Това е корабче, с което правят контрабанда. През войната капитанът без съмнение е работил за Паяка. Ние го придумаме да наемем кораба до следващата сутрин.

— Придумали сте го? — засмя се Клаудия.

— Човекът разбра, че от това ще има голяма полза. Грейстоун беше много логичен. Той понякога е такъв — засмя се Питър. — Очевидно твоят братовчед Ричард е закодирал в стихотворението си информация за Паяка. В нощта, когато са го убили, е бил на път да предаде злодея на властите.

— Питър е прав, като казва, че имам логичен ум — каза Хари по-късно вечерта.

Аугуста се усмихна. Лежеше сгушена в прегръдките му върху огромното легло. Тук беше на сигурно място. Днес за първи път бе изпитала чувството, че се завръща у дома.

— Да, Хари, всички знаем, че имаш логичен и остър ум.

— За други неща обаче съм много глупав. Например глупост бе да не зная, че щом те видя, в същия миг ще се влюбя в теб — тихо призна той.

— Казваш ми, че си ме обикнал още от пръв поглед? Да вярвам ли на ушите си?

— Вероятно е било така, мадам. Иначе как да си обясня моето поведение преди сватбата?

— Мисля, че това не променя нищо. О, Хари, колко съм щастлива тази нощ!

— Аз съм още по-щастлив, любов моя, защото открих, че любовта ме свързва завинаги с теб. — Той я целуна, после я погледна сериозно в очите. — Ти спаси Мередит. Ти рискува живота си за нея.

— Но тя е моя дъщеря.

— Както винаги ти си предана на членовете на семейството си. Моята малка тигрица!

— Много е хубаво човек да има семейство — отвърна Аугуста.

— Преди да тръгнеш от Лондон, ти ми каза, че дъщеря ми е моята голяма слабост. Не беше права. Ти си моята голяма слабост, Аугуста. Обичам те.

— Аз също те обичам, Хари. С цялото си сърце.

Той я погали, притегли я към себе си и я целуна.

На сутринта Хари се събуди и скочи от леглото. Приведена на пода, Аугуста повръщаше над нощното гърне.

— Извинявай, но се чувствам зле — промълви тя.

— Това са просто нерви. Вчера имаше доста големи преживявания. Днес ще трябва да полежиш — успокой я Хари.

— Не е от нерви. Никой от нашия род не повръща от нерви — каза Аугуста, като изтриваше с влажна кърпа устата си.

— Е, тогава... Може би си бременна.

— Господи! Мислиш ли, че е възможно? — Тя седна на ръба на кревата и го изгледа уплашено.

— Разбира се, че е възможно — усмихна се доволно Хари.

— Мисля, че комбинацията между Нортъмбърланд-Болингър и Грейстоун ще се окаже интересна. Какво ще кажете, милорд? — засмя се Аугуста.

— Ще бъде интересен екземпляр — потвърди графът.

21

Три месеца по-късно Хари и Аугуста посетиха семейство Шелдрейк, които се бяха завърнали в Лондон от сватбеното си пътешествие.

Хари нахлу сърдит в хола при дамите.

— Какво е станало, милорд? Да не би случайно вашият издател да не иска да отпечата новата ви книга? — попита Аугуста.

— Още по-лошо. — Хари ядосано ѝ подаде някакъв документ. — Това е завещанието на Сали. Връчи ми го нейният нотариус.

— Е, и какво от това? Има ли нещо нередно? — тя разтвори листа.

— Ще прочетеш. Ти си една от наследниците.

— О, колко благородно от страна на Сали да ме спомене в завещанието си! Какво ли ми е оставила? Може би някоя от любимите ми картини. Ако е така, ще я окача в класната стая на Мередит. Там и Клариса ще ѝ се радва.

— Това е чудесна идея — съгласи се Клаудия. — Чудех се какво ще стане с тези прекрасни картини.

— Сали не ти е завещала картина — извика Хари.

— Не? А какво? Може би някоя от сребърните купи? Или статуетка?

— Нищо подобно. — Той закрачи нервно, кръстосал ръце отзад. — Тя ти е завещала целия клуб „Помпея“.

— На мен?! — възкликна Аугуста.

— Сали ти е завещала къщата в Лондон и желанието ѝ е да я направиш клуб. Тоест, да разшириш този отвратителен женски клуб. Това е последното ѝ желание. Надява се, че братовчедка ти ще бъде една от твоите съмишленички и помощнички.

— Аз? Каква чудесна идея! — въодушеви се Клаудия. — Ще направим клуба много модерен и стилин. В Лондон отново ще има женски клуб. Това ще се хареса и на Клариса. Ние с Аугуста ще ѝ предложим да ни помогне.

— Може би сър Томас няма да е много съгласен. Той се жени идния месец за Клариса.

— О, татко няма да каже нищо. Абсолютно съм сигурна. Чакайте, ще ида да кажа на Питър — каза Клаудия.

— Ще ми бъде много интересно как ще реагира на подобна идея. Той вече е женен мъж, трябва да се слуша неговата дума. Не е лошо да изисква от съпругата си някакво благоприличие — отбеляза Хари.

— Той малко се промени в последно време. Но се надявам, че идеята да се отвори пак клуб „Помпея“ ще го зарадва — вдигна рамене Клаудия.

— Изобщо не ме интересува какво мислиш в момента ти, миличка. Като ти гледам лицето, на него направо е изписана идеята за новия клуб — рече Хари и се обърна отчаян към Аугуста.

— Помисли си, Грейстоун — каза тя, — колко много време ще ми отнеме, докато възобновя всичко. Ще разширим клуба, ще трябва да наемем прислуга. Мисля, че старата ще се върне с радост на работа. Всичко е толкова вълнуващо! Ще трябва веднага да започна подготовката.

— Ще има нова „Помпея“ само ако спазиш някои изисквания... — Той млъкна и вдигна ръка, за да не го прекъсват.

— О, Хари, не бива да се тревожиш толкова...

— Първо, в клуба не трябва да се играят карти...

— Но, Грейстоун, тесногърд сте както винаги — избухна Аугуста.

— Второ, в клуба трябва да цари чисто женска атмосфера. „Помпея“ не бива да бъде пълно копие на мъжките клубове.

— Ама наистина, Хари, много си старомоден!

— Трето, „Помпея“ няма да функционира, докато не се роди моят наследник.

— Слушам, сър! — Аугуста наведе глава и се усмихна.

— О, загубен съм! — извика Хари.

Пет месеца по-късно Аугуста роди син. Беше здраво бебе с глас, каквото може да има само един Нортъмбърланд-Болингър.

Хари разгледа сина си, после се обърна усмихнат към съпругата си. Той също беше много уморен. През цялата изминала нощ се бе

притеснявал за състоянието на графинята, макар акушерката да го уверяваше, че раждането върви добре.

Графът прекара цялата нощ до леглото на жена си, грижеше се за нея, поставяше мокри кърпи на челото ѝ, държеше ръката ѝ и я целуваше. Сега, когато всичко беше свършило благополучно, той бе доволен и благодарен както никога досега.

— Ще го наречем Ричард, ако ти харесва.

— Благодаря ти, Хари. Много ще се радвам. — Аугуста го погледна признателно и се усмихна.

— Имам малка изненада за теб. Огърлицата на майка ти беше дадена на поправка, трябваше да се почистят и полират камъните — каза Хари, после извади кадифената торбичка, седна до Аугуста, отвори я и ѝ подаде огърлицата.

— О! Радвам се, че я имам отново. — Тя разгледа огърлицата и я постави върху завивката. Червените рубини ярко грейнаха на утринното слънце. Тя се усмихна щастливо.

— Прекрасни са. Наистина бижутерът е свършил добра работа. Изведнъж лицето ѝ помръкна.

— Нещо нередно ли има? — попита графът.

— Това не е моята огърлица. О, Хари, те са ни измамили!

— Да ни измамят? — Грейстоун присви очи.

— Да. — Аугуста взе бебето в едната си ръка, а с другата пое огърлицата и започна да я разглежда внимателно.

— Това не е огърлицата на майка ми. Рубините са по-тъмни и по-бляскави. Хари, бижутерът е сменил камъните. — Тя го погледна тъжно.

— Успокой се.

— Не, не мога. Чувала съм, че стават такива неща.

— Аугуста...

— Чувала съм, че хората дават на някой бижутер да почисти и полира бижутото им, а той заменя истинските камъни с фалшиви. Така се е случило и с нас.

Хари се изсмя високо. Не можеше повече да крие, трябваше да ѝ каже истината.

— Какво смешно има в това?

— Аугуста, абсолютно съм сигурен, че тези рубини са истински.

— Невъзможно. Ще ида при бижутера и ще му направя скандал, ще искам да върне рубините на майка ми.

— Бих искал да видя как ще реагира бижутерът, когато направиш скандала. Ще помисли, че си полудяла — още по-силно се засмя той.

— Искаш да ми кажеш нещо, нали? — попита неуверено Аугуста.

— Не ми се искаше да научаваш, но нещата се стекоха така, че трябва да ти кажа истината. Някой от твоите прадеди е сменил много отдавна истинските рубини с фалшиви. Сали първа разбра, че рубините са чисто стъкло.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Трябваше да занеса огърлицата на бижутер. Предположението на Сали се потвърди. Съжалявам, че ти казах, мила. Но това е цялата истина.

— Но, Хари, ако си сменил всички камъни от огърлицата, това ти е струвало цяло състояние.

— Хм... да... може да се каже, че е така. Но ти си ми по-скъпа от всичко. В края на краищата аз съм щастлив. Имам най-почтената жена за съпруга. И тя струва много повече от всички рубини на света.

— О, Хари, толкова те обичам — усмихна се Аугуста.

— Зная, мила моя. Аз също те обичам... Обичам те с цялата си душа и сърце — каза той и я целуна нежно.

— Хари, искам да знаеш, че при теб открих новия си дом и своето семейство. Намерих топлина и любов.

— А аз съм най-щастливият мъж. Намерих най-голямото богатство — най-добродетелната съпруга на света.

— Най-добродетелната съпруга?

— Не, мила моя, искам да кажа, че търсих едно, а намерих съвсем друго...

Тя го погледна с любопитство.

— Е, хайде, кажете, милорд, какво открихте?

— В началото търсех добродетелна съпруга, а открих любяща жена.

— О, тук си прав. Имаш изключително любяща жена. — Аугуста се засмя. Очите ѝ сияеха от любов, топлина и признателност.

Издание:

Аманда Куик. Рандеву

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, Габрово, 1992

Редактор: Ива Кирова

Технически редактор: Лидия Николова

ISBN: 954-807-050-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.